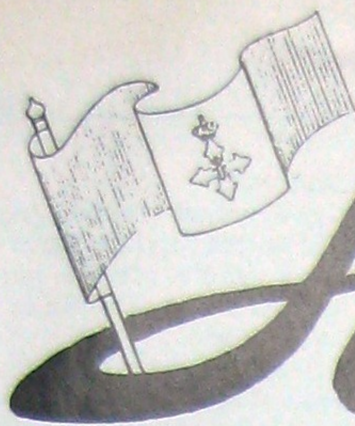
AUDACES FORTUNA JUVAT

Stindardul românilor

Nr. 8 + 9 , Octombrie 1986 Redaktion : Gmunderstr. 28 - 8000 München 70 Tel. 089 / 78 96 54

CEREM AUTODETERMINARE ŞI ALEGERI LIBERE IN TOATE ŢARILE EUROPENE ANEXATE SAU SATELIZATE DE CĂTRE URSS

un an dela moartea lui ion v. emilian

Locotenent Ion V. Emilian

Amintirea lui rămâne vie în inima exilului românesc şi, desigur, în inimile tuturor celor ce 1-au cunoscut şi nu au putut să nu-l îndrăgească.

L-au iubit ostaşii lui, deoarece avea grije de ei, fiind încontinuu în mijlocul lor şi acolo unde era mai greu. L-au iubit ofiţerii fiindcă era loaial şi bun camarad. Şi l-au iubit superiorii săi şi l-au admirat pentru vitejia de care a dat dovadă pe câmpul de luptă.

Faptul că a supravieţuit războiului a fost un miracol. A fost desigur voinţa lui Dumnezeu pentrucă mai avea de îndeplinit o misiune : aceea de a ţine veşnic aprinsă flacăra românismului departe de Ţara pe care a îndrăgit-o mai presus de orice.

In exil, a scos ziarul "Stindardul" în care, timp de 35 de ani, nu a contenit să amintească faptele de arme ale ostaşilor români din vremea celor două războaie mondiale, fiind totdeuna unul din vârfurile luptei naţionaliste româneşti pentru dezrobirea Ţării.

A fost român până în străfundurile sufletului său chinuit şi a dovedit-o atât pe front, în tinereţea sa zbuciumată, cât şi prin viguroasele sale articole din "Stindardul", până a închis ochii.

Nu-l cunoşteam pe Emilian de pe front decât din auzite. Unităţile noastre au luptat întotdeuna la mii de kilometri distanţă. Dar, care, dintre cei ce au făcut parte din Armata Română, n'a auzit de Emilian ? Faptele lui de eroism deveniseră legendare, iar numele lui - alături de acelea ale generalului Radu Korne, colonelului Palaghiţă, căpitanului Dabija, căpitanului aviator Şerbănescu - flutura pe buzele oricărui soldat român.

Acelaşi lucru l-a reuşit Emilian şi în nenorocitul şi lungul nostru exil. De data aceasta, schimbând arma cu condeiul, el a izbutit marea performanţă de a fi idolatrizat şi înjurat în aceeaşi măsură. Nici astăzi, după un an de la moartea sa, nu a fost dat uitării. Cei ce n'au îndrăznit să-l atace atunci când putea răspunde, se reped acum să arunce revoltătoare calomnii asupra memorii celui ce şi-a închinat viaţa cauzei româneşti. Astfel, nişte hiene - căci numai aşa se pot numi aceia care sfâşie din morţi - 1-au influenţat pe ziaristul de stânga Thierry Wolton (gazetar francez lipsit de simţul răspunderii morale, deoarece dă ca sigură o informaţie căreia nu i-a cercetat de bună seamă seriozitatea) să scrie în cartea sa "Le KGB en France" că "Stindardul" este finanţat de Bucureşti. Pigmeii care au introdus această sfruntată minciună în paginile cărţii naivului şi lipsitului de răspundere ziarist şi scriitor, au mai uzat de aşa zisa informaţie (furnizată tot de ei), comentând-o în cadrul unor "mese rotunde" în revista de stânga "Dialog". E bine ca exilul românesc să cunoască numele celor ce se folosesc de astfel înjositoare mijloace pentru a se răzbuna pe acela pe care n'au îndrăznit să-l înfrunte atunci când riscau o ripostă năpraznică.

Numele lor sunt : Mihnea Berindei, Paul Goma şi Dinu Zamfirescu.

In calitate de vechi colaborator al lui Ion V. Emilian, acum - când s'a împlinit un an de la moartea sa - socotesc că este de datoria mea să dau publicităţii metodele celor ce nu-l pot ierta nici după ce a plecat din viaţă.

Fie-i ţărâna uşoară şi amintirea veşnică.

Ion Pantazi

ALBUM DE FAMILIE

OMAGIU MEMORIEI LUI ION V. EMILIAN

Cu cât vor trece anii şi noi nu ne vom întâlni cu el decât pe cărările spiritului, cu atât FAPTA lui va lua, din ce în ce, proporţiile eroismului în toată măreţia lui. Dincolo de cavalcada fantastică antibolşevică, pe al cărei front s'a aflat din prima până'n ultima zi, el va fi continuat lupta împotriva cotropitorilor ţării, iar moartea avea să-l surprindă în picioare, rostind cuvintele care ar fi putut fi şi ale lui Mihai Viteazul la Turda, sub tăişul săbiei lui Basta :"Apusul ne-a trădat."

Cei ce vor să pătrundă mai de aproape "fenomenul Ion V. Emilian" trebuie să ştie că, asemeni gorunului lui Horia, el îşi are rădăcinile adânc înfipte în pământul patriei sale carpato-dunărene. Pentru o mai temeinică, înţelegere depunem mărturii despre unii dintre înaintaşii lui. Incep cu rândurile scrise chiar de Ion V. Emilian în legătură cu bunicul său după tată :

"Bunicul meu, Ştefan Emilian, născut în 1820 sau 1821 la Bontida, jud. Cluj, rămas orfan la vârstă fragedă, a fost crescut de fratele mamei sale, protopop greco-catolic al Comitatului Sibiu.

Ştefan Emilian a făcut liceul la Sibiu, probabil pe cel german. Deosebit de talentat la desen în peniţă şi pictură - două lucrări ale sale "Grăniceri români la Năsăud" şi "Trecerea în revistă de către Primul Consul Napoleon Bonaparte" au fost expuse la o expoziţie la Sibiu, vizitată de un Arhiduce austriac. Prin acesta a obţinut o bursă să studieze Artele Frumoase la Viena. Ajuns acolo s'a inscris şi la T.H. obţinând diploma de arhitect. Revenit în Transilvania, a locuit scurt timp la Sibiu. Văr primar cu memorandistul Nicolae Cristea. Apoi la Braşov, prieten cu fraţii Mureşanu şi cu pictorul Pop. Este îngropat în cimitirul "Groveni"

(urmare pag. 2)

ALBUM DE FAMILIE

(continuare din pag. 1)

din Braşov, mormântul lui fiind alături de acela al lui Andrei Mureşanu.

În timpul şederii la Braşov, Ştefan Emilian a făcut planurile liceului românesc rămas până în ziua de astăzi întocmai. Cu fraţii Mureşanu a organizat reprezentaţii de teatru românesc la Braşov şi a pus pe note dansuri populare româneşti, între care "Româna" cel mai cunoscut.

Ştefan Emilian a venit în Moldova la 1857/1858 împreună cu cărturarii ardeleni, Ştefan Barnuţiu, August Treboniu Laurian, Ştefan Micle (soţul Veronicăi) şi Ioan Pop - până în 1860 profesori la Academia Mihăileană iar de la 1860 la Universitatea din Iaşi - Ştefan Emilian a fost profesor la catedra de Geometrie descriptivă şi geometrie analitică. El a construit Institutul de anatomie din Iaşi, actuala Facultate de medicină, precum şi biserica lipovenească.

Prin 1864 s'a căsătorit (a doua oară) cu Cornelia, născută la Zlatna în 1840, aparţinând unei familii inobilate care a luat numele de Erdely (la origină Ursu). Cornelia fusese crescută la Ursuline şi trecuse şi printr-un pensionat la Viena unde, între altele, învăţase limba engleză. Din căsătorie au rezultat trei copii : Cornelia 1868, Valeriu (tatăl meu) 1874 şi Dimitrie 1878.

La Iaşi, Ştefan Emilian şi-a construit o casă în strada Vovideniei, vis-à-vis de biserica cu acelaşi nume. În grădina acestei case, copiii au construit o scenă, dând reprezentaţii pentru prietenii lor de cartier. Pe această scenă a debutat şi Petre Liciu care avea să devină unul din cei mai mari artişti dramatici ai noştri.

Casa familiei Emilian din strada Vovideniei nu a fost frecventată numai de Mihail Eminescu şi de sora sa Harieta ci şi de Ion Creangă. Tatăl meu îşi amintea foarte bine de Creangă, un timp diacon la Mitropolie, de conflictele acestuia cu Mitropolitul (Creangă trăgea cu o puşcă după ciori şi nu-i displăcea nici vinul) cât şi de snoavele lui care n'o prea încântau pe bunica mea Cornelia, cam puritană, sobră...

Şi de Eminescu îşi amintea tatăl meu : visător, destul de timid, modest îmbrăcat, mânca foarte puţin la masă şi mai deloc nu vorbea. Bunica mea îl diviniza şi spunea despre el că "este fala neamului românesc şi cel mai mare poet al nostru".

Profesorii ardeleni de la Iaşi au rămas fideli domnitorului Cuza după abdicarea acestuia şi chiar după moarte. Când Principele Carol a venit la Iaşi, înainte de Războiul Independenţei, ei au organizat o contra-manifestaţie (ouă clocite, huidueli etc.). Pentru asta, Ştefan Emilian a fost trimis pentru un an de zile în surghiun, profesor la gimnaziul din Zimnicea. Tatăl meu era sugaci pe vremea aceea. De la Bucureşti la Zimnicea au călătorit în căruţă. În anul următor Ştefan şi Cornelia Emilian au fost invitaţi la balul Curţii. Aşa obişnuia Carol I să-şi trateze adversarii.

În toamna anului 1899 în vârstă de 79 de ani Ştefan Emilian a decedat la Iaşi, deci cu mai bine de 7 ani înainte ca să mă nasc."

Acestei excepţionale descrieri îmi permit să-i aduc anumite lămuriri : Nicolae Cristea, vărul lui Ştefan Emilian, preot ortodox, asesor consistoral, apoi profesor la seminarul teologic din Sibiu ca şi colaborator al lui Şaguna, a condus "Telegraful român" mai bine de 18 ani. Va face parte dintre fruntaşii memorandişti, se afla trecut al cincelea pe lista condamnaţilor la 8 luni temniţă de Stat. După ieşirea din închisoare, se remarcă printr-un "Îndreptar de luptă naţionalistă". Moare în 1902 fără să-şi vadă împlinirea visului, întregirea patriei sale iubite.

La Iaşi fiind, în 1892, pe vremea memorandului, profesorul Ştefan Emilian participă la meetingul de protest şi ia cuvântul alături de Aron Densuşianu şi studentul Oswald Teodoreanu, tatăl viitorilor scriitori, Păstorel şi Ionel Teodoreanu.

La 16 ani Titu Maiorescu, aflat la Viena, scrie în jurnalul său că a învăţat pe nişte fete germane dansul Româna, (un gen de cadril) creiat de Ştefan Emilian prin 1848-1850 la Braşov.

Cornelia Emilian, datorită cunoştinţelor ei de limbă engleză care vădesc educaţia sa cât se poate de temeinică, şi-a lărgit perspectivele profeministe pe care le propaga şi a înfiinţat două societăţi cu acest caracter.

Legăturile familiei Emilian (Cornelia mama, Cornelia fiica şi Ştefan) cu Mihail Eminescu şi Harieta Eminescu ca principalii binefăcători ai marelui poet în timpul bolii sale, constituie un capitol bine cunoscut al istoriei literare româneşti. De altfel scrisorile Harietei şi ale lui Mihail Eminescu către Cornelia Emilian şi fiica sa Cornelia au fost publicate într-un volum al editurii Saraga 1893 (?).

Ca să ne facem o idee despre conţinutul acestei corespondenţe redau un scurt fragment dintr-o scrisoare a Harietei adresată fiicei Cornelia :"Te-am intitulat surioară, aceasta provine dintr-o schimbare ce s'a făcut între mine şi mama d-tale, de când ai părăsit Patria şi te-ai dus în lumea mare. Mama matale rămânând fără mata s'a hotărît să mai aibă o fiică de poveste..." (Viaţa lui Eminescu de G. Călinescu).

Murăraşu D. în cartea "Viaţa şi opera lui Mihail Eminescu" aminteşte că, în 1888, la Bucureşti, Eminescu ar fi scris poezia "Recunoştinţa" dedicată Corneliei Emilian fiica, desigur ca mulţumire pentru toată grija arătată în organizarea colectei publice în ajutorul poetului suferind. Harieta promite Corneliei poezia scrisă cu creionul.

În cele ce urmează o voi evoca pe Cornelia Emilian mama tot prin intermediul nepotului ei, Ion - care scrie referindu-se la două fotografii ale acesteia : "Îmi apare înaintea ochilor bunica mea Georgiana, văduvă preoteasă, cum uneori îşi deschidea cutia pluşată şi din ea scotea o mulţime de poze orînduindu-le cu evlavia preotului, când atinge darurile sacre în altar.

Mi-au trebuit mulţi ani până să înţeleg câte ceva din ritualul ei, vecerniile venite din depărtările adânci ale amintirilor trecute prin vitraliile inimii, deoarece de multe ori dintr-o fotografie poţi citi mai bine ca dintr-o carte."

Pe una dintre acestea- făcută cu câţiva ani înainte de a deveni binefăcătoarea lui Mihail şi Harieta Eminescu - Ion V. Emilian a scris : "Cornelia Emilian-mama, la 1881-1882, purtând Crucea "Regina Elisabeta".

A doua fotografie o prezintă la vîrsta de 70 de ani. Pe aceasta nepotul Ion scrie : "Cornelia Emilian-mama, bunica mea, în 1910, anul în care a murit. Poartă decoraţiile :"Bene Merenti" (nu cred să fi fost multe femei în România care să fi primit acest ordin), Crucea "Regina Elisabeta" şi "Trecerea Dunării" de la 1877-78 (a fost infirmieră voluntară la Spitalul Crucii Roşii din Turnu Măgurele dar a trecut şi dincolo de Nicopole)".

Prestanţa şi fidelitatea faţă de o lume nobilă în idealurile sale ne-o apropie pe Cornelia Emilian de nepotul ei ajuns şi el la aceaşi vârstă. Împreună ar putea să definească spiritul întrupat al Emilienilor.

O altă poză reprezintă oraşul Zlatna. Pe ea Ion V. Emilian scrie : "Zlatna (locul de naştere al Corneliei Emilian-mama) fotografiată la 1898 de fiul ei cel mai mic (Dimitrie) care-şi luase în acel an bacalaureatul şi a însoţit pe mama sa intr-o călătorie în Transilvania. Părinţii Corneliei Emilian erau morţi la epoca aceea. Mama ei murise pe când ea era încă o copilă."

Zlatna, la sfârşitul secolului trecut, în căldarea munţilor, apare ca un oraş construit după planuri bine stabilite, cu multe biserici şi coşuri de fabrici care pufăie ca bătrânii din pipă. Se mai văd casele pierdute în verdeaţa grădinilor ca în Târgoviştea bunului Brătescu-Voineşti.

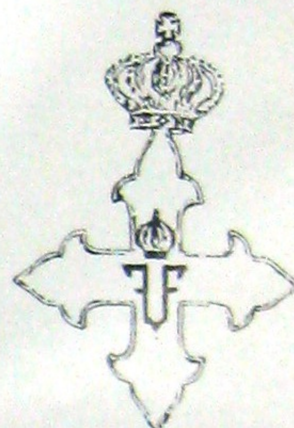
Într-o altă fotografie îl am pe Ion V. Emilian tânăr căpitan după ieşirea din spitalul militar din Simferol (începutul lui Iulie 1942). "Fotografie făcută la cererea domnişoarei von Papen infirmiera salonului nostru."

La piept, căpitanul Ion V. Emilian poartă o serie de decoraţii care sunt, după cum mă informează dl. Ion Pantazi : "Steaua României", "Coroana României" şi Crucea de fier. Gradul de căpitan de cavalerie şi l-a păstrat până în ultima clipă a vieţii, căci el a iubit cu adevărat milităria pe care a considerat-o ca o predestinare ce l-a legat de veşnicia neamului său. Pentru căpitanul Ion V. Emilian soldaţii săi erau urmaşii răzeşilor lui Ştefan cel Mare, ai lui Ion Vodă cel Cumplit şi ai lui Al. Cuza-Vodă, aşa cum a învăţat de la dascălul său în călărie, ţăranul răzeş "unchiul Duminecă".

Şi în sfârşit o ultimă poză : Ion V. Emilian copil de câţiva anişori, lângă mama aşezată pe scaun, fratele mai mic cu rochia de fetiţă şi tatăl militar.

Nimic nu prevesteşte viitorul tragic al acestei familii : fratele mai mic Marcel, artist, va fi împuşcat de comunişti, mama ucisă de o maşină a Securităţii, iar celălalt copil, Ion, care s'a angajat într-un război ce i-a crucificat patria şi mai apoi şi-a închinat, în exil, restul vieţii luptei pentru eliberarea României de sub jugul comunist, luptă căreia nu i-a fost dat să-i apuce sfârşitul.

Ovidiu Vuia

TRAIAN ISSĂRESCU

Cu durere în suflet aducem la cunoştinţa românilor din exil, încetarea din viaţă a lui Traian Issărescu.

Născut la 23 Iunie 1899, el ne-a părăsit la 12 Iulie 1986 în urma unui atac de inimă, în Elveţia.

Modest, loaial, admirabil camarad şi prieten, Traian Issărescu a fost un mare luptător naţionalist al partidului "Liga Apărării Naţiunii Creştinilor", condus de vechii naţionalişti români A.C. Cuza şi Octavian Goga.

Deputat de Mehedinţi de nenumărate ori, el a promovat ideile creştine şi naţionaliste cu mult suflet şi multă competenţă.

A fost unul dintre susţinătorii ziarului "Stindardul" şi apoi al ziarului "Stindardul Românilor".

Îi vom păstra o veşnică şi duioasă amintire.

Sincerele noastre condoleanţe familiei îndurerate : Dr. Ştefan şi Dr. Patricia Issărescu-Kennedy.

Stindardul românilor

Redacţia cere scuze cititorilor pentru numeroasele greşeli de tipar din numărul 6+7 al ziarului nostru. Aceste greşeli s'au datorat faptului că nu s'a făcut nicio corectură, neavând computer la dispoziţie. Tot din acest motiv, au lipsit şi 5 articole, despre conferinţa dela Paris şi comemorarea Mareşalului Antonescu dela München şi Geneva.

fața ascunsă a politicii mondiale

Marea majoritate a oamenilor și, în special, a celor ajunși în exil, nu-și pot explica politica occidentală care este de conveniență cu comunismul, împărțirea lumii cu acesta și abandonarea oricărei posibilități ce le este încă la îndemână pentru salvarea omenirii de această incontestabilă catastrofă.

De ce Rooswelt a dat jumătate din Europa lui Stalin ? De ce l-a ajutat pe acesta să pună stăpânire pe o bună parte din "Lumea a Treia" din Asia și Africa ? De ce a cedat în detrimentul Franței și Angliei aliații lui firești ? De ce Eisenhower nu a făcut nimic pentru stăvilirea comunismului ? De ce Nixon, fanatic anticomunist, - cel puțin după declarațiile făcute în propaganda electorală, - s´a apropiat cel mai mult de Uniunea Sovietică și de China comunistă în a doua parte a guvernării sale ? De ce Reagan, a cărui bună credință este greu de pus la îndoială, șovăie de multe ori și nu acționează în conformitate cu convingerile lui expuse cu claritate în decursul unei vieți și marcate în prima propagandă electorală ?

Toate aceste întrebări rămân fără răspuns pentru majoritatea oamenilor care încearcă să mai găsească o urmă de speranță pentru viitor.

Ne vom strădui să dăm un răspuns acestor întrebări, chiar dacă răspunsul dat nu va fi în măsură să încălzească sufletele înghețate de "așteptare fără speranță".

Chiar cei ce au avut posibilitatea de a citi cele scrise în "Înțelepții Sionului", sau de a frunzări una din multiplele "Istorii ale Marei Finanțe", cei ce au putut citi cel puțin "La Face Cachée De L´Histoire Moderne" de Jean Lombard, "La Trilatérale et les Secrets du Mondialisme" de Yann Moncomble, sau "Le Pouvoir Occulte Fourrier du Communisme" de Jacques Bordiot, - cele mai recente apariții - își pot face cu greu o idee despre actuala politică mondială.

Pentru a putea scrie acest articol, subsemnatul a trebuit să parcurgă cu creionul în mână mii de file cuprinse în zeci de volume care tratează despre subiectul ce ne interesează. Cu toate acestea, sunt extrem de departe de adevărurile atât de bine ascunse și trebuie să cer iertare cititorilor pentru eventualele confuzii și neclarități ale articolului, care provin din propria mea necunoștință de cauză.

Incerc totuși să explic politica occidentală de astăzi în lumina *slabelor mele cunoștiințe, care sunt totuși suficiente pentru o oarecare* elucidare a evenimentelor de astăzi.

Pentru a fi cât mai concis, voi renunța la schițarea unei Istorii a Marei Finanțe pe care nu aș putea să o fac decât compilând din diferite cărți, - schița însăși ar constitui un volum, - și voi ataca subiectul zilei de astăzi : "Mondialismul" sau "Guvernul Mondial", preconizat cu claritate chiar în "Înțelepții Sionului".

Încă din 1883 un mare ziar evreesc scria : "Marele ideal al iudaismului este ca lumea întreagă să fie condusă de evrei și ca o fraternitate universală a națiunilor să facă să dispară rasele și religiile". Izoulet demonstrează că o nouă Ordine Mondială sub direcția Israelului este ireversibilă. Revista evreească "La Vérité Israélite" scrie : "Raporturile între masonerie și judaism sunt mai strânse decât se poate bănui și tot ce atinge masoneria nu poate lăsa indiferent Israelul".

Jean Izoulet în cartea "Paris, Capitala Religiilor și Misiunea Israelului", citează : "Nu există decât o singură problemă pe pământ, Problema Israelului. Judaismul are două fețe, Fața internă - Laicismul și Fața externă - Internaționalismul".

Prin L´Union des Associations Internationales (U.A.I.) experții nu ezită să spună : "Marele Orient trebuie să apară ca marele inițiator al ideilor noi în filozofie și sociologie. Internaționalismul se opune militarismului, statismului sau naționalismului, care se pun în slujba unui popor în detrimentul celorlalte, fiind convinși de misiunea providențială a acestuia".

Dacă internaționalismul este una din fețele iudaismului, înseamnă că teoria naționalismului este aceptată, dar pentru un singur popor, acela al evreilor "Alianța Israelită Universală". Țelul mărturisit al evreilor este instaurarea unui Guvern Socialist Mondial sub autoritatea "Marei Finanțe Internaționale" sub egidă evreească.

Lucrând conspirativ și lansând cele mai frumoase idealuri umanitare, Marea Finanță după sute de ani de activitate, reușește atingerea unui prim obiectiv : Revoluția Franceză, pentru ca, prin Primul Război Mondial să se apropie de obiectiv prin răsturnarea principalelor monarhii din Europa ce le ședeau în cale. După al doilea Război Mondial, prin decolonizare, prin creerea Lumii a Treia, victoria celor ce urmăresc un - Guvern Mondial - este foarte aproape de țelul propus.

James Paul Warburg membru al multor societăți secrete declară în 1950 în fața Senatului American : "Vom avea un Guvern Mondial, dacă vrem sau dacă nu vrem, impus sau consimțit".

Pierderea monopolului atomic aduce întârzierea scopului propus și schimbarea tacticei.

Arthur Schlesinger, viitor consilier al președinților Kennedy și Johnson, scrie în "Partisan Review" în 1947 : "Vom introduce socialismul la noi, pas cu pas, un socialism după maniera lui Lassale". Stalin însuși este de acord cu acest proiect. Schlesinger adaugă : "Nu trebuie să încercăm să eliberăm țările aservite comunismului, nici măcar nu trebuie să le permitem să se elibereze". Aceasta era și tema marelui ziarist american Walter Lipmann în fața revoltei de la Budapesta în 1956, și tot acestea au fost și instrucțiunile date de colaboratorul lui Kissinger, Sonnenfeldt, diplomaților americani întruniți la Londra în 1975.

Amânarea Guvernului Mondial anunțat de Warburg, în urma pierderii monopolului atomic, obligă și ea la o schimbare de tactică.

Comunismul, copilul Marei Finanțe, trebuește cooptat în vederea țelului final.

Organizarea Marei Finanțe, titlu sub care lucrează masoneria, devine principala preocupare.

Marile Loji Masonice : Marea Loje a Angliei, Marele Orient, B´nai Brith din Bruxelles, Loja Scoțiană, Accacia, Ritul Scoțian, Ritul Mistraine și multe altele, se învălue într-un secret desăvârșit, creind o mulțime de Societăți cu caracter semi-secret, care reprezintă Marea Finanță ; societăți ce iau hotărâri și conduc efectiv politica mondială. Președinții și Primii miniștri devin simpli pioni pe o imensă tablă de șah mondială. Ajungerea și menținerea lor în fruntea țărilor respective, depinzând efectiv de interesele Marei Finanțe Internaționale.

Socitățilortor semi-secrete care reprezintă interesele acestei Mari Finanțe le este cunoscută componența, dar hotărârile luate la întruniri, păstrează un desăvârșit secret.

Astfel iau ființă : Council on Foreign Relations (CFR) în Statele Unite, precum și echivalentele acestei societăți ; The Royal Institute of International Affairs (RIIA) în Anglia, Deutsche Gesellschaft für Auswärtige Politik (DGAP) în Germania, Institut Francais des Relations Internationales (IFRI) în Franța, Canadian Institute of International Affairs (CIIA) în Canada, precum și în toate țările europene, ale Asiei și Africei.

Paralel cu acestea, iau ființă marile societăți secrete sau semi-secrete : Trilaterala, Bilderberg, Round Table, Pilgrims Society, Pugwash, toate având ca scop instalarea unui Guvern Mondial sub directa lor supraveghere.

Finanțarea acestor mari societăți secrete este asigurată printr-un trust al mailor capitaluri conduse de: Rockefeller, Ford, Thyssen, Wolfson, Rothschild,Oppenheimer, Carnegie, Cyrus Eaton și mulți alții, precum și de un număr impresionant de bănci și mari întreprinderi din întreg Occidentul.

Majoritatea membrilor acestor mari societăți secrete și semi-secrete, activează în același timp în mai multe societăți, astfel încât iau parte la întrunirile și hotărârile ce se iau de către fiecare dintre societăți deși probabil aceste hotărâri sunt schițate la un nivel superior. Dar cum sunt absolut secrete, de ele luăm cunoștință doar indirect, prin discursurile, legile promulgate de către președinții de state, primii miniștri etc. Bine înțeles că în această fază finală, pentru ca hotărârile să fie aplicate, ele trebuiesc trecute prin parlamentele respective, și astfel se iau hotărâri "democratice", stabilite mai dinainte !

Dar cum ar putea fi altfel, atunci când întreaga presă, televiziunea, radioul, sindicatele, marile întreprinderi, băncile, viețuiesc numai prin Marea Finanță ?

Dacă toate aceste lucruri sunt mai mult sau mai puțin cunoscute, ceeace surprinde în mod deosebit opinia publică, sunt legăturile, înțelegerile, pactele tacite evidente între Marea Finanță și Comunism.

Să încercăm să explicăm acest fapt prin declarațiile, făcute în diferite împrejurări, de către vîrfurile Marei Finanțe Apatride.

Nicholas Murray Butler, membru al Societății Secrete CFR și Trilaterală, afirmă : Comunismul este instrumentul prin care vom arunca de pe pământ guvernămintele naționaliste, în favoarea unui Guvern Mondial, al unei poliții mondiale și a unei monezi mondiale".

Zbigniew Brzezinski, membru al Societăților Secrete CFR și Trilaterală, afirmă : "Trebuie să căutăm o cooperare cu țările comuniste, vizând o înțelegere politică, apoi filozofică". Brzezinski adoptă strategia ultra-secretă prin care mai bine abandonează o treime din Germania Federală unei invazii sovietice, decât să plătească cheltuelile defensive care ar provoca Moscova și ar împărți Washingtonul ! Să nu uităm că Brzezinski este socotit ca "arhitectul" Trilateralei, înființată la ideea lui Rockefeller. Este numai unul din motivele care ne fac să credem că Trilaterala este o complice a Moscovei. Oamenii Trilateralei își caută politicieni capabili de a le aduce cât mai repede la îndeplinire planurile. Astfel se explică promovarea necunoscutului Jimmi Carter în funcția de Președinte al Statelor Unite. Acesta declară în l´Express : " Venirea comuniștilor în Europa, nu înseamnă o catastrofă "!

M. Young, membru al Trilateralei și reprezentant al USA la ONU, declară în legătură cu intrarea trupelor cubaneze în Angola : " Forțele cubaneze sunt disciplinate și ajută la restabilirea ordinei "!

Trilaterala hotărăște o cooperare constructivă cu comunismul în vederea rezolvării problemelor mondiale. Ea este adversara hotărâtă a naționalismului, s´a inspirat mult din comunism, cu care caută un "modus vivendi" și prin propovăduitorii săi afirmă cu claritate : "Trilaterala nu trebuie în niciun caz să fie anticomunistă".

Martin Luther King (Premiul Nobel) afirmă că "rasismul este singurul lui dușman, comunismul neconstituind nicio amenințare".

(urmare pag. 4)

fața ascunsă a politicii mondiale

(continuare din pag. 3)

James Schlesinger declară : "Trecerea Asiei de Sud-Est sub dominație comunistă nu modifică echilibrul mondial în detrimentul USA".

Robert H. Bowie este partizanul deliberat al dispariției statelor europene, pe care le consideră anacronice și destinate să devină un mare ansamblu integrat în Atlantism.

Richard Gardner, membru în Comitetul pentru Relațiile cu URSS, este cunoscut pentru opiniile favorabile intrării partidului comunist în guvernul italian.

Edmond Rothschild afirmă : "Structura care trebuie să dispară este Națiunea. Ideea de Patrie trebuie distrusă în sufletul copiilor".

Se poate spune că aceste idei nu au fost puse în practică și reușite în mare măsură în Europa ?

Rockefeller, într-un recent interviu acordat lui "Figaro Magazine" spune că Instituțiile și Societățile semi-secrete trebuie să intervină pentru manevrarea Șefilor de stat, a parlamentelor și a guvernelor.

Este evident faptul că și această idee, a fost deja îndeplinită în mare măsură.

Același lucru îl susține și Woodrow Wilson de la Brookings Institution, care este considerat ca bastionul "Teoriei Transnaționale".

Între asociațiile comuniste sau para-comuniste, susținute financiar de către societățile semi-secrete, fac parte : "Les combattans de la Paix", "l´Association France-URSS", "l´Amitié Franco-Polonaise", "Le Conseil Mondial de la Paix", "Mouvement contre le racisme et l´antisémitisme et pour la Paix", etc.

Multimiliardarul canadian Cyrus Eaton, colaboratorul lui Rockefeller, fost amic personal al lui Khrushtchev, Mikoyan și Kossygin, a devenit mare procomunist și a susținut prin Societatea semi-secretă "Pugwash" interesele comuniste, mai mult chiar decât Bertrand Russell.

Cyrus Eaton denunță experiențele nucleare americane, dar aprobă fără rezerve pe cele sovietice ! Mai este nevoie să spunem că Societatea semi-secretă "Pugwash" este finanțată de Marea Finanță Apatridă ?

După Pierre Villemarest, conferințele de la Pugwash, întrunesc toate personalitățile Marei Finanțe progresiste și liberale, cunoscute pentru pro-Sovietism. Astfel Institul Atlantic, CFR, RIIA, Pugwash, Trilaterala, Bilderberg și alte organizații similare de obedeniență masonică, susțin stabilirea unui Guvern Mondial, în care să fie inclus socialismul sovietic.

Comisia Comunității Europene și Foreign and Commonnwealth au organizat faimoasa Masă Rotundă Anglo-Sovietică.

Nici Coroana Angliei nu este străină de manevrele Marei Finanțe, astfel Prințul Philip a primit la Londra în 1980 pe membri Comisiei Trilaterale. În timp ce Mrs. Thather, după cum spune "Le Monde" este condusă de Sir Keith Joseph, evreu dintr´o veche familie, supranumit "Rasputin". Ea este membră la Bilderberg, a faimosului Parlamentary Group for World Government și președintă a Finchley Anglo-Israel.

Dar Societățile Secrete trebuie să aibe și alte mijloace de a conduce omenirea, în afara guvernelor disimulate. De aceea au înființat un număr imens de societăți cu caracter umanitar, prin care în umbra propagării unor idei splendide, își pot camufla propaganda și distribui fondurile necesare ajungerii la scopul propus : Guvernul Mondial. Astfel iau naștere : Institutul Strategic de Studii - Kissinger, UNESCO, Alianța Israelită Universală, Societatea Teozofică, Pax Christi, Sinodul Bisericii reformate, Banca Mondială sub conducerea lui Robert Mac Namara - membru CFR, Institutul Catolic din Toulouse, care, împreună cu Facultatea de Teologie din Paris și Amiciția Iudeo-Creștină, lucrează împreună pentru descoperirea actelor inumanitare, dar numai în țările anti-marxiste ! Societatea Drepturilor Omului, în 1793, când a fost prezentată Convenției de către Robespierre, era intitulată : Societatea Drepturilor Omului fără Dumnezeu. Dar nu putem să nu enumerăm în cadrul societăților adiacente pe : Amnesty International, SOS-Racisme, du Monde et de Libération, Asociația Internațională a Juriștilor, căci dacă ar fi să le cităm pe toate, numărul lor ar ajunge la câteva sute.

Prin aceste Institute și Societăți, a căror principii umanitare sunt într-adevăr splendide, căutând și descoperind încălcările legilor umanitare în special în țările anti-marxiste și doar rareori în țările comuniste, Marea Finanță pășește cu fermitate către scopul propus. Prin aceste Institute și Societăți care lucrează "la lumina zilei", opinia publică internațională este influențată categoric în favoarea "liniei" Marei Finanțe. Și cum ar putea fi altfel, când presa, radioul și televiziunea redau zilnic toate actele inumane săvârșite în țările anti-marxiste și numai rareori ororile săvârșite în țările comuniste ?

Dar prin aceste Institute și Societăți, nu se urmărește numai scopul propagandistic, influențarea opiniei publice, ci și finanțarea mișcărilor subversive de stânga, împotriva puținelor guverne anti-marxiste care au mai rămas. Astfel sunt încurajate și subvenționate însăși organizațiile teroriste, chiar dacă acestea au un caracter pro-comunist și sunt susținute pe față de către Moscova.

Biserica creștină este angajată din ce în ce mai mult în această direcție și ne e dat să vedem nonsensul, prin care prelații creștini se angajează în lupta politică, alături de cei ce promovează ateismul !

Vom da numai câteva exemple prin care vom demonstra cele afirmate.

Pablo Richard declară : "Credința creștină nu-și va putea găsi identitatea până când nu-și va abandona entitatea și nu-și va asuma ateismul practicii revoluționare".

În 1948, se formează Consiliul ecumenic al bisericilor, care în 1968 începe angajarea bisericii în lupta contra rasismului și pentru pace, cu ajutorul financiar al lui Andrew Carnegie. Oare lupta împotriva rasismului și lupta pentru pace, nu justifică suficient această angajare a bisericii ? Ceeace se ascunde în spatele acestor frumoase idei, este un cu totul alt lucru, mai greu de sesizat.

John Bonnett - profesor teolog - ultra stângist, declară : "Biserica nu trebuie să combată comunismul".

Pastorul Philip Potter : "Am învățat mult din analiza marxistă și am ajuns mai radical decât marxiștii". A fost supranumit "Papa Roșu". Prieten intim cu Andrew Ioung de la Trilaterală, Potter declară : "Scopul nostru este de a ajunge la cetățenia internațională și de a aplica marxismul".

Nu trebuie să uităm cuvintele lui Karl Marx : "Filozofii au încercat să înțeleagă lumea, rolul nostru este de a o schimba".

Amestecul bisericii în politică începe prin Conferința bisericelor din întreaga Africă, care pretinde recunoașterea ca reprezentantă a populației din Namibia numai organizația teroristo-comunistă SWAPO.

Astăzi este evident faptul că Marea Finanță a hotărît dărâmarea guvernului Botha din Africa de Sud. Adevărata rațiune a unei schimbări rapide în această regiune este planul Rockefeller, Rothschild, Oppenheimer, de a stabili un super-guvernământ economic în sudul Africei.

Harry Oppenheimer nu se teme de comuniști, cu care întreține excelente relații, fiind convins că aceștia vor garanta Occidentului întreaga producție de diamante.

Revista *"Rivarol" din Iulie 1980 spune că Walter Mondale, membru* al CFR și al Trilateralei nu a ezitat să spună că ,"Conturile Africei de Sud au și început".

Arhiepiscopul Martin Niemöller, președinte al COE, afirmă : "Este o odioasă erezie a spune că ar fi dezastros pentru biserică de a se trezi într´o zi într´o lume comunistă".

Consiliul Național al Bisericilor acordă un subsidiu de 100.000 dolari organizației teroriste SWAPO care cu câteva zile mai *înainte*, doborîse un avion de pasageri, masacrând 10 supraviețuitori, dintre care 7 femei și doi copii. Același Consiliu Național al Bisericilor, câteva zile mai târziu, acordă 750.000 dolari organizațiilor teroriste comuniste din Africa de Sud, SWAPO și ANC.

Nu trebuie să uităm că, Consiliul Național al Bisericilor este susținut financiar de către Marea Finanță Internațională Apatridă. Iată cum, prin diferite "Firme" ale căror activități umanitare sunt greu de suspicionat, se realizează atât scopuri propagandistice, cât și efective ajutoare financiare.

Scriitorul Jean Guitton, intim al Papei Paul VI scrie : "Trebuie abandonată în totalitate religia și poate apărea în viitor un catolicism ateu, care să nu fie prea diferit de comunism" !!!

Comisia Bisericilor pentru afacerile internaționale, în spatele căreia erau Societățile Pilgrims și RIIA, a jucat un rol important la Națiunile Unite în redactarea articolelor din Declarația Drepturilor Omului.

Între anii 1946 - 1954, Geoffrey Fischer este președinte al Consiliului Ecumenic al Bisericilor și, în același timp, vice-președinte la Pilgrims !

Consiliul Ecumenic al Bisericilor grupează actualmente 303 biserici în jurul a 300 milioane creștini. Cifrele sunt într-adevăr impresionante.

R.P. Riquet, - scriitor catolic și eclesiast, membru într´o mulțime de instituții și asociații cu caracter mondialist, - este unul din principalii oameni de legătură între Biserica Catolică și Marea Finanță. El a ținut o conferință istorică la Loja Volney de Laval.

Cardinalul Suenes, una din marile figuri de la "Pax Christi", foarte aproape de cercurile masonice și evreești, a fost primit în 1970 în Loja B´nai Brith din Bruxelles, poate cea mai influentă Loje evreească.

Yann Moncomble, în cartea sa "La Mafia Des Chrétiens De Gauche" se întreabă : "Comitetul Catolic Contra Foamei Și Pentru Dezvoltare" nu ar fi mai bine intitulat : "Comitetul Comunist Pentru Finanțarea Destabilizării ?"

Pastorii catolici Potter, Perret, Decké și preotul jezuit Lucat, activează intens la utilizarea Declarației Universale a Drepturilor Omului în Brazilia, Chile și Africa de Sud, făcându-se că nu observă nimic din ceeace se petrece în URSS și în țările satelite.

Raymond Le Bourre, militant comunist, a studiat la Moscova punerea la punct a unei tactici permanente de a infiltra membrii partidului comunist în principalele biserici occidentale.

Pastorul Vissert Hooft, secretarul general al Consiliului Ecumenic al Bisericilor, a fost în 1964 la Academia din Moscova ca profesor de teologie, fiind membru şi al Universităţii ebraice din Ierusalim, şi fiind membru în acelaşi timp şi al Societăţilor masonice Pugwash şi Bilderberg.

Cardinalul Etchegaray, partizan înflăcărat al dialogului cu Estul, a fost numit la Vatican în Comisia Pontificală, şi a fost felicitat pentru această numire de către Consistoriul Israelit din Marsilia. El a încurajat prin toate mijloacele dialogul dintre un grup de preoţi şi franc-masoni din Marele Orient, cu toţii atei.

Monseignorul Camara, lucrează cu Amnesty International, UNESCO, Liga Drepturilor Omului, Asociaţia Internaţională a Juriştilor, toate sub egida Marei Finanţe şi care lucrează în special pentru salvarea prizonierilor politici de stânga.

Principala preocupare a acestor prelaţi este combaterea naţionalismului prin ajutorul Marei Finanţe Internaţionale. Astfel, aceste Socităţi Bisericeşti lucrează indirect sub conducerea KGB, prin intermediul Pugwash, societate controlată şi finanţată de Marea Finanţă Internaţională Apatridă, pusă exclusiv în serviciul Comunismului Internaţional.

Nu trebuie să uităm nici Tribunalul Russel din Stockholm care sub preşedenţia lui Jean Paul Sartre, a avut ca obiectiv denunţarea intervenţiei americane în Vietnam şi Apărarea Drepturilor Omului numai în statele anti-marxiste.

Dacă ţinem seama că obiectivul mondialiştilor este de a se ajunge la o singură limbă, monedă, religie, ştiinţă, istorie, literatură, presă, un Ordin de Onoare Mondial (Premiul Nobel), un calendar, biblioteci, expoziţii, jocuri olimpice, burse şi bănci mondiale, ne putem da seama că, în fond, au aceleaşi obiective ca şi comunismul.

Duşmanii comuni, atât ai mondialiştilor cât şi ai comuniştilor sunt religia şi naţionalismul, din cauza cărora mai sunt încă piedici pentru ajungerea la obiectiv.

Mondialiştii întrebuinţează comunismul pentru distrugerea religiei şi a naţionalimului, fiind convinşi că "în timp" comunismul va putea fi umanizat şi democratizat ; în timp ce comunismul pentru a ajunge la "victoria finală", se serveşte de Marea Finanţă Inernaţională Apatridă, exact în acelaşi scop, dar spre propria sa victorie.

Obiectivul comun, inamicul comun, al celor doi giganţi, explică în cea mai mare măsură alianţa nedeclarată şi lupta comună.

Este evident faptul că împotriva "inamicului comun", mijloacele întrebuinţate sunt diferite, după caracterul diferit al Mondialismului şi al Comunismului. Dacă, pentru ajungerea la obiectiv, mondialiştii întrebuinţează mijloace de convingere, comunismul întrebuinţează pentru acelaşi scop, forţa brutală. Dar nici pe unii, nici pe ceilalţi nu-i interesează metodele "tovarăşului de drum", pe care ambii il socotesc temporar. Numai aşa se explică această înţelegere tacită, această toleranţă reciprocă şi chiar acest ajutor camuflat. Tot aşa se explică şi alternarea "detentei" cu războiul rece, ca singur mijloc de a forţa partenerul să devină mai tolerant.

Nu putem să nu recunoaştem umanitatea şi chiar frumuseţea principiilor enunţate de mondialişti, cu-atât mai mult cu cât în sectorul lor occidental, progresul tehnic a dus la o viaţă îmbelşugată, deci nu numai teoretic, ci şi practic mondialiştii sunt credibili. Totuşi, ateismul şi distrugerea ideei de Patrie, au condus la o lipsă de siguranţă, la o indiferenţă a tineretului faţă de principiile existenţei ; indirect la o anarhie care a favorizat terorismul ca o concluzie firească a depravării. Abundenţa, concomitent cu răsturnarea principiilor de bază pe care le-a avut omenirea, - cu disproporţia imensă între progresul tehnic şi cultură - au făcut ca întreaga lume civilizată să se afle intr´o grea cumpănă, a cărei rezolvare nu este previzibilă. Libertatea, care în occident a degenerat în libertinaj, va putè fi restabilită intr´o lume în care mondialiştii îşi asumă din ce în ce mai mari responsabilităţi ?

Dacă, comunismul, în eventualitatea unei victorii totale, va putea conduce lumea prin metodele pe care le-a arătat, ne întrebăm cum vor reuşi mondialiştii acelaşi lucru prin metodele democratice după care se conduc ?

Poate însă cei doi "tovarăşi de drum" se vor despărţi iremediabil înainte ca vreunul dintre ei să fi putut să obţină decizia.

Care sunt atuurile majore de care dispun cei doi protagonişti ?

În timp ce mondialiştii dispun de cea mai veche şi bine organizată societate din lume, care este Marea Finanţă ale cărei principii au fost schiţate de către "Înţelepţii Sionului" şi care au fost pregătite cu perseverenţă timp de sute de ani, mergând din aproape în aproape, şi având în spate nu numai gânditori de prima mână, ci şi capitalul necesar stăpânirii lumii, comunismul (gândit şi propulsat tot de Marea Finanţă) s´a emancipat relativ mult mai repede şi şi-a asumat şi pentru el acelaşi ideal, dispunând ca principală forţă împotriva "creatorului său", lipsa oricăror principii morale şi în plus specularea slăbiciunilor adversarului. Pentru ei, forma de guvernământ mondialistă, democraţia, nu poate conduce decât către socilism, degenerat în anarhie, în comunism, pentru ca apoi să se ajungă la "Dictatura Proletariatului", dictatura unui birocratism condus cu mână forte de către o nouă clasă socială în numele "Victoriei Clasei Proletare". Această dictatură nu-şi face probleme de cum va conduce lumea, deoarece teroarea coroborată cu lipsurile, va aduce omenirea în imposibilitate de a reacţiona, aşa cum se întâmplă astăzi peste tot unde ei au reuşit să ia puterea.

Neavând de ales între cele două sisteme, căci numai ele înşile ne vor da soluţia finală, va trebui să ne mulţumim fie cu haosul ce va deveni necontrolat al Marei Finanţe, fie cu îngrozitoarea teroare comunistă.

Dr. Carrol Quigley, fost profesor de istorie la universităţile Princeton şi Harvard şi actualmente la Şcoala de Afaceri Străine a Universităţii din Georgtown ne spune : "Complotul este prea avansat şi conjuraţii prea puternici".

S´ar părea că zarurile sunt aruncate, că nu există decât cele două soluţii mai sus enunţate pentru rezolvarea situaţiei internaţionale. Unele indicii însă ne dau speranţa pentru care suntem obligaţi să ne continuăm lupta.

Ronald Reagan se poate spune că ne-a oferit aceste speranţe. Astfel încă de la începutul guvernării sale, a ridicat moralul poporului american, reaşezând la locul cuvenit marile valori eterne oricărui popor : Dumnezeu, Patria, Libertatea şi Familia.

A întrebuinţat forţa armată în Grenada, stârpind astfel un nou focar comunist pe cale de a se consolida.

S´a luptat din răsputeri cu forţele interne pentru a putea veni în sprijinul luptătorilor anti-comunişti din America Centrală.

A pedepsit aşa cum se cuvine pe teroriştii libieni.

A înfiinţat pedeapsa cu moartea pentru traficanţii de droguri.

A uzat de dreptul său de "Veto", împotriva sancţiunilor ce trebuiau aplicate Africei de Sud.

Faptul că a acceptat acordarea "Clauzei" României, ceeace pe noi ne-a decepţionat, este un fapt cu totul minor în contextul acţiunilor sale de anvergură mondială.

Nu trebuie să aşteptăm acum de la preşedintele american o nouă acţiune de pedepsire a teroriştilor, datorită apropiatelor alegeri americane. Este însă posibil şi chiar probabil ca după alegeri, în Mediterana şi în America Centrală, preşedintele Reagan să acţioneze cu cea mai mare vigoare.

S´ar putea ca una din multiplele feţe ale Marii Finanţe să fi îngăduit sau chiar să fi dictat măsurile luate de preşedintele Reagan, şi aceasta pentru a demonstra comunismului că totul are o limită.

Dacă însă Marea Finanţă nu-şi va da seama că un guvern mondial nu se va putea înfăptui pe baza unei simple federalizări, atunci vor slăbi aceste state şi victoria va fi a comunismului. O federalizare a statelor europene se poate realiza numai pe baza unei suveranităţi absolute a acestor state, fiecare în parte menţinându-şi specificul naţional şi apărându-şi valorile eterne de Dumnezeu, Patrie, Libertate şi Familie.

Nu ne rămâne decât să fim încrezători că Dumnezeu va călăuzi lumea către bine.

PS. Acest articol are drept scop, cunoaşterea adevărului şi acest adevăr trebuie să ne oţelească pentru înlăturarea grelelor obstacole ce ne stau în faţă.

Toate citatele din acest articol sunt luate din diferite lucrări de specialitate. Spaţiul nu ne îngăduie să trimetem cititorul la sursă.

Ion Pantazi

UNIUNEA SOVIETICA PRIN MARIONETELE : ROBERT MUGABE, KOMEINI, VADUVA LUI MARTIN LUTHER KING, JURA DISPARIŢIA STATULUI SUD-AFRICAN.
MAREA FINANŢA INTERNAŢIONALA APATRIDA PRIN : ROCKFELLER, ROTHSCHILD, OPPENHEIMER, URMAREŞTE ACELAŞI SCOP !!!

ruşine

Revista parlamentară franceză publică trei articole semnate de domnii Raoul Roche şi Jean Pierre Marechal referitoare la România.

Revista aleşilor poporului a uneia dintre cele mai prestigioase naţiuni libere publică trei articole făcând apologia celui mai barbar regim instaurat de patruzeci şi doi de ani de către cea mai barbară dintre năvălirile pe care le-a cunoscut istoria !

RUŞINE !

Sinistra polilogie, răsturnând total adevărul, începe prin a ne aminti că la 23 August 1944 se produce la Bucureşti "insurecţia naţională antifascistă", unită în jurul unui "nucleu catalizator" - Partidul Comunist - care răstoarnă dictatura militară şi arestează pe conducătorii acesteia !

RUŞINE !

Nu se spune că actul de trădare antinaţională, cel mai criminal act de trădare din istoria noastră, nu era decât o capitulare fără condiţii care deschidea în faţa hoardelor inamice, teritoriul naţional spre jaf, ucidere şi foc.

RUŞINE !

Nu se spune că actul a fost comis chiar în momentul când conducătorul legitim al ţării - Mareşalul Antonescu - obţinuse de la URSS condiţii onorabile de ieşire din război, acesta fiind arestat mişeleşte şi dat pe mâna inamicului pentru a fi judecat şi asasinat mai târziu de duşmanii ţării.

RUŞINE !

Nu se spune că Armistiţiul a fost semnat la Moscova abia după trei săptămâni şi că în acest răstimp hoardele lui Stalin au târît în prizonierat 170.000 de flăcăi români care au fost exterminaţi în lagărele siberiene !

RUŞINE !

Dar ce să ne mai mire, avem şi în exil sinistri compatrioţi care afirmă azi că au plâns de bucurie lângă aparatul de radio, aflând în sinistra noapte "vestea cea mare" sau că au jucat "Hora Unirii în Piaţa Palatului. Locul lor ar fi pe drept cuvânt alături de torţoinarii ţării, în tribuna oficială a RSR-ului şi nu printre opozanţii anticomunişti !

Se relatează apoi cooperarea militară româno-sovietică în războiul antinazist, dar nu se spune că unităţile române operau încadrate de unităţi sovietice şi acţional sub comandament sovietic, fiind aruncate în foc spre exterminare, că ofiţerii români era umiliţi de politrucii sovietici, că Generalul Avramescu, Comandantul trupelor române a fost ridicat de la Cartierul său General, dus în Rusia şi asasinat.

RUŞINE !

Se vorbeşte apoi cum "insurecţia antiimperialistă" a deschis cale desvoltării independente a României, dar nu se suflă un cuvânt despre ciopârţirea fruntariilor, de Basarabia, de Bucovina, de deportări, de desnaţionalizare ... nimic !

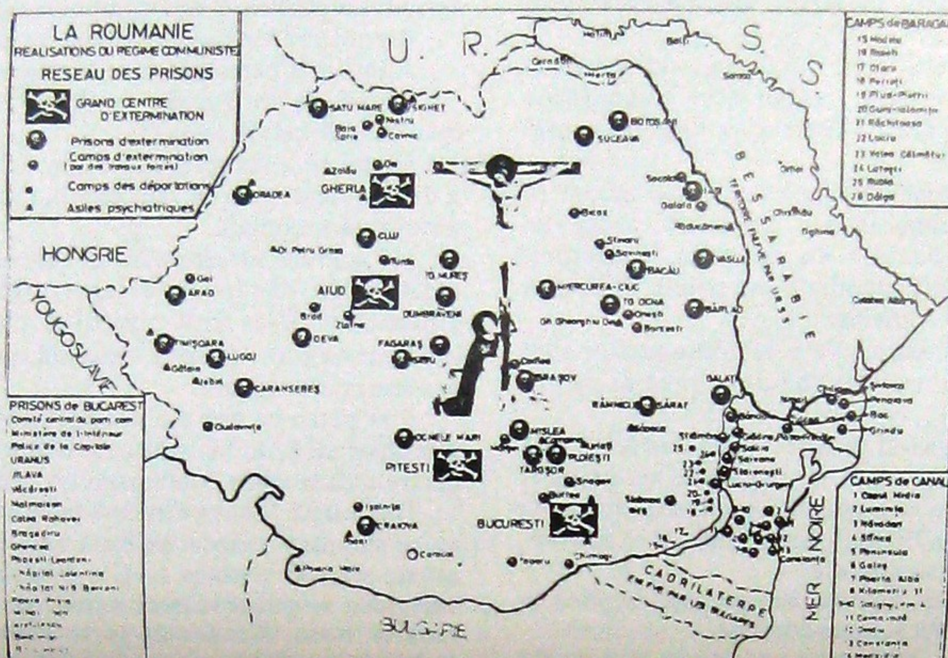
RUŞINE !

Se arată cum România de după 23 August parcurge etape succesive de desvoltare care reorganizează ţara pe baze socialiste, ajungând după spusele autorului s-o transforme într-un adevărat PARADIS !!!

RUŞINE !" Producţia industrială a sporit de o sută de ori "!

Nu se aminteşte însă nimic de starea total falimentară a industriei, de produsele ei invandabile pe piaţa lumii, de enormele datorii plătite cu sudoarea şi sângele bietului popor.

Agricultura a fost restructurată pe baza proprietăţii de stat şi cooperatiste, dar nu se aminteşte nimic, despre deschiaburire, de colectivizarea făcută cu ciomagul,

nici de penuria alimentară, de kilometricile cozi, de foametea endemică.

RUŞINE !

Se vorbeşte de demnitatea naţională, de bunăstarea generalizată dar nu e scăpată o vorbuliţă despre Gherla, Aiud, sau minele de plumb , e amintită realizarea Canalului Dunărea-Marea Neagră ca mare succes tehnologic, dar nu se spune că malurile Canalului Morţii au rămas semănate cu scheletele celor mai curajoşi fii ai neamului.

RUŞINE !

Aflăm că 80% din populaţia ţării trăieşte în locuinţe noi, dar se trece sub tăcere că din lipsă de încălzire cetăţenii dorm cu ciorapi, mănuşi şi căciuli, iar copii se îmbolnăvesc şi mor de pneumonie. Ni se spune cât de mult se construieşte, dar nimic despre dărâmarea bisericilor voivodale şi ale monumentelor de altă dată - crimă premeditată, menită să smulgă din temelii amintirea unui trecut vitejesc !

Aservirea ţării celui mai totalitar imperiu colonial e numită "consolidare a independenţei şi suveranităţii", iar sclavia cea mai dezumanizată - "democraţie muncitorească revoluţionară"!

RUŞINE !

Cea mai ridicolă şi incoherentă dintre analizele exprimate în articolele de care ne ocupăm este cea referitoare la politica externă a României, la acea faimoasă gogoriţă a "noii ordine economice internaţionale "!

În fond doctrina cuprinsă în această enigmatică expresie nu e decât aplicarea marxismului primar la viaţa economică a naţiunilor. Cel avut trebuie deposedat de avuţiile sale în favoarea celui sărac ! Este evident că teza a fost în mod savant elaborată la Kremlin şi perfid transmisă sucursalei sale diplomatice de la Bucureşti, cu intenţii absolut clare de diversiune. Bucureştiul trebuie să facă notă aparte în corul satrapiilor moscovite!

Jucând pe coarda sensibilă a generozităţii, atât de scumpă Occidentului, atenţia acestuia trebuie deturnată cu orice preţ. Se preconizează dezamorsarea "bombei sub-dezvoltării", generatoare de desechilibru şi conflicte, se eludează însă abil adevărata cauză a acestora : bomba explozii demografice a lumii a treia, generatoarea invaziei moderne de care Occidentul este ameninţat !

Lumea a treia trebuie întreţinută de statele industrializate. Toate datoriile trebuiesc anulate. Trebuie eliminat profitul. Capitalul financiar este sursă de exploatare şi sărăcie. Sumele necesare pot fi opţinute prin stoparea (unilaterală bineînţeles) a cursei înarmărilor. în schimb, cei ce dau pâine, nu au voie, ferescă Dumnezeu, să impună întreţinuţilor lor cutare sau cutare obţiune. Aceasta se numeşte amestec în afacerile interne, sau neocolonialism. Reaua credinţă apare tocmai în faptul că în acelaşi timp URSS-ul înarmează grupuscule revoluţionare. stârneşte conflicte, destabilizează totul şi merge atât de departe încât denaturează în propriu-i folos ajutorul alimentar occidental, exemplul Etiopiei fiind concludent.

Occidentul trebuie să se coboare într'atât încât să trateze obligativitatea subvenţionării gratuite a unui Togo sau Nepal de pe poziţii de perfectă egalitate!

Ne mirăm de ce URSS-ul nu tratează pe plan de egalitate România, Polonia, sau Afganistanul ?

Da, iată cum azi nu mai este de ajuns mass-media, cu toată acţiunea sa de intoxicare şi manipulare a opiniei publice!

Da, iată cum azi se purcede la infiltrarea cu halucinaţii bolşevice a unor cercuri mult mai înalte, cercurile parlamentare - sanctuarul legislativ al lumii libere !

Da, şi în tot acest talmeş-balmeş tenebros Domnul Jean-Pierre Marechal găseşte "o concepţie viguroasă şi umanitară"!

RUŞINE !!!

Vladimir Boutmy de Katzman

ADEVĂRUL ASUPRA ZIDULUI DE LA BERLIN

În urmă cu 25 de ani a fost ridicat "Zidul Ruşinii", tăind în două fosta capitală a Germaniei, despărţind rude şi prieteni.

La vremea respectivă, în România fiind, am auzit lamentările unor anumite posturi de radio ca şi ale unei anumite prese. Omul mărunt, omul de pe stradă, era din nou prostit. Prostit cu bună-ştiinţa, căci adevărul era cu totul altul.

Acest adevăr, dureros, ne-a fost adus la cunoştiinţă de o recentă cuvântare a Preşedintelui Reagan, precum şi de publicarea documentelor oficiale. Reagan a spus printre altele : "Dacă am fi vrut, am fi putut împiedeca construcţia zidului".

Conducătorii serviciilor speciale din Berlin, deţineau în 1961, din surse demne de încredere - înalte personalităţ/ din URSS şi DDR - material informativ asupra acţiunii sovietice regisată de Hrusciov. Se ştia deasemenea foarte *precis însă*, *că sovieticii nu ar fi riscat în niciun* caz războiul cu puterile vestice şi că ar fi dat înapoi în faţa unei riposte hotărâte.

Mc. George Bundy, consilierul pentru Securitate al Preşedintelui Kennedy, a ordonat ca *acest* material informativ *să nu fie* transmis la Washington.

Ulterior s'a încercat ca informaţiile culese să parvină conducerii americane prin intermediul unui fucţionar al Ministerului de Externe al BRD. Această tentativă a fost blocată la rândul ei, la "sfatul" lui Willy Brandt, pe-atunci Primar al Berlinului.

Din aceste motive acţiunea sovietică a putut realiza efectul surpriză scontat, iar puterile vestice şi-au rezervat rolul de simpli spectatori.

De altfel, în capul membrilor lobby-ului "Trilateralei" (Mc. George Bundy, Averell Harrimann, cunoscuţi pro - sovietici), acţiunea ruşilor nu făcea probabil, decât să complecteze pe un plan mai modest, ceeace un paralitic descărnat, muribund şi un aventurier alcolic, începuseră după Yalta : pedepsirea masivă a naţiunii germane.

De ce ne mai mirăm astăzi, atunci când oameni politici germani urmează numai cu rezerve politica externă americană ?

A. Hiess la Yalta, Mc. George Bundy la Berlin, şi alţii şi alţii ca ei ; lista trădătorilor intereselor europene este lungă şi creşte zilnic. Ei pregătesc lagărele de concentrare ale concetăţenilor lor în cadrul viitorului Imperiu Sovietic Mondial. Aceasta în cazul în care nu vor şti să-i pună la zid la timp, acum când nu este încă prea târziu.

Vladimir Sârbu

EXISTA NUMAI O "DEUTSCHE FRAGE" ?

Puternicul curent de stânga în cercurile politice și mass-media din BDR, reacționează mai întotdeuna hipersensibil și destul de stereotip, atunci când cineva din "opoziție" (de fapt singurii purtători de cuvânt ce-și privesc cu responsabilitate și patriotism activitatea) readuce în discuție "die deutsche Frage" (în accepțiune mai largă și traducere liberă "problema germană"). Se merge până acolo (dorim să evităm o serie de atribute "stânjenitoare") încât cei mai virulenți neagă chiar existența unei asemenea probleme, o etichetează "revanșism" sau o situează voit la fruntariile politicii germane.

Este un nonsens să argumentăm legitimitatea unui tratat cu Germania și a unificării acestei țări. Istoria va dovedi (din păcate nu știm când și cu ce preț) că acest vis în mare parte nemărturisit de milioane de germani, va deveni cândva realitate, așa cum Transilvania s´a alipit României la 1 Decembrie 1918 sau așa cum Basarabia și Bucovina vor redeveni cândva provincii ale României Mari.

In cele ce urmează doresc numai să extind acest concept, oferind câteva argumente în favoarea tezei că rezolvarea "problemei germane" este indisolubil legată de "problema românească" și de soarta restului Est-Europei.

1. Principalul obstacol în realizarea reunificării Germaniei este "nietul" sovietic la orice aluzie la autodeterminare și alegeri libere, folosind în acest scop, cu cinism și viclenie șantajul atomic.
Forța militară a acestui uriaș imperiu militaro-marxist constituie însă, totodată, principalul obstacol în calea reinstaurării democrației în tot restul Europei de răsărit. In același consens, potențialul economic deloc neglijabil al URSS-ului (indiferent de calitatea produselor) permite finanțarea și supraviețuirea guvernelor marxiste din toată lumea, a bandelor înarmate comuniste (numite cu perversitate și cinism "mișcări de eliberare"), a unei armate de agenți direcți sau de influență etc. etc.

2. Chiar dacă "problema germană" este cea mai importantă și *dezbătută în cercurile politice*, (fapt explicabil prin poziția geografică *deosebită, forța BRD, impresionantă pe plan economic, politic, științific și cultural, avalanșa mare de "Aussiedleri", azilanți politici etc.) este unanim recunoscut, că ea nu-și va găsi niciodată rezolvare, decât în contextul general geopolitic al Europei.*
Varianta "finlandizării" (vehiculată de aripa stângă a SPD-ului, de verzi și variantele lor) va rămâne fără îndoială o utopie pentru viitorii 10 - 15 ani (avem în vedere în primul rând structura politică a corpului electoral german).

3. Lăsând la o parte alte multe considerente (spațiul redacțional obligă la conciziune), nu trebuie uitat în sfârșit considerentul istoric.
Tăvălugul celui de al doilea război mondial, rușinoasele și în parte iresponsabilile și criminalele înțelegeri secrete de la Yalta, Teheran și Moscova (mă refer la cele unde s´a hotărât aspra abandonare a Europei de Est sovieticilor), finalizate prin Tratatul de pace de la Paris stau la sorgintea :
a) menținerii, consolidării și extinderii imperiului sovietic.
b) aducerii în sclavie a popoarelor din Estul Europei, inclusiv a germanilor din DDR.
c) declanșării celui mai mare exod de populație din istoria acestui secol (vezi milioanele de germani fugiți sau dislocați forțat, sutele de mii de azilanți politici din Estul Europei etc.).

Cadavrele germanilor împușcați lângă zidul Berlinului, ale românilor neindentificați secerați la granița Jugoslaviei sau "pescuiți" de sârbi din grătarele barajului de la Porțile de Fier, sunt nu numai un act de acuzare ale unei istorii petrecute cu decenii în urmă, dar și teribil un "remember" pentru acei ce au adus Europa și lumea în starea actuală.

Nu se poate deci disocia soarta poporului german de a celorlalte popoare înrobite de imperiul marxisto-sovietic ; cu sau fără voia celor ce singularizează problema germană, ne aflăm în aceeași barcă și ne așteaptă un destin comun.

4) Fără prea multă tragere de inimă, noi românii, suntem datori a reaminti generosului popor german (ce ne-a deschis porțile și ne permite să ducem o viață în libertate) și câteva considerente de ordin "special" și care, în mod normal, (sub aspect moral și numai în cadrul discuțiilor teoretice), ar trebui să atragă în ceeace ne privește un "tratament" diferențiat :
a) Pământul românesc a reprezentat timp de sute de ani Patria, pentru ceva mai puțin de 1 milion de germani.
b) Desrădăcinarea celei mai mari propoții dintre aceștia și exodul lor în masă către BRD, are o cauzalitate comună cu mersul în bejenie pentru sute de mii de români.
c) Armata română a luptat și s´a jertfit alături de armata germană contra unui inamic comun : imperialismul sovietic. Ce a urmat ulterior, cred că trebuie dat uitării și în nici un caz atribuit poporului român.
d) Intr´o viitoare "Românie postmarxistă", am convingerea că mulți germani vor reveni pe pământurile lor românești, acolo unde s´au născut și au fost întotdeuna prețuiți, constituind pentru noi toți un model demn de a fi imitat. Ospitalitatea și toleranța românilor este un atribut de care ne putem reaminti mereu cu mândrie.

Inchei aceste scurte și totuși elementare considerații, cu un citat din cuvântarea D-lui Prim Ministru F.J. Strauß la "Ziua Unității Germane" la 17.06.1960 în New York, ce poate fi luat de model de viziune politică, moralitate și pragmatism, pentru toți contemporanii : "Data de 17 Iunie marchează "Ziua Unității Germane" - în sensul îndemnului permanent, nu în sensul mândriei. Nu vreau să vorbesc de realitatea scindării Germaniei și de necesitatea reunificării ei prin mijloace pașnice și în libertate asigurată, fără a aminti în acest context de faptul că Europa este divizată și că o mare parte din Europa se află în sclavie. Ne-am pierde legitimitatea morală de a lupta pentru Unitatea și Libertatea Germaniei, dacă am spune că cerem libertate pentru poporul nostru și că nu ne mai interesează dacă celelalte popoare rămân înrobite. Tocmai un popor care se află în situația noastră trebuie să aibă înțelegere, dragoste și calde sentimente pentru celelalte popoare înrobite ale Europei : pentru Polonezi, Unguri, Cehi și Slovaci, pentru Români, Bulgari și alte națiuni. Libertatea noastră este libertatea lor. Așa cum Unitatea Germaniei este indivizibilă și Unitatea Europei este indivizibilă. Tocmai după erorile, rătăcirile și păcatele pe care istoria germană abia le-a depășit, am fi Germani nedemni și am dovedi că n´am învățat nimic, dacă n´am lega libertatea noastră de *libertatea celorlalte popoare* subjugate ale Europei, în sensul unui *imperativ moral, în sensul unei* obligativități politice și în sensul unei conștiințe umane ".

Fața de cele de mai sus credeți că "die deutsche Frage" *mai poate fi* luată solitar în discuție ?

Dr.med. Florin Mătrescu

COMEMORAREA DE LA PARIS A "ZILEI NAȚIUNILOR CAPTIVE".

Duminecă 20 Iulie 1986, din inițiativa neobositului luptător Remus Radina, s´a comemorat și în Franța "Ziua Națiunilor Captive", sărbătoare ce a coincis atât cu cea tradițională de la New York, cât și cu cele organizate în același scop și în aceeași zi, la Geneva de către Dumitru Ionescu, la Bruxelles de către Nicolae Lupan, precum și cu o zi mai înainte la Bonn de către Dr. Florin Mătrescu.

La Paris, manifestanții s´au întrunit pe esplanada Trocaderoului, unde în afara numeroșilor participanți români, au fost și reprezentanți ai Afganistanului, Cambodgiei, Ungariei, Poloniei și Rusiei libere. Incolonați cu steaguri naționale în frunte și cu pancarte, manifestanții au străbătut bulevardele Albert I-er de Monaco și Président Kennedy, spre statuia Libertății, unde s´au ținut cuvântările.

Au vorbit : delegatul Cambodgiei, Dl. Pong Kim Koan, delegatul Ungariei, Dl. Kalman Domotor, al Poloniei, Dl. Brzostek, seria vorbitorilor încheindu-se cu delegații români D-nii Dan Cernavodeanu din partea "Uniunii Românilor Liberi" și Nicolae Evolceanu din partea "Consiliului Național Român".

In final, Dl. Remus Radina, organizatorul comemorării a mulțumit celor prezenți pentru masiva participare, arătând că această manifestare a constituit doar un început și promițând pentru viitor o solemnitate cu mult mai amplă.

Trebuie să menționăm între manifestanți pe Dl. Feinberg, curajosul reprezentant al Rusiei libere.

Foarte mulți francezi s´au interesat asupra manifestației și aflând despre ce este vorba, s´au alăturat manifestanților, pe care nu i-au mai părăsit până la sfârșit.

Dan Cernovodeanu

Herausgeber und für den Inhalt verantwortlich : Ion Pantazi - Gmunderstr. 28 - 8000 München 70

antonescu mareşalul româniei şi războaiele de reîntregire

Am primit, acum câteva zile, un volum de 650 de pagini, cu titlul de mai sus, dela Editura Nagard, din Milano, volum apărut la 1 Iunie 1986.

L-am citit pe nerăsuflate şi nu l-am lăsat din mână, până nu l-am terminat.

E un volum de "Mărturii şi documente" al D-lui. Colonel G. Magherescu, fost în serviciul Mareşalului Antonescu, volum "coordonat şi îngrijit de Dl. Iosif Const. Drăgan.

Acest "Antonescu" este o carte monumentală, scrisă cu mult talent, cu un bogat material istoric şi anecdotic, dar şi cu o pasiune puternică, plină de admiraţie şi respect pentru tot ce este "Mareşalul Antonescu" şi cu o vitriolică ură şi mânie faţă de toţi duşmanii săi.

Când vorbeşti şi scrii de ţara ta, nu poţi fi decât pasionat şi - bine înţeles - subiectiv. Nimenea nu poate pretinde unui patriot să fie şi obiectiv. Şi, indiscutabil, autorul cărţii (Col. Magherescu) e un bun român, un adevărat patriot.

Aceste alese - şi fireşti - sentimente de patriotism nu-l împiedică pe autor şi "coordonatorul documentelor" să ne dea o carte impresionantă şi sub aspectul informaţiunii cu adevărat istorice care, indiscutabil, va rămâne o sursă importantă de documentare, întru clarificarea tragicei perioade 1940-1946 trăite de crucificatul nostru Neam Românesc.

Făcând parte dintre românii ce s´au ocupat de o parte din această materie, răscolind - vre-o trei ani - archivele secrete, politice şi militare, dela Londra şi Washington - adică toate documentele ce puteau să mă clarifice asupra urgiei ce s´a abătut peste Ţara Românească -, consider de datoria mea să fac câteva comentarii asupra - şi în legătură - cu această importantă carte.

Vreau însă, mai întâi, să fac un ferm - reproş Editurii Nagard, care - spre surprinerea mea, a încorporat în contextul cărţii un articol al meu, asupra "sabotărilor de Armistiţiu, dela Stockholm", la pagina 579, adică la sfârşitul ei, fără să am cea mai mică cunoştiinţă şi de carte şi de intenţia de a-l încorpora în ea.

Normal, în afară de consimţământul meu, ar fi trebuit menţionat că articolul meu a fost publicat, acum aproape un an, în "Stindardul Românilor", în "Europa" şi în "Neamul Românesc".

Ne făcând această rectificare cititorii ar putea avea impresia că articolul meu a fost scris special pentru această carte, ceeace este inexact, şi m´ar face părtaş la gloria autorului acestei cărţi, fără să am nici un merit şi nici o răspundere.

O BIOGRAFIE IMPRESIONANTA

Citid cartea D-lui. Col. Magherescu aveam impresia că mă întâlneam cu o cunoştiinţă veche, dar care se prezenta în straie noui, în altă ţinută.

Citisem cartea lui Larry Watts, "In slujba Mareşalului", apărută în meritoasa Editură Ion Dumitru din München şi cunoşteam parte din material. Şi totuşi, noua carte "Antonescu" m´a fascinat, m´a pasionat, m´a intrigat şi întristat. (voi explica dece, la urmă).

Mai întâi stilul, fraza, condeiul, sunt alese, plăcute, îngrijite, aşa cum trebuie pentru o adevărată şi însemnată operă.

Portretul făcut Mareşalului - biografia lui "oficială" şi neoficială sunt făcute de mână de maestru, cu vigoare şi profunzime, dar şi cu suflet.

„Raclele strămoşilor, crucile martirilor şi drepturile copiilor noştri ne poruncesc să ne scrim cu propriul nostru sânge dreptul la onoare, spălând cu acelaşi sânge pagina nedreaptă înscrisă în istoria noastră, nu de Neamul Românesc insuşi, ci de trădătorii lui."

(Proclamaţia către ţară din 22. 6. 1941)

Ion Antonescu, defilează pe ecranul Istoriei României, dela naştere până la uciderea sa din închisoarea Jilava. Apar, rând pe rând, copilul, elevul, soldatul, ofiţerul, Generalul, Conducătorul. Alături de camarad, de soţ, apare însă şi omul politic şi, aici, cartea ne aduce mari surprize.

Mareşalul Antonescu, fără a fi un politician, a fost şi un mare om politic, în sensul că a înţeles interesele mari ale neamului şi s´a identificat cu ele, încercând să facă şi politica realistă impusă de evenimente. Trebuie adăugată, înainte de a intra în analiza acestei "politici", fresca unei întregi serii de portrete a figurilor din anturajul Mareşalului şi dintre căpeteniile Oştirii, unele mai admirabil trasate decât altele. (A se vedea portretul Generalului erou Korne).

ADEVARUL ISTORIC

Cum istoria Neamului nostru a fost falsificată de mulţi, nu numai de comunişti, şi, în toate felurile, reconstituirea ei, - mai ales în lipsa documentelor româneşti, - din acea perioadă trebuie făcută, bucată cu bucată, ca reconstituirea unei oglinzi sparte.

In cartea mea "Yalta şi Crucificarea României "(apărută la Paris, în limba franceză "L´Europe de l´Est trahie et vendue", Ed. La Pensée Universselle) am subliniat, chiar din introducere, că eu nu pot privi şi examina problemele româneşti, decât prin prizma şi lumina documentelor ultra secrete din archivele politice şi militare dela Londra şi Washington.

Cartea de faţă vine cu mărturii şi documente din ţară - româneşti - ceeace permite o comparaţie, o complectare şi o verificare a multor probleme.

Voi trece în revistă, în mod cronologic, parte din evenimente şi le voi analiza, subliniind şi punctele divergente, acolo unde se vor ivi.

I. Cu toate că era ataşat educaţiei şi politicei franco-engleze, Mareşalul a crezut că singura salvare a independenţei şi suveranităţii României mutilate, nu putea fi găsită decât alături de armatele germane.

In acest scop a luat hotărârile şi răspunderea istorică SINGUR.

Asupra acestui punct regret că autorul cărţii, trăit în intimitatea Mareşalului, nu ne dă nici o preciziune asupra Jurnalului pe care l´ar fi ţinut, zi de zi, Mareşalul Antonescu personal.

Căutând prin archivele militare, din Muzeul Militar dela Londra, printre dosarele procesului dela Nürenberg, am găsit declaraţiile procurorului rus, generalul Zorya, făcute la 11 Febr. 1946, care se referea "la hârtiile personale - jurnal - ale Mareşalului, pe care armatele ruseşti le-ar fi "recuperat" în înaintarea lor victorioasă (auziţi fraţi români), unde a găsit notat la 6 Sept. 1940 de Mareşal "că el singur şi-a luat răspunderea să schimbe alianţele României".

II. Ca şi în cartea fostului interpret oficial al lui Hitler, Dr. Schmidt, Dl. Col. Magherescu ne confirmă înalta ţinută morală, militară şi naţională a Mareşalului, în faţa lui Hitler personal, şi faţă de Germania.

A stat şi el - şi a ţinut şi România - cu spinarea dreaptă *şi demnă. Nici* servilism nici laşitate.

In toate întrevederile cu Hitler, Mareşalul a pus întotdeuna problema frontierelor sfâşiate ale României, cerând repararea nedreptăţilor făcute de Hitler şi Musolini.

III. Cu toată presiunea nazistă, în problema evreiască, Mareşalul Antonescu din punct de vedere uman şi politic, i-a protejat pe evreii din România.

Autorul arată - cu documente - că "progromurile" din Basarabia şi Moldova imputate armatelor române au fost, în realitate, opera SS german şi că Mareşalul - personal - a pedepsit abuzurile ofiţerilor români, când ele au avut loc. (cazul căpitanului Nicolescu, citat în excelenta carte a lui G. Barbul.),

Aşa se explică declaraţia Mareşalului, în procesul său din 1946, că : " dacă evreii din Ţara Românească mai trăiesc se datoreşte numai lui".

IV. Atât din mărturisirile autorului, cât şi din documentele găsite de mine (iniţierile eşirii României din războiu) reiese clar că încă dela tragedia armatelor române dela Cotul Donului, din 18 - 19 Nov. 1942 Mareşalul Antonescu şi-a dat seama că Germania a pierdut războiul, şi că deci trebuia făcută o politică de interes naţional "ca România să nu-l piardă pe al ei."

Această concluzie l-a făcut nu numai să iniţieze o politică de ieşire din război, prin demersuri în străinătate, dar şi să lase opoziţiei româneşti (Maniu şi Brătianu) toate şansele, în cazul când aliaţii preferă să negocieze cu ea.

Asta explică - şi complică - totul. De reţinut că spargerea frontului la Cotul Donului - pusă în spatele soldatului român - era urmarea firească a lipsei de armament anti-tanc, de muniţii, comunicaţii şi rezerve, pe care germanii le-au promis şi nu le-au dat, cu toate repetatele cereri ale Mareşalului Antonescu.

Un episod dramatic, al acestei bătălii dela Cotul Donului, îl găsim la pag 288 a cărţii.

In faţa imensului atac rus şi al pericolului ca cele două armate Lascăr şi Mazarini să fie încercuite, Şeful de Stat Major Român, Generalul Şteflea, cere telefonic la Bucureşti permisiunea de a se retrage, ca să scape de încercuire.

Mareşalul se afla la Predeal, telefonul era deranjat şi mesajul n´a putut fi transmis, în timp util, pentru ca armata română să scape de încercuire.

De ce depinde soarta unei bătălii şi a unei naţii !!

V. Din toate documentele găsite de mine în străinătate, eu am tras concluzia, că odată luată hotărârea de a scoate România din războiu, Mareşalul a lucrat mână în mână cu opoziţia română (Maniu-Brătianu) la realizarea acestui lucru. Ceva mai mult, nu a ascuns acest fapt nici lui Hitler.

Dl. Col. Magherescu ne aduce, asupra acestui punct, preţioase informaţii :

a) Când, în 1943, Lt. Col. Ivanovici, Şeful Serviciului Informaţii al

Armatei, în luna Februarie, îi aduce la cunoștiință că Iuliu Maniu are la locuința sa un post de radio și e în legătură cu englezii, Mareșalul a pus pe raportul prezentat această rezoluție :

"Să fie lăsat în pace. Soarta unei țări nu poate fi pusă pe o singură mână. Dacă aceasta greșește, să fie alții care s'o ia și să o ducă mai departe".

Această rezoluție extraordinară explică întreaga atitudine a Mareșalului și față de opoziția românească și față de Rege. El nu numai că nu i-a împiedecat de a căuta condiții mai bune pentru ieșirea României din războiu, dar i-a ajutat.

b) Pe plan extern, nu numai că Mareșalul nu a stânjenit intensa activitate a lui Mihai Antonescu, ministrul său de Externe, de a ieși din războiu, dar îl apără public, în fața lui Hitler, încă din 1943 :

"Cunosc mein Fuhrer, activitatea ministrului meu de Externe. O îngăduesc și o tolerez, în ideia că nu e rău ca guvernul german să găsească, la un moment dat, o punte întinsă, prin România, către o eventuală înțelegere". (pag.171)

La acest punct, vreau să subliniez că, personal, găsesc nejustificată antipatia autorului - Col. Magherescu - față de Mihai Antonescu, căruia îi admit totuș abilitatea lui diplomatică și curajul de a o exercita.

VI. Țin să reliefez subtila analiză făcută de către Dl. Col. Magherescu încercării Mareșalului Antonescu de a ieși din războiu, în funcție de poziția frontului din Moldova, în August 1944, care merită o atenție specială.

După vizita dela 19 Aug. făcută lui Hitler, la cererea acestuia, și după ce a refuzat, cu demnitate și abilitate, să se identifice "până la urmă" cu soarta Germaniei, Mareșalul se duce pe frontul Iașilor, presat de o puternică ofensivă rusă.

După teoria militară a Domnului Col. Magherescu, Mareșalul a ordonat retragerea trupelor române pe linia Carpați, Focșani - Galați - Gurile Dunării, ce ar fi permis nu numai o apărare contra rușilor, până la acceptarea unor condiții ameliorate de armistițiu, dar și DEGAJAREA CEA MAI PERFECTA DIN PUNCT DE VEDERE MILITAR DE CATRE ARMATELE GERMANE, ce se găseau astfel singure, în partea de nord.

In felul acesta România putea ieși din războiu, fără a fi atacată de nemți, ținându-i pe ruși la distanță și, cu cele mai bune șanse strategice.

Un subiect de meditat pentru strategii noștrii militari din exil.

CE FEL DE ARMISTIȚIU ?

După arestarea Mareșalului Antonescu de către Rege, în ziua de 23 Aug. 1944, s'a pretins că el nu ar fi voit să facă armistițiul și de aceea trebuia demis și arestat.

Această afirmație este absolut inexactă, așa cum am arătat în cărțile mele. In "Antonescu", găsim astăzi o serie întreagă de detalii, care duc, fără cea mai mică umbră de îndoială la aceeiași concluzie :

Mareșalul Antonescu vroia - încă din 1943 - să scoată România din războiu ; lucra mână în mână cu opoziția românească în acest scop, dându-le mână liberă să negocieze, pentru a vedea dacă ei obțin condiții mai bune decât el.

Cum cei trei aliați au oferit României (prin Știrbey-Vișoianu) condiții ce echivalau cu o capitulare necondiționată în fața rușilor și, cum Stalin îi oferise, lui personal, Mareșalului Antonescu condiții mult mai bune, el s'a zbătut ca să obțină dela anglo-americani, la Cairo, GARANTAREA ȘI DE CATRE EI A ACESTOR CONDIȚII.

Din acest punct de vedere (plus sabotarea armistițiului dela Stockholm de banda Niculescu Buzești - Sârcea - George Duca) eu sunt absolut de acord cu Dl. Col. Magherescu. Divergențele noastre vor veni, mai departe.

Voi reține deocamdată ca și autorul acestei cărți este de acord cu mine (și el o dovedește cu documente) nu numai că Mareșalul era hotărât să facă armistițiu, dar că în acest scop l-a chemat pe Ministrul Germaniei Clodius, pe ziua de 22 Aug., căruia la orele nouă seara, - distinsul General Constantin Pantazi, Ministrul Apărării Naționale i-a notificat (în prezența Mareșalului) intenția de a încheia armistițiul.

Fruntașul Național Țărănist, Ion Mihalache era prezent la Snagov, în acest timp, și e controversă dacă era și Iuliu Maniu.

Oricum Mareșalul decisese să încheie armistițiu.

Voi adăuga că între documentele secrete descoperite de mine la Londra, este și telegrama ultra secretă nr. 1386 din 22 Aug. a ambasadorului britanic Sir Hugesse, către Foreign Office, împreună cu telegrama lui Mihai Antonescu trimisă Primului Ministru al Turciei, cerând armistițiu. ("Toți fiind de acord, Mareșalul, Regele, Partidele") spunea Mihai Antonescu.

Un al doilea document, găsit de mine, este telegrama secretă nr. 985 din 1 Sept. 1944, a Ministrului Angliei la Stockholm, Sir V. Mallet, adresată guvernului său, prin care-i spune că Ministrul de Externe al Suediei i-a transmis că, CU OPT ZILE ÎNAINTE (deci la 22, ori 23 Aug.) guvernul român l-a informat pe ministrul Suediei la București că acceptă armistițiul dela Stockholm.

TELEGRAMA A AJUNS NUMAI DUPA OPT ZILE. CINE A SABOTAT ?

Păcat că Dl. Col. Magherescu nu aduce un răspuns la această chestiune.

PREA MULȚI EROI, PREA MULTE MINCIUNI, PREA MULȚI MINCINOȘI

Dela 23 Aug. 1944 și până astăzi, Const. Vișoianu a pretins că el ar fi dat o telegramă cifrată dela Cairo Regelui și i-a cerut să iasă imediat din războiu. Această declarație o găsim și în cartea "Reines de Coeur" a lui Guy de Cars, și - spre surprinderea mea - o văd citată și de Dl. Col. Magherescu.

Evident nu pot să-i reproșez autorului cărții "Antonescu" că nu știe cine e acesta și că nu e un istoric, ci un abil romancier, apreciat de midinette și de portărese.

De aceea eu nu voi reține pentru meritul istoric al cărții - nici unul din citatele sale "istorice". *Nici nu voi menționa "mărturisirile", memoriile și* maculatura Col. Emilian Ionescu, *Generalului Dămăceanu sau Baronului* Stârcea. Aceștia sunt beneficiarii Loviturei dela 23 Aug.; *și, ca și Vișoianu,* Niculescu Buzești și alții, fac pe eroii și, *prezintă faptele deformat-neadevărat.*

Nicolas Baciu

Verraten und verkauft

Die tragischen Fehler Churchills und Roosevelts in Osteuropa

Telegrama lui Vișoianu ? Nimeni nu a văzut-o până acum.

Trebuie să se știe că Vișoianu și Știrbey se găseau la Cairo sub continuă supraveghere britanică. Ei nu aveau nici un contact cu posturile de radio, ca să dea telegrame, DECAT CU APARATELE ȘI SUB CONTROLUL EXPRES AL ENGLEZILOR. De primit telegrame, la fel.

Ori, eu am pierdut o săptămână întreagă la Londra, căutând zadarnic, măcar o umbră de o asemenea telegramă. Dacă a dat-o ea trebuia să existe în archivele Comisiunii "celor trei" dela Cairo, cum am găsit absolut toate celelalte telegrame.

Dar după războiu, mulți viteji se scoală.

Mai importantă este însă soluționarea telegramei de care vorbește Mareșalul Antonescu, că ar fi sosit, la 23 Aug. 1944 dela guvernul sovietic pentru el și care nu i-ar fi fost dată.

Istoricii de mâine vor trebui să reia această problemă și să o clarifice, fiindcă ea - cu toate meritele D-lui. Col. Magherescu, nu este - după părerea mea - soluționată.

In cercetările mele asupra negocierilor de armistițiu dela Stockholm, nu am găsit nicio telegramă venită dela Stockholm la București, cunoscută de serviciile anglo-americane, nici înainte, nici după 23 Aug. Nu găsesc indicația unei atari telegrame nici în articolul fostului ministru Fred. Nanu, dela Stockholm, publicat în "Jurnal of Central European Affaires", din Oct. 1951, în care el descrie întregul curs al negocierilor.

După expunerea lui, condițiile de armistițiu dela Stockholm au fost clar și definitiv exprimate de Molotov, la 3 Iunie 1944.

Aceste condiții erau mult ameliorate și includeau retrocedarea Transilvaniei, o porțiune din teritoriul românesc rezervată guvernului român, în care armatele rusești să nu intre și un preaviz de 15 zile dat nemților, de către guvernul român să părăsească țara etc.

Deci, normal, Mareșalul dela 3 Iunie înainte trebuia să accepte aceste condiții. Dar el dorea ca ele să fie garantate și de anglo-americani cari, la Cairo, refuzau.

Este curios că Fred Nanu, tace asupra perioadei dela 3 Iunie 1944 până la 23 Aug. 1944. Să nu mai fi fost nimic nou?

S'ar putea ca telegrama de care se vorbește în procesul Antonescu să fie un răspuns sovietic, prin guvernul suedez, la cererea de armistițiu făcută, în ajun de Mihai Antonescu, prin ei sau prin guvernul turc.

O altă ipoteză, ce nu trebuie neglijată, este că o atare telegramă ar fi fost trimisă de George Duca lui Niculescu Buzești, cu care era în complot, referindu-se la cererea Generalului Aldea de a trece linia frontului și a negocia cu rușii. Dar, evident, o atare telegramă putea ajunge la Iuliu Maniu și la

(urmare pag. 10)

antonescu mareşalul româniei şi războaiele de reîntregire

(continuare din pag. 9)

Rege, dar nu şi la Mareşal şi la Mihai Antonescu.

Deci, până la lămurirea acestui lucru, e greu - şi prematur - să se afirme că telegrama sosită a fost sustrasă Mareşalului, dar că ea a fost dată lui Maniu şi Regelui, care i-au ascuns-o Mareşalului.

Cert este că Niculescu Buzeşti Şeful Cifrului, era în complot, şi în legătură permanentă cu şeful partidului comunist Lucreţiu Pătrăşcanu, cu Palatul, se zice (spunea Pamfil Şeicaru), că-l găzduia la Buftea pe Emil Bodnăraş şi că deci putea sabota totul, prin trimiterea telegramelor, netrimeterea sau denaturarea lor. Avea cheia trădării - şi a cifrului - în mâinile lui.

GEORGE BRATIANU ŞI 23 AUGUST

Lovitura de Stat dela 23 Aug.1944, care a avut ca tragică consecinţă capitularea României fără condiţii, fără un armistiţiu, a fost prezentată de mulţi, foarte puţini scriitori, în toate formele şi sub toate faţetele.

Volumul "Antonescu", aduce cu un lux de amănunte, fapte şi precizări noi.

Din acest punct de vedere este o contribuţie la clarificarea acestui act, atât de controversat şi cu atâtea consecinţe tragice : arestarea Mareşalului Antonescu şi a colaboratorilor lui, predarea lor ruşilor, ocuparea - fără luptă - a ţării, decimarea armatelor luate prizoniere, prin mistificare, de către ruşi ; decimarea armatelor ce au luptat apoi alături de ruşi contra nemţilor, până la Budapesta şi Praga, decimarea partidelor politice, decapitarea intelectualităţii româneşti, puşcăriile, canalurile, comunizarea forţată a ţării.

Toate aceste aspecte din tragedia Neamului sunt povestite şi analizate cu suflet, cu pasiune, cu patimă chiar.

Dar pentru ca volumul să fie complect, lipsesc anumite piese esenţiale. Eu am obiceiul să pledez pe dosar şi dosarul nu e complect.

Autorul pune în discuţie rolul jucat de eminentul profesor şi om de Stat George Brătianu, fruntaş al partidului liberal, înainte şi în ziua de 23 Aug.

S´a dus la Snagov, l-a văzut pe Mareşal, au convenit să facă armistiţiu. George Brătianu urma să aducă o scrisoare dela Iuliu Maniu şi Const.I.C. Brătianu că sunt de acord. Nu i-a mai găsit ; s´a dus la Palat şi l-a informat pe Rege, care i-ar fi spus : "vezi-ţi de treabă şi nu te mai amesteca, fiindcă dacă Mareşalul face el armistiţiul, tot sub călcâiul lui rămânem".- sau cam aşa ceva.

Autorul se referă la "Memoriile" lui George Brătianu.

Au existat ele ? In ce librărie au apărut şi unde ? Nu era cazul să se precizeze şi să se reproducă pagina respectivă ? Sau sunt numai extrase din "declaraţii" date pe la Securitate când a fost arestat şi torturat ?

Este păcat - deasemenea - că nu s´a inclus în carte declaraţia lui George Brătianu la procesul Mareşalului. E o lipsă regretabilă, ce ne împiedică să aprofundăm această importantă chestiune.

Cred - deasemenea - că în textul cărţii, cu atâtea fotografii excelente şi comentarii cu "vitriol" trebuia să-şi găsească locul de onoare şi fotografia lui Iuliu Maniu, dând mâna cu Mareşalul Antonescu, în procesul său. Este un gest de o elocvenţă istorică ce trebuia imortalizat în cadrul acestei cărţi.

Din cuprinsul interesantului volum, lipseşte deasemenea, articolul Generalului Aurel Aldea, publicat în "Curierul" din 13 Oct.1944, articol pe care eu l-am găsit în dosarul secret nr. FO 371-43988 din archivele dela Londra.

In acest articol scris de un martor ocular (care a plătit cu viaţa greşeala sa) şi care era în complot, la Palat, şi prezent la arestarea lui Ion Antonescu, găsim - după părerea mea - întregul adevăr.

Celelalte versiuni, ale lui Emilian Ionescu, Dămăceanu, Stârcea, etc. sunt versiuni ale unor oameni interesaţi nu numai să se prezinte ca eroi, ci şi să placă partidului comunist român.

Ori, partidul comunist avea tot interesul sa-şi dea importanţă, să-şi amplifice rolul şi, mai ales, SĂ DENIGREZE NU NUMAI PE MAREŞAL, DAR PARTIDELE POLITICE ŞI PE CONDUCATORII LOR FIINDCA DELA 23 AUGUST INAINTE, ACEŞTIA ERAU ADEVARAŢII LUI DUŞMANI.

CALOMNIERE ŞI DENIGRARE

Falsificarea evenimentelor dela 23 Aug.1944 a fos - bineinţeles - înlesnită şi de tăcerea Regelui Mihai, care până astăzi, nu şi-a spus cuvântul asupra celor întâmplate la Palat.

Dar partidul comunist român, ajutat de ambiţiile celor ce se găseau în complot, a prezentat o versiune de fapte care a dus treptat, treptat, la calomnierea, la denigrarea şi până la urmă, la întemniţarea fruntaşilor naţional-ţărănişti şi liberali.

Cu tancurile sovietice prezente în Bucureşti, era greu ca inculpaţii să se apere, martorii să fie prihană şi documentele să fie prezentate. Nu era o judecată, ci o asasinare judiciară.

Comuniştii români profitau de fiecare proces, ca să facă un act de acuzare public împotriva fruntaşilorţărănişti şi liberali. Ei trebuiau să fie legaţi de activitatea Mareşalului Antonescu şi deveneau vinovaţi : că nu s´au opus guvernului făcut de el ; că nu l-au împiedecat să declare războiu Rusiei ; că nu s´a oprit cu trupele la Nistru ; că nu au preluat ei guvernul, când Mareşalul le-a oferit-o, începând din 1943 ; şi, în sfârşit, că au voit să facă armistiţiu împreună cu el, nu prin eliminarea lui.

Ori, în cadrul acestui întreg program, toţi cei ce au luat parte, fie ca inculpat, fie ca martor, trebuiau să-şi joace rolul. Aşa se explică declaraţia lui Eugen Cristescu fostul Şef al Siguranţei, în procesul Mareşalului Antonescu.

Bietul om îşi juca viaţa şi încerca să şi-o salveze. Putem să i-o reproşăm ? Bine înţeles că nu. Aşa se explică faptul, printre altele, în depoziţia lui găsim o insinuare împotriva Ing.Popovici şi Rică Georgescu, care-l viza direct pe Iuliu Maniu şi partidul său.

Procesul Mareşalului. De la stânga spre dreapta : Mareşalul, Prof. Mihai Antonescu şi Generalul Constantin Pantazi

Eugen Cristescu pretinde că a descoperit în 1941, un complot de spionaj, condus de cei doi care ar fi primit fonduri dela englezi pentru agitaţie politică în Ardealul de nord, agitaţie care nu s´ar fi făcut. Adaugă, (nici nu se putea altfel) fiindcă aşa fusese instruit să spună că Iuliu Maniu ar fi intervenit pe lângă el să nu-i judece şi că s´a adresat chiar Mareşalului şi lui Mihai Antonescu în acest sens.

Este de regretat că autorul cărţii "Antonescu", reproducând *depoziţia lui Eugen Cristescu, a reprodus în această parte a ei, fără să-şi dea seama că el* cade în plasa întinsă de Securitate.

Bineînţeles că cei doi au primit fonduri pentru acţiunea politică şi că Maniu le-a utilizat Dar putea el să o spună şi să deschidă, larg, puşcăriile pentru cei ce l-au ajutat ? Bine înţeles că trebuia să tacă.

R.Georgescu a fost arestat, fiindcă avea un aparat de radio şi ţinea legătura cu englezii. Dar o făcea cu consimţământul şi la cererea lui Iuliu Maniu, şi apoi, cu cunoştinţa şi concursul guvernului Antonescu, emiţând chiar din puşcăria în care a stat patru ani, aducând imense servicii încercărilor de a scoate România din războiu, prin contactele radio cu Cairo. Pentru aceste acte şi curajul lui - zice ziarul Dreptatea - Iuliu Maniu l-afăcut ministru în 1944 după armistiţiu.

Voi adăuga că Mareşalul Antonescu, personal, a garantat viaţa lui R. Georgescu şi a celorlalţi, refuzând să fie predaţi germanilor, care l-au cerut în două rânduri, direct prin Himler, aşa cum am găsit în documentele secrete.

Cum poate să-şi închipuie cineva că Mareşalul Antonescu ar fi acordat protecţia sa (nejudecându-i pentru spionaj şi nepredându-i nemţilor) oameni ce ar fi fost amestecaţi, nu într-o acţiune politică, ci una de bani şi de profituri ?

Iată dece trebuiesc utilizate cu multă prudenţă asemenea "depoziţii", ca şi "memoriile eroilor" Loviturei de Stat dela 23 August 1944.

O altă pagină, ce ar fi trebuit să lipsească din această excelentă carte este pagina 314-315, unde se reia acuzarea comunistă împotriva lui Iuliu Maniu, că ar fi cerut, în 1944, generalului englez Wilson, bombardarea comunicaţiilor în România.

Cartea D-lui Col. Magherescu este prea bine scrisă şi prea importantă pentru a include - desigur prin scăpare din vedere - o asemenea calomnie.

In cartea mea "L´Europe de l´Est trahie et vendue", eu am arătat la pagina 151 nu numai că Iuliu Maniu nu a cerut aşa ceva, dar i-a implorat pe aliaţi să nu mai bombardeze ţara şi a refuzat, cu demnitate, să se preteze la cererile lor de sabotaj în România.

Am în faţă, acum când scriu, mesajul din 3 Febr.1944 trimis ©eneralului Wilson, prin Ankara, în care, refuzând să facă sabotaj, cum i se ceruse, răspundea :

"Imi cereţi să fac acte de sabotaj şi violenţă. Cum pot face eu asemenea acte de sabotaj, când ţara mea este ameninţată şi de ruşi şi de unguri ? Nu putem să ne apărăm de ruşi şi de unguri, dacă noi vom distruge căile de comunicaţii şi sistemul de apărare. Şi aceasta cu atât mai mult, cu cât, interesul dv. este să le găsiţi intacte când veţi sosi aici". (Maniu credea încă în debarcarea în Balcani, asupra căreia voi reveni)

La 19 Aprilie 1944, printr-un mesaj trimis aliaţilor la çairo, - via Ankara prin Creţianu - Iuliu Maniu îi implora pe aliaţi să înceteze bombardamentele "considerând că acestea nu pot decât să dăuneze cauzei aliate şi conducătorilor români care sunt în favoarea tratativelor".

Alte documente asupra bombardărilor nu mai sunt, şi dacă ele ar fi apărut în România, sunt cu siguranţă ticluite de comunişti, pro causa.

Iată de ce apreciez la justa lor valoare toate amintirile şi înregistrările

personale - auzite și văzute de Dl.Col. Magherescu - dar am rezerve formale față de tot ce vine de la a "treia persoană", sau din zvon public.

DEBARCAREA IN BALCANI

Eu am găsit un imens material, aici în exil, asupra mistificării deliberate și abil pregătită și întreținută de aliați, asupra intenției lor de a debarca în Balcani. Am pregătit asupra acestei importante chestiuni o serie de articole, care sper că vor apare în curând.

M'aș fi bucurat să găsesc în cartea Domnului Col. Magherescu un capitol special asupra acestei probleme, cu amintirile sale dela Cabinetul Mareșalului.

Aceasta cu atât mai mult, cu cât, în Dec.1943, trei parașutiști englezi au ajuns la Snagov și au fost arestați de jandarmeria locală. Se pare că destinația lor era la castelul dela Buftea al Principelui Barbu Știrbey. Principele avea trei fete ; una măritată cu Niculescu Buzești, alta cu Alex.Crețianu și în sfârșit a treia cu Edward Boxshall - Șeful Inteligence-ului (MI6) în România.

Parașutații arestați ; Col. de Chastelaine, Căpitanul Ivor Porter și Mețianu, sunt conduși la București și găzduiți la Cartierul General al Jandarmeriei. Aici au discuții în fiecare zi, cu Generalul Piky Vasiliu, Ministrul de Interne, Generalul Tobescu, Șeful jandarmeriei, și cu Eugen Cristescu, Șeful Siguranței Statului.

Postul de radio adus de cei trei parașutiști este pus în mișcare și mesagiile guvernului român sunt cifrate și transmise de Col. englez De Chastelain. Ceva mai mult, acesta - însoțit de Generalul Tobescu - se duce la Snagov să-l vadă pe Maniu, care venea împreună cu Generalul Piky Vasiliu.

Ar fi fost extrem de interesant ce s'a discutat și cum a reacționat Mareșalul (care se pare că l-a văzut personal pe De Chastelain).

Ce ar fi ca Dl. Col. Magherescu, acum printre noi, să mai facă un efort de memorie și să ne spună și aceste lucruri ?

"LOVITURA DE STAT REGALA"

Este intitulat de autor actul dela 23 Aug. 1944.

Intr-un lung și tumultos capitol, Dl.Col. Magherescu tună și fulgeră împotriva tuturor celor ce au complotat împotriva lui Antonescu, în cap cu Regele. Pentru el toți sunt trădători și el le stabilește de pe acum, chiar actul de acuzare, pentru Inaltă Trădare.

In cărțile mele și eu am atacat actul dela 23 August 1944, AȘA CUM A *FOST FACUT*. ROMANIA TREBUIA SCOASA DIN RAZBOIU PRIN *ARMISTIȚIUL* DELA STOCKHOLM, NU PRIN CAPITULARE NECONDIȚNATA, IN BRAȚELE RUȘILOR. Totuși m'am abținut dela *injurii, dela calificative și judecăți sumare.*

Un atare subiect trebuie adâncit și complectat. Și mai ales, judecat fără pasiune și în complexitatea lui istorică. Mă refer atât la actul dela 23 August 1944, cât și la ce a urmat, după această dată, în țară, cât și în exil.

Complotiștii dela Palat, în frunte cu Regele, sunt ei culpabili de "Inaltă Trădare", cum se pretinde în această carte ? Sau sunt vinovați de orgoliu, de miopie și de grave greșeli politice ?

Ce au făcut ei, în țară și în exil, ca să îndrepte tragicele lor greșeli ? Și le-au răscumpărat sau și-au agravat răspunderea și vinovăția lor politică prin inactivitate și săvârșirea de noi greșeli politice, în utilizarea acelorași oameni compromiși prin actul dela 23 August 1944, de 40 de ani încoace ?

Actul dela 23 August 1944 trebuie judecat și prin prisma zonelor de influență date rușilor, la Conferința dela Teheran din Noembrie 1943 (și chiar înainte) cât și prin faptul că România, capitulând necondiționat în fața rușilor, a deschis ea însăși, larg, porțile Europei de răsărit hoardelor sovietice, permițându-le o înaintare fulgerătoare și fără mari pierderi.

Fostul Șef de Stat Major Imperial Britanic, Allen Brooke, considera capitularea României ca un act tragic "care a ușurat rușilor dominarea Europei".

Or fi refuzat englezii să accepte și ei condițiile de armistițiu, din 3 Iunie oferite de Stalin, Mareșalului Antonescu, tocmai pentru a forța România să reziste rușilor, permițându-le anglo-americanilor să ocupe Germania și Austria ?

S'ar mai fi dus Churchil la Moscova, la 9 Oct.1944, să vândă lui Stalin Europa de răsărit "pe un blid de linte" (influența engleză în Grecia) dacă România nu capitula ?

Odată semnat, armistițiul dela Stockholm, ar fi fost el respectat de ruși ?

Cine poate răspunde, astăzi, la aceste întrebări ?

Nu era mai bine - fără ca această carte să sufere cu ceva - să nu fi publicat acest capitol, lăsând zilei de mâine și Istoriei să ne dea ultimul răspuns ?

Recenzie de N. Baciu
Fost Avocat în Baroul Ilfov

Nota redacției :

Nu era posibil Domnule Baciu, căci dacă această carte a văzut lumina tiparului, este că a îndeplinit scopurile Securității românești.

1. Demonstrarea așa zisului "naționalism românesc".
2. Demonetizarea totală a Regelui și a partidelor politice.
3. Izbucnirea celui mai mare conflict în Exil, pentru distrugerea lui, în urma controverselor provocate cu abilitate de către Securitate.

Mijloacele întrebuințate :

Securitatea a profitat de dorința fierbinte a Dlui.Col.Magheresu, de a publica adevărul , despre Mareșalul Antonescu. El considera de cea mai mare importanță pentru Istoria ce se va scrie, o mulțime din faptele ce le relatează. Securitatea a indicat și l-a obligat pe Col.Magherescu să editeze la Dl. Drăgan, care va ști să intercaleze în manuscrisul D-lui Col. Magherescu, tot ceeace dorește.

De altfel, Dl.Col.Magherescu, a scris recent D-lui Comandor Mircea Petru o scrisoare, prin care îl roagă să caute să distingă ceeace-i aparține și ceeace i-a fost atribuit.

Mă alătur întru totul D-lui N. Baciu, în a protesta vehement împotriva manierelor D-lui Drăgan, de a introduce în carte, un articol apărut în "Stindardul Românilor", fără a cita ziarul respectiv, precum și un fragment din articolul subsemnatului apărut în revista "Apoziția" nr.6/7 din 1980-1981. Dl. Drăgan își permite să copieze, cuvânt cu cuvânt, respectând până și virgulele, peste o pagină și jumătate din articolul din Apoziția, și punând totul pe seama D-lui Col.Magherescu.

Prin acestea, Dl.Drăgan ne-a demonstrat a fi un perfect PLASTOGRAF.

In ceeace privesc "memoriile" D-lui Col. Magherescu, scrise cu un admirabil talent, ne aduc o mulțime de fapte noi, necunoscute încă, făcând în același timp cea mai frumoasă frescă a unor timpuri mărețe, care au sfârșit tragic.

Deasemeni trebuesc menționate "portretele" multor ofițeri superiori, pe care i-a cunoscut și pe care i-a creionat excepțional.

Cartea reprezintă o mare realizare a D-lui Col.Magherescu, utilă tuturor și Istoriei în special, cu o singură condiție, aceia a unei mari posibilități de discernământ a cititorilor.

Se va fi maturizat oare exilul nostru, pentru a ști să rețină din această carte, numai ceeace a vrut Dl.Col.Magherescu să spună ?

COLȚUL ECONOMIC.

Banca Barclay, în calitate de împuternicită a băncilor ce au creditat împrumuturile externe românești, ne aduce la cunoștință noul acord privind restituirea datoriilor scadente : înțelegerea amână restituirea ratei de 350 milioane de dolari scadenți în 1987, până în 1989-1992. De asemenea acordul menționat prevede reducerea dobânzilor de la 1-3/4 la 1-3/8 la sută.

Băncile creditoare au luat în considerare eforturile făcute de România pentru restituirea datoriilor sale începând cu 1981.

Debitul de 9,6 miliarde de dolari din 1980 a fost redus prin menținerea constantă a unei ridicate rate de export precum și prin diminuări drastice ale consumului intern. Din nenorocire două ierni aspre 1984 și 1985 au diminuat exportul de produse agricole și au făcut chiar necesar importul de cereale.

O altă condiție care a dezechilibrat bugetul românesc și care a făcut necesară noua convenție de credit menționată mai sus, a fost catastrofa de la Cernobil care a afectat considerabil exporturile românești, precum și unele carențe în comerțul exterior cu țările arabe ca o consecință a scăderii prețului petrolului brut.

Evident, politica de stricte economii inițiată de conducerea politică românească are consecințe importante. In agricultură au dispărut tractoarele și agregatele scumpe provenind din import, benzina lipsește, și astfel ne-am întors din nou cu preferințele către bătrânul și tradiționalul cal, pe care după 1944 l-am renegat și transformat în salam.

Elevii și studenții strâng, ca "voluntari" recolta, și din cauza aceasta rămân o bună parte din grâne pe câmp.

Produsele alimentare se procură cu multă dificultate și cu prețul a multor ore de așteptări la cozi interminabile în care "Șoimii cozilor" (citiți pensionarii) s'au specializat.

Românii speră în îmbunătățirea situației după plata datoriilor, însă după părerea experților occidentali la data aceea probabil întreaga economie va fi la pământ. Motivul : fabricile învechite cu un utilaj depășit nu vor mai fi în stare să susțină concurența străină și nu vor mai putea livra produse competitiv vandabile.

Ce va urma ? Probabil un mod de producție agricolă-casnică-meșteșugărească foarte apropiată de aceea din Antichitate sau cel mult din *Evul Mediu. Poate însă vor surveni schimbări salvatoare în conducerea politică și economică a R.S.R.-ului.*

Corespondent

EDITURA
" STINDARDUL ROMANILOR "

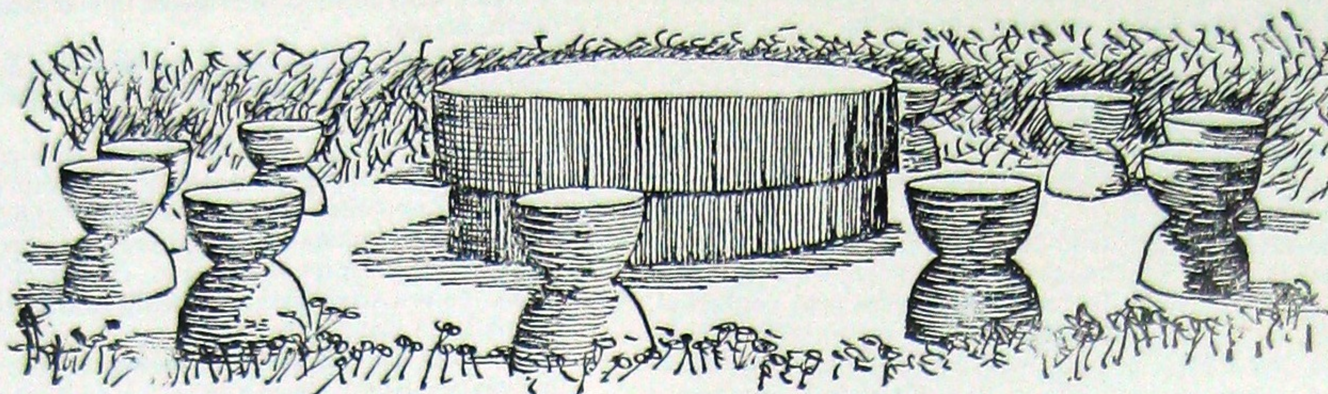
anunță următorul program de lucru :

1. "Am trecut prin Iad" Vol.I. - de Ion Pantazi.
2. "Strigătul Golgotei Răsăritene" - de Johann Urwich.
3. "Aviația Română în Războiul contra Rusiei Sovietice"și "Bombardamentele Americane și Engleze Deasupra României "- de Mircea Petru.
4. "Testament pentru Urmași" - de Pan Halipa și Anatolie Moraru.

RUGAMINTE

Aceia dintre Dumneavoastră care au rude, prieteni sau cunoscuți aviatori, care au murit în Rusia sau în luptele cu aviația americană sau engleză, îi rog să-mi comunice toate datele despre ei : numele și pronumele, gradul, unde și când au murit, la dresa mea de mai jos.

Comandor aviator Mircea Petru
Rue Général Guisan 30, Etj.6
1700 Fribourg - Suisse

să păstrăm tăcerea

In fața marilor dureri, ne reculegem prin tăcere.

Intunericul care a căzut peste poporul român la 23 August 1944, intuneric care ne-a zdrobit Țara, mutilându-ne sufletele, intuneric ce mai târziu ne-a invrăjbit exilul, trebuiește să ia sfârșit.

De aceea este absolut de neințeles cum cei ce se pretind a se numi români, mai abordează încă acest trist subiect și nu vor să păstreze tăcerea.

Unii, "au lăcrimat de fericire la 23 August".

Alții recunosc că "au cerut ajutorul armat al Uniunii Sovietice impotriva armatei Țării"!

Toate acestea apar intr-un ziar din Londra in zilele noastre!

Cum e cu putință ?!!

Semnatarii urmăresc să-L lingușească pe Rege, iar directorul ziarului în cauză, vrea să-și demonstreze atașamentul pentru "democrație"!

Ei nu-și dau seama că-i aduc cel mai mare deserviciu Suveranului, iar așa zisul "Președinte", directorul fițuicii în cauză, nu poate ințelege că se auto-exclude dintre toți românii de bună credință.

Nu le putem spune acestor domni, decât un singur cuvânt : RUȘINE !

Toți am greșit, in cap cu Regele Țării, care s´a lăsat atât de prost sfătuit.

Să păstrăm tăcere asupra trecutului intunecos, pentru a nu arunca scânteia care ar putea stârni din nou dezbinarea in dezorientatul nostru exil.

Din păcate nu avem nicio personalitate in jurul căreia să ne putem grupa.

Dar avem ceva, ce nu au lituanienii, letonii, estonienii, polonezii, ungurii și cehii.

Avem un "Vodă".

Un "Vodă", cu care românii s´au identificat intotdeuna, de la Decebal la Regele Ferdinand.

Cu "Vodă" in suflet s´au născut românii și cu El vor rămâne veșnic cât va dăinui Neamul Românesc.

Să-L apărăm pe "Vodă", să-L ferim de greșeli și pentru aceasta să-l spunem cu toții un singur cuvânt : "Tăcere".

Tăcere Măria Ta, tăcere asupra tot ceeace s´a petrecut incepând cu nenorocitul 23 August 1944 și până astăzi.

Ai fost mințit Măria Ta, ai fost mințit in preajma lui 23 August și imediat după aceea, până in momentul in care ai fost izgonit.

Ai fost mințit de către "aliații firești", "aliații tradiționali" și ești amăgit și astăzi.

Acești "aliați firești și tradiționali" nu mai au acum pe cine minți și-atunci se mint pe ei înșiși ! Ei nu sunt in stare nici după 40 de ani, să-și recunoască greșelile și să arate clar de unde vine nenorocirea intregului Răsărit al Europei.

Nu, Măria Ta, noi nu am avut niciodată aliați firești, nici tradiționali. De la Mircea cel Bătrân la Ștefan cel Mare și de la Mihai Viteazul la Regii Carol I și Ferdinand, aliații noștri au fost numai in funcție de oportunitate, in funcție de cine ne poate da sprijin impotriva inamicului cel mai periculos.

Astăzi insă, dar numai astăzi, aliatul nostru firesc trebuie să fie "democrația occidentală".

Să facem in așa fel încât aceasta să-și dea seama că nenorocirea care s´a abătut asupra noastră, se apropie vertiginos de ea.

Măria Ta, ia exemplul Impăratului Haile Sellasie (Negusul) care, absolut singur, a bătut la toate porțile Occidentului spre a găsi sprijin și dreptate pentru nenorocitul său popor.

Uită trecutul Măria Ta, nu te lăsa lingușit și alătură-Te poporului din mijlocul căruia Te-ai născut.

Fii primul exilat al Țării, Fii incontinuu in mijlocul românilor ca orice simplu cetățean al României și-atunci vei pătrunde în inimile tuturor. Vei fi intr-adevăr "Vodă".

Ia exemplu de la Regele Carol I și de la Regele Ferdinand și consultă-i și pe cei ce-Ți sunt potrivnici.

Fă in așa fel încât "Vodă", să devină Vodă Mihai.

Toți am greșit, Măria Ta, dar "errare humanum est" in timp ce "perseverare diabolicum est"!

Să Tăcem, Măria Ta, să tăcem asupra greșelilor noastre, prin Tăcere ne putem reculege și astfel Dumnezeu ne va ierta.

Dar despre suferințele poporului nostru, despre drepturile noastre, trebuie să fulgerăm, să tunăm și să trăznim, Măria Ta. Altfel nu suntem auziți, nu suntem ințeleși.

Măria Ta, ești rudă cu toate dinastiile din Europa, Te poți intâlni cu oameni politici, și diplomați, nu pierde aceste ocazii și spune-le cu duritate adevărul.

Dacă vei intâlni "Fii de-ai Israelului", nu Te sfii să le spui că ei au un Dumnezeu, o Patrie și o Familie, pentru care luptă din răsputeri, că noi ii admirăm pentru aceasta și nu avem altă năzuință, decât aceea de a avea și noi pentru ce să ne dăm viața.

Atunci când vei intâlni Regi, politicieni sau simpli burghezi occidentali și vei vorbi despre Țara Ta, ochii să-Ți arunce fulgere, tonul să-Ți fie tunet și cuvintele trăznete.

Atunci vei intra în sufletul ultimului român, atunci vei intra in Istorie, atunci vei deveni veritabilul Vodă Mihai și toți românii se vor așeza "PIATRĂ DE HOTAR" în jurul TRONULUI ȘI AL MARIEI TALE.

Ion Pantazi

CAPITANUL AV. ALEXANDRU ȘERBANESCU ASUL AVIAȚIEI DE VANATOARE ROMANE, CU 63 VICTORII ȘI MAI MULTE SUTE DE LUPTE AERIENE

Aceste victorii omologate trebuiesc atribuite calităților sale excepționale de luptător ; spiritul său de sacrificiu - fiind oricând gata să intre în luptă - ; promptitudinii reflexelor sale de a declanșa puterea de foc de care dispunea avionul său și de a-i conduce evoluțiile ; dotării cu o admirabilă stăpânire de sine și rapidității în gândire îi momentul luptei.

Dar, după cum spunea Cpt. av. Tudor Greceanu - comandantul unei escadrile din grupul 9 vânătoare al lui Șerbănescu - : "Cel mai bun luptător din aviație învinge... o dată, de două ori, de nouă ori... dar vine clipa, aproape inevitabilă, când o măruntă imponderabilitate îi e potrivnică și atunci ... o dâră lungă de fum și flăcări este ultimul drapel pe care-l mai întinde pe cer, ca un strigăt de adio către Patria iubită. "

Pentru eroismul său și modul cum a condus grupul 9 Vt. în luptele cu inamicul, a fost decorat cu nenumărate medalii de aviație și terestre, române și germane. Vom enumera pe cele mai importante : Crucea de Cavaler al Ordinului "Mihai Viteazul", Virtutea Aeronautică cu Cruce de Aur cu Spade, Virtutea Aeronautică în Ordinul de Cavaler, Ritter Kreutz (Cavaler al Crucii de Fier, fiind singurul ofițer de aviație care a primit-o), Vulturul German, etc.

In dimineața zilei de 22 Iunie 1941, orele 3,30, Alexandru Șerbănescu a executat prima misiune, însoțind aviația noastră de bombardament care - impreună cu aviația germană - a intrat in cea dintâi operație a războiului contra Rusiei Sovietice - distrugând circa 400 de avioane pe teren și nodurile de comunicație, diminuând astfel puterea de reacție a inamicului.

In cea dintâi campanie, până la Odesa, Lt.av. Șerbănescu, comandant de escadrilă in grupul 9 vânătoare, se afla aproape zilnic in luptă cu aviația inamică. El incepe încă de atunci să se evidențieze ca As al aviației noastre de vânătoare cu cel mai mare număr de avioane doborâte.

In ofensiva până la Stalingrad, grupul 9 vânătoare, afectat frontului, a parcurs un drum dificil. Incadrat cu ofițeri și subofițeri bine pregătiți ca piloți și luptători, s´a impus cu frumoase rezultate față de aviația rusă.

Apoi, a venit acea *noapte* de apocalips din 18 Decembrie 1942, de pe aerodromul Kaporka, sub zidurile Stalingradului, o noapte cu ceață, cu un ger de sub 30 de grade, cu groază și panică, in care proectilele tancurilor T-34 rusești de fabricație americană trăgeau razant, din marginea aerodromului, in oamenii și avioanele care decolau in grabă. Șerbănescu, acum comandantul grupului 9 Vt., a dovedit un calm care i-a uimit pe toți, dominând situația, luând măsuri disperate - dar posibile -, organizând și ordonând decolarea piloților. El a luat în avionul său doi oameni, unul pe genunchi iar celălat ghemuit în fuzelaj în locul aparatului de radio pe care l-a demontat și l-a aruncat.

In primăvara anului 1944, grupul 9 Vt. al lui Șerbănescu este din nou o unitate puternică, o adevărată elită, care reunește 42 de piloți dintre cei mai buni : 11 proveniți din grupul 7 Vt., 18 câți au mai rămas din grupul său și 3 din escadrila 53 independentă.

In Iunie și Iulie 1944, raidurile americane și engleze se intețesc. Vor totaliza 23 de incursiuni deasupra României : 15 de zi ale americanilor și 8 de noapte ale englezilor.

Incepând din ziua de 6 Iunie, piloții grupului 9 Vt. luptă pe două fronturi, executând misiuni de sprijinirea frontului din Moldova și Basarabia și, în apărarea

teritoriului, contra aviației americane. In luptele aeriene din acea zi, din 18 avioane decolate numai 12 s'au înapoiat pe aerodromul din Tecuci, celelalte au aterizat în limită de benzină pe unde au putut. Nici un avion pierdut, dar nici un avion nelovit. Apoi, fiecare și-a povestit, cu lux de amănunte, pățaniile propriei lupte. Forța a 15-a americană pierduse 8 oameni și lăsase pe pământul românesc 59 de prizonieri.

Luptele de la 22 Iulie 1944, au marcat o incontestabilă victorie a Grupului. Au doborât 8 avioane de luptă Lighting, fără nicio pierdere.

In ziua de 26 Iulie, americanii au pierdut 11 avioane, din cele peste 300 ! Din cei 17 piloți ai Grupului 9 Vt., care au luat parte la luptă, au pierit 7. Ordinul de zi Nr. 150 din 2 August 1944, emis de Generalul av. Comandant al Corpului Aerian Român, spunea : "Pentru vitejia în bătălia aeriană fără precedent, inegală, purtată în fața unui inamic copleșitor ca număr, căruia cu prețul jertfelor, îi smulge totuși 11 victorii"... Cât de scump plătit acest "totuși" !

Cu greu se mai putea lupta intr'o inferioritate numerică ce a însemnat la început 1: 5 ; apoi a devenit 1: 10 ; chiar 1: 20; chiar 1: 40. *Alăturându-se considerabilei puteri de foc a apărării proprii a bombardierelor, precise și necruțătoare, Grupul 9 Vt. al Căpitanului Șerbănescu ducea greul acestor confruntări, cu puținii piloți* rămași și aceia epuizați. Cei morți sau scoși din luptă prin doborâre și răniții nu mai puteau fi înlocuiți. Avioanele noastre de vânătoare nu mai corespundeau avioanelor de luptă americane, cu o mai mare viteză și putere de foc, zburând la mari înălțimi, unde aviația noastră abia putea urca. Ordinul Ministerului Aerului era să nu se mai angajeze în lupta cu inamicul, ci să se urmărească numai dispersarea lui. Răspunsul căpitanului Șerbănescu, a fost : "Domnilor, ați auzit ordinul. Ca militari suntem datori să ne supunem. Deci, în calitatea mea de comandant, vă ordon să-l executați întocmai. Eu, personal, mă înscriu "în subordine" și declar că nu-l voi executa. Eu voi continua să lupt, de va fi nevoie singur, până cad". Ceeace a și făcut.

Buzău, Vineri 18 August 1944, cinci zile înainte de marea catastrofă a României, acel blestemat 23 August.

Căpitanul aviator Șerbănescu după doborârea unui avion inamic

In jurul orelor 9 dimineața se dă alarma. Cei 12 piloți ai Grupului 9 Vt. se îndreaptă'n grabă spre avioane : un comandant, căpitanul av. Șerbănescu, cinci locotenenți și șase adjutanți, care se vor bate cu sutele de avioane americane pe o dimineață de vară strălucitoare. Lt.av. Dobran remarcă o ciudată înstrăinare pe chipul comandantului. In ultimul moment apare și căpitanul Cantacuzino. Dă să se repeadă în avionul său. Ar fi fost al 13-lea și "13" însemna ghinion ! Șerbănescu, în ciuda tuturor calităților sale, este foarte superstițios. Nimic mai normal însă la un aviator. El îi cere lui Cantacuzino să renunțe la zbor. A venit târziu și este poate și obosit. Cere avionul numărul 3. Șerbănescu are numărul 1. Împreună fac tot "13". Nu este de bun augur. Concluzia lui Șerbănescu : "Unul dintre noi va fi doborât". "Nu se poate , Domnule Căpitan, eu zbor și, dacă va fi să cadă cineva, acela voi fi eu. Eu am venit al 13-lea." Se găsește un compromis : Căpitanul Cantacuzino va zbura la 500 metri deasupra formației, ca "eclaireur". Va putea vedea și anunța mai repede formațiile americane. Decolează. "Oare cine nu se va mai întoarce ?" șoptesc aproape toți deodată. Către limitele aerului condensat, sunt vizibile trei valuri etajate de bombardiere. Șerbănescu stă cu ochii pironiți pe Liberatorul din cap care este "éclaireurul" formației... Deodată apar și avioanele de protecție, Mustang-urile. Șerbănescu le vede, virează scurt și pică peste ele. Instantaneu, formația de avioane a Grupului său eșalonată, virează după comandant. Ghemul se rupe. Lupta se destramă în formații mici. Intenția de a mai ajunge la bombardiere devine utopică. "Nu mai atacați Domnule Căpitan" se aude în cască strigătul locotenentului Senchea. Alte 8 Mustanguri vin și ne atacă din spate ! "Tigrul", stația de radio din pădurea Otopeni - care dirijează aviația de vânătoare - ordonă Grupului să revină pe aerodromul dela Mizil, pentrucă cel de la Tecuci este atacat de Lighting-uri, trecând totul prin tunurile de bord. "Nu pot ! Sunt angajat în luptă cu Mustang-urile..." Au fost ultimile cuvinte ale Căpitanului Șerbănescu, apoi radioul său tace. A fost cea mai îndârjită urmărire, cea mai dramatică goană spre scăpare din câte trăise până atunci Grupul 9 Vt... La un moment dat, s'a mai auzit , în cască, glasul lui Bâzu Cantacuzino strigând lui Șerbănescu : "Ce faci Alecule ?! Sunt foarte mulți, poate sute."

Avionul lui Șerbănescu, a intrat în pânza trasoarelor inamice, s'a înclinat pe stânga, a lăsat fum, s'a întors pe spate și apoi a intrat sub verticală... Lt.av. Dobran stă cu ochii pe avionul comandantului său..., simte că-l podidește plânsul... Poate că, mai jos, va sări cu parașuta ?... Cum să mai sară ? In creerul locotenentului tremură altă frântură de glas, auzită în cască : "Sunt doborât"... Aterizează pe Ziliștea. Taie contactul. Servanții aleargă. Il cred rănit pentrucă stă inert în carlinga închisă. O deschide încet. Abia se poate ridica, agățat de parbriz și le spune : "A căzut Șerbănescu".

Avionul Nr.1, percutat dela înălțime cu viteză în pământ, făcuse explozie și arsese complect.

Din puternicul și arătosul bărbat, din bravul luptător, din omul minunat, care fusese Alexandru Șerbănescu, mai rămăseseră doar 8-10 kilograme de oase și carne arsă, amestecate cu metal topit și învelite în mătasea albă a parașutei, arsă și ea aproape în întregime.

Căpitanul aviator Alexandru Șerbănescu se alăturase celorlalți din Grupul 9 Vt. pe care-i plânsese când s'au dus : Căpitanul Ciocânel Popescu, Lt.av. Dinu Pistol și adjutanții Lungulescu, Panait, Economu. Emil Bălan, Țurcanu, Vanca....

Mircea Petru
Fost Comandor Aviator,
Ofițer de Stat Major

DIN PRESA SRAINA

Jurnalul economic sovietic "Vneshnyaya Torgovlya" URSS 1985 (Moskau Finasy I Statistika 1986) pag.42/43, 111/112, 164/167, extragem : exportul românesc de alimente în URSS între anii 1983 și 1985, a fost următorul :

1983.........158 milioane ruble
1984.........184 " "
1985.........349 " "

Aceste exporturi de alimente sunt în majoritate din carne de pasăre și de vită, sub formă de carne congelată și conserve.

Cantitatea exportului românesc *reprezintă 24 % din întreg importul de alimente sovietic.*

In urma dezastrului dela Tschernobyl, cantitatea exportului se va dubla în cursul anului 1986. Trebuie ținut cont de faptul că exporturile românești sunt plătite de către sovietici prin mașini-unelte și mărfuri de proastă calitate în timp ce importurile românești din URSS sunt plătie cu valută forte.

Astfel o țară prăpădită cu 22 milioane de locuitori, trebuie să hrănească 260 milioane de sovietici.

SPICUIRI DIN DISCURSUL LUI BORIS JELZYN ȘEFUL PARTIDULUI COMUNIST DIN MOSCOVA

In 50 de ani au fost distruse 2000 de biserici ortodoxe.

Astăzi Ministerul Energiei din Moscova își are sediul în biserica ortodoxă "Reînvierea".

In Austria a fost promovat un nou șef al partidului liberal, în persoana lui Jörg Haider. Prin schimbarea șefului, se schimbă și orientarea partidului printr-o spectaculoasă trecere dela stânga, la dreapta .

După o relatare a Serviciului de Informații din USA, 400.000 de evrei vor să părăsească URSS-ul din cauza condițiilor grele de viață.

După cât ne este cunoscut, nu s'a înregistrat nici o cerere de emigrare din Africa de Sud.

Consecință politică :
URSS este subvenționat.

MÂNIA LUI JUPITER

Domnul Ion Pantazi care, cu atâtea sacrificii, scoate prețiosul său ziar, s'a înfuriat rău, în ultimul număr al Stindardului și a tunat și fulgerat.

Fulgerile sale nu au căzut în cimitirul de la Soultzmatt, din Alsacia, ci pe acoperișul Casei Albe și pe bolta Capitolului dela Washington.

Președintele Statelor Unite și Congresul american de azi, sunt vinovați că România a fost dată rușilor și că a-ea obține, astăzi, clauza "națiunii celei mai favorizate".

Câteva greșeli de tipar, agravează - și - ele aceste acuzații, cu siguranță nemeritate, și, sunt sigur, nedorite de autor.

Nedorite de autor ? Desigur, fiindcă în pagina a treia a ziarului, vorbind de Președintele Reagan, el are acest admirabil pasaj :

"Ronald Reagan, acest bătrân cu suflet tânăr, este primul președinte al Statelor Unite, după cel de al doilea război mondial, care a oblojit rănile poporului american și a știut să-i redea încrederea în sine, satisfăcându-i mândria și reașezându-l pe locul ce i se cuvine, după forța reală de care dispune. El ne-a arătat ceeace înseamnează adevărata democrație, noțiune ce fusese golită de conținut, de predecesorii săi. Democrația lui Ronald Reagan apără valorile morale fundamentale pe care le are în pază, ideea de *Dumnezeu*, de *Patrie*, de *Familie* și de *Libertate*. Dar președintele american știe că noțiunea de Libertate nu-și va dobândi întregul ei conținut, decât atunci când va fi instaurată în întreaga lume. Ronald Reagan ne-a reînviat speranța, prin demnitatea și hotărârea cu care răspunde "Imperiului Răului", etc.etc."

Admirabile cuvinte, scrise pentru un om ce le merită, de un alt om care luptă pentru libertate și speră în triumful ei.

În ce privește scrisoarea trimisă la Washington, cu care nu sunt de acord, nici ca stil și nici ca fond, vreau să aduc - cetitorilor - câteva precizări :

1. Nu trebuie pretins, NICIODATA, că poporul american sau cel englez, ar fi cedat Europa de răsărit rușilor.

Aceste popoare mari și generoase nu au fost - în nici un fel - consultate de Roosewelt și Churchil. Aceștia au acționat singuri, în spatele popoarelor lor, ascunzând tragicele lor greșeli și mistificându-le în fața Istoriei. Ceva mai mult, poporul american și cel englez sunt ele însăși victimile nevinovate ale miopiei, naivității și diletantismului politic practicate de Roosewelt și Churchil.

Cu siguranță că și asupra acestui aspect dl. Ion Pantazi este de acord cu mine și anume că nu numai Congresul actual nu are nicio vină, privind soarta României, dar nici Congresul american din 1945 nu o are : niciodată nu i s'a supus spre ratificare vre-un tratat creind zone ruse de influență. Era o tactică de mistificare a lui Roosewelt, tocmai pentru a evita discuția publică a Congresului și eventualul lui refuz.

Dealtfel, tot așa - încheindu-se "acorduri administrative" - s'a procedat și la Helsinki, cu același vinovat obiectiv : evitarea procedurii democratice și camuflarea lașității, turpitudinei și capitulării Occidentului în fața Uniunii Sovietice. ("triumful diplomatic" al nefastului Henry Kissinger).

Ce l-a înfuriat pe Directorul "Stindardului Românilor" când a scris scrisoarea sa deschisă americanilor ?

Faptul că aceștia au acordat României "clauza națiunei celei mai favorizate".

La prima vedere, "mânia lui Jupiter" ar părea justificată. Da este ea oare ? Să revenim la politica americană.

Când Președintele Truman și-a dat seama de dezastrul cauzat de concesiunile imorale și absurde făcute lui Stalin, a încercat în 1948 să redreseze situația. A ordonat un studiu aprofundat al politicei de urmat, atât față de politica "globală de agresiune a Rusiei și comunismului universal", cât și a unei politici de "promovare a detașării țărilor satelite din răsăritul Europei de sub influența și jugul Moscovei".

Consiliul Național de Securitate al Statelor Unite a făcut două lungi rapoarte ultra secrete, pe care eu le-am descoperit declasificate recent, și le-am publicat parțial în cartea mea "L'Europe de l'Est trahie et vendue". (Paris, La Pensée Universelle).

Sfătuesc pe toți fruntașii exilului românesc și ai celorlalte țări robite, să citească cu atenție aceste două documente excepționale.

Ele constitue cheia de boltă a întregei politici americane, din 1948 și o regăsim astăzi în politica Președintelui Reagan, după cum am găsit-o - sporadic - la Nixon sau la prea cuviosul Jimmy Carter.

Primul document poartă numărul NSC 7, din 30 Martie 1948, iar al doilea NSC 58 din 14 Sept. 1948.

Din lipsă de spațiu, voi reproduce numai concluzia celui de al doilea raport privind "Politica Statelor Unite față de țările satelite sovietice din Răsăritul Europei".

"Pentru a elimina influența puterii sovietice din țările satelite, nu sunt de conceput decât două soluții : război și alte acțiuni nerăzboinice".

"Obiectivul nostru privind țările satelite trebuie să fie reducerea treptată și, eventual, eliminarea totală a preponderenței puterii sovietice din Răsăritul Europei, fără a recurge la război. Noi trebuie să incurajăm neconformiștii din rândurile membrilor partidului comunist, regimurile nestaliniene, ca prim pas, chiar dacă ele sunt comuniste. Un atac masiv contra doctrinei staliniste, promovarea naționalismului comunist și utilizarea maximă a puterii noastre economice, în vederea acestor schimbări".

Iată baza politicii de acordare a "clauzei națiunii celei mai favorizate", României.

Este o armă politică, prin acordarea unor tarife vamale favorabile, pentru a se încuraja conducătorii actuali ai României să-și ia distanță față de Moscova. Această clauză este concepută ca o răsplată pentru respectarea dreptului la emigrare și e de reținut că de la înființarea ei și până astăzi au emigrat peste 140.000 de oameni din România.

Americanii consideră că ușurând exporturile românești in USA prin procurarea de valută, ușurează în același timp soarta poporului român, care zace sub o grea datorie externă. Ei cred că o ameliorare economică, chiar dacă "consolidează regimul", profită și țării.

Este greșită politica americană ? Se poate discuta. Da și Președintele și Congresul american au formulat-o tocmai pentru a promova eliberarea Europei de sub jugul sovietic și a încuraja (chiar răsplătind cu avantajii economice) liberalizarea regimului.

Pentru aprecierea acestei politici fundamentale, trebuie reținut faptul că rezultatele unei reușite sunt în mâinile Departamentului de Stat. În zadar se urlă, se tună și fulgeră contra lui Radio Free Europe și a conducătorului ei, care fac - totuși - o operă foarte utilă țării. Să nu se uite că directivele atât pentru ambasadorii americani dela București, cât și pentru Radio Free Europe, vin dela Departamentul de Stat, nu dela Casa Albă sau dela Congres. Radio Free Europe este un post american. Și mai ales să nu se uite că directivele lor privesc în primul rând interesele americane și apoi ale exilaților români sau ale nefericitului nostru popor din țară.

Americanii sunt deschiși la critică - poate prea toleranți chiar - dar nu la insulte. Să li se prezinte problemele, să li se arate INTERESUL - militar, politic și moral al unei politici de urmat și ei pot fi convinși. Să nu se uite că rezistența contra întregii politici de eliberare a Europei s'a găsit mai întâi la generalul Eisenhower, la Casa Albă și apoi la Departamentul de Stat

Către acolo trebuiesc îndreptate toate fulgerile lui Jupiter, când se înfurie.

N.Baciu
Fost Avocat în Baroul de Ilfov.

"JUPITER" RASPUNDE :

El nu putea să fulgere în cimitirul de la Soultzmatt, deoarece în primul rând are "Cultul morților", iar după aceea știe să se dea la o parte atunci când interesele românești o cer.

El mulțumește d-lui Baciu pentru critica făcută și totodată anunță că ziarul primește în coloanele sale orice opinie contrară, celor deja exprimate.

Dl. Baciu însă se dovedește tot atât de în necunoștință de cauză față de adevăratele năzuințe românești, ca și politicienii occidentali.

"Jupiter" a venit în occident, nu pentru a fugi de mizeria din țară, ci pentru a-i aduce strigătul disperat care coincide cu adevărul, oricât ar fi el de greu de suportat de către Occident.

Dl. Baciu, ca orice avocat, jonglează cu argumentele, căutând să ne convingă că "democrații" nu sunt democrați atunci când greșesc (Roosewelt, Churchil, Kissinger) dar sunt democrați în restul timpului !

Nu d-le Baciu, democrați sau nedemocrați, indiferent ce președinte a făcut o greșeală, aceasta nu încetează până la repararea ei și toți succesorii poartă răspunderea morală a actului necugetat.

Îmi permit să-l întreb pe dl. Baciu și pe toți cei ce său șifonat de termenii mei ireverențioși : după Roosewelt, care președinte american (dintre cei democrați), numai la una din nenumăratele întrevederi "la Vârf" cu rușii, au pus problema totalei libertăți a popoarelor din Est ?

Niciunul. Atunci să avem iertare, dar mânia lui "Jupiter" este *complect justificată*.

Faptul că s'a acordat din nou "clauza" RSR-ului, este incontestabil o greșeală, dar nu numai a Departamentului de Stat ci și a lui Ronald Reagan și a Congresului american.

Greșeli se pot face, dar perseverarea în greșeala în timp îndelungat, nu poate fi iertată.

Stilul întrebuințat desigur departe de a fi diplomatic, a reflectat în schimb mânia celor vânduți de Roosewelt și înfometați de neghiobia PCR, copios ajutați de "bunele intenții occidentale".

Dacă exilații mai vechi s'au învățat cu așteptarea, românii din țară, nu o mai pot face.

Nu cereți celui cu ștreangul la gât să fie diplomat ! El nu poate decât să-și spună ultimul cuvânt cu maximum de duritate, numai astfel (răcorindu-se) își poate aștepta moartea cu seninătate.

Nu domnilor, Nu, eu nu mă pot face ecoul exilului românesc, eu trebuie să reprezint VOCEA ȚARII. Numai pe ei îi reprezint, numai în numele lor vorbesc.

Nu am făcut și nici nu voi face politică, nu voi menaja niciodată susceptibilitățile occidentului, atunci când sunt în flagrantă contradicție cu interesele românești.

Voi vorbi în numele românilor, exprimându-le mânia, atunci când va fi cazul, și aceasta până la ultima suflare.

Ion Pantazi

ANTICOMUNISMUL

- Crez -
- Cheie de boltă -
- Vârf de lance -
întru apărarea civilizaţiei umane.

Omenirea se află în plin război !

De câteva decenii forţele întunericului asaltează Cetatea : din afară - ridicând cele mai înfricoşetoare batalioane barbare de asalt ; dinăuntru - distilând diferite otrăvuri perfide, menite să adoarmă cugetele, pentru a pregăti astfel ceasul cumplit al capitulării definitive.

Jumătate din planetă sângeră sugrumată în chingile celui mai necruţător totalitarism din câte a cunoscut istoria, cealată jumătate, legănată de drogurile minciunii, se zbate între dezinformare şi inconştienţă sinucigaşe.

Un bătrân poet român glăsuia pe vremuri :

Minciuna stă cu Regele la masă
Dar asta-i cam de multişor poveste,
De când sunt regi, de când Minciună este
Ei amândoi fac foarte bună casă.

Lucrurile s´au schimbat. Regi nu mai sunt ! Au fost detronaţi de Minciună ! Unii au fost ucişi, alţii au fost izgoniţi. Coroanele şi sceptrele au fost sfărâmate. Drapelele au fost arse. Altarele au fost pângărite, sau surpate din temelii. Astăzi Minciuna este atotputernică.

Ea guvernează !

Ea hotărăşte !

Minciuna a creat Imperiul Răului şi Urii, ridicând cohorte de câini ucigaşi împotriva fraţilor lor.

Tot minciuna se năpusteşte azi cu furie asupra societăţilor încă libere pentru a abate ochii individului de la calea cea dreaptă, pentru a convulsiona sufletul, pentru a-i sădi în cuget îndoeli şi pentru a-i culpabiliza fiecare pas, astfel încât acesta, pradă propriilor sale slăbiciuni să se îndrepte neabătut către prăpastia în fundul căreia mişună furnicarul sclavagismului roşu.

Mai este oare ceva de făcut, când forţele întunericului şi ale Minciunii sunt copleşitoare ? Când ţară după ţară şi popor după popor se prăbuşesc în această întunecată prăpastie împinse de ghiarele însângerate ale Minciunii ?

Trebuie oare să aruncăm armele?Nu ! Căci de partea noastră se află Adevărul !

Există încă oameni ale căror coloană vertebrală nu s´a frânt sub loviturile ciomegelor mânuite de brute ! Toţi aceştia au datoria să ţină fruntea sus !

Există încă oameni ale căror glesne nu s´au surpat sub muşcătura lanţurilor. Toţi aceştia au datoria să stea în picioare !

Din nefericire suntem minoritari, nu prin ideile pe care le purtăm în noi şi care răspund întrutotul năzuinţelor generale, ci datorită comodităţii, laşităţii sau oportunismului celorlalţi !

In ţările comuniste majoritatea celor expuşi sclaviei şi teroarei, neavând curajul de a le combate, caută să-şi uşureze jugul şi atotstăpânitoarea Minciună le oferă o portiţă Minţindu-se pe ei înşişi, crescându-şi copii în Miciună, Minţindu-i pe superiorii lor ca şi pe subalterni, aceştia se lasă prinşi în groaznica horă a dezonoarei din care nu se vor putea sustrage niciodată.

Dimensiunea tragică a comunismului constă tocmai în faptul că totul e bazat pe Minciună :

S´a propovăduit dreptatea socială - s´a instaurat cea mai abrutizantă exploatare a omului.

S´a propovăduit egalitatea între oameni - s´a instaurat cel mai aberant oligarhism, în fruntea căruia tronează casta "nomenclaturii", incompetentă şi dezumanizată.

S´a propovăduit umanismul luminat, care trebuia substituit creştinismului - s´a ajuns în Gulagurile de pe toate meridianele să fie suprimate două sute de milioane de vieţi nevinovate, mai mult decât toţi tiranii istoriei la un loc, în decursul veacurilor !

Dela stânga la dreapta domnii : Evolceanu, Roşianu, Cernovodeanu, Boutmy, Pantazi, Gane, Mareş şi Mătrescu

Recent citeam un articol despre Ivan cel Groasnic. Acesta în ceasurile lui de pocăinţă întocmea pomelnice pe care le trimetea la mânăstiri pentru pomenirea sufletelor tuturor victimilor sale. După unele dintre aceste pomelnice ar fi fost vorba de o mie trei sute şi ceva de morţi, după altele de o mie şase sute !

Ce paralelă mai poate fi făcută între cel mai sângeros şi sadic Ţar moscovit şi urmaşul său, Stalin, când se ştie că acesta a suprimat singur peste 80 de milioane de oameni ! Şi să nu uităm că acelaşi Stalin a reuşit să convingă pe aliaţii săi occidentali de perfecta sa onorabilitate, de integrul său democratism, mai mult decât atât, să-i facă să subscrie la cel mai criminal act al Istoriei : Ciopârţirea Europei !

Nu voi reveni asupra semnificaţiei şi consecinţelor tragice ale acestui act, mulţumindu-mă să amintesc că nefericitele ţări ale Europei de Est au încetat de a mai exista ca ţări, fiind transformate cu sila în satrapii celui mai samavolnic şi ucigaş imperiu din câte a cunoscut Istoria !

Occidentul care se reclamă democratic, tolerează opresiunea totală.

Occidentul care se reclamă uman, suportă existenţa Gulagului şi a azilelor psihiatrice !

Occidentul care vorbeşte în numele autodeterminării popoarelor, asistă impasibil la martiriul poporului afgan !

Şi toate acestea... de ce ? Pentru că Minciuna este atotstăpânitoare şi în Occident.

Când generalul Pinochet, fără de care tot continentul Sud-American ar fi fost un continent roşu, este atacat cu frenezie bolnăvicioasă de mass-media occidentală, când împotriva regimului de la Pretoria, care mai reuşeşte încă să menţină un fragil echilibru pe continentul african se revarsă întreaga isterie a presei occidentale, în acelaşi timp se livreaza milioane de tone de cereale Uniunii Sovietice. Concluzia ?

Este fluturată pretutindeni sperietoare răsuflată a nazismului, nazism care a fost înfrânt, suprimat şi îngropat acum exact 41 de ani. In schimb toţi leeaderii bolşevici, de pe toate meridianele sunt primiţi cu onoruri la toate întrunirile internaţionale şi invitaţi la toate banchetele, unde ciocnesc cupe de şampanie, cu mâinile pline de sânge, şi ţin toasuri în numele "drepturilor Omului" !!!

Franţa, superdemocratica Franţă, astăzi teatrul celui mai abominabil terorism, se hotărăşte abia acum să declare acestuia război, dar nu uită să sublinieze faptul că este un Stat de Drept, şi că nu va putea practica metodele teroriştilor, pentru a combate cu adevărat terorismul. Credem că teroriştii sunt mulţumiţi de astfel de declaraţii . Beneficiind de subvenţii grase (zece mii de dolari pe lună pentru a depune bombe ucigaşe în metrouri, magazine şi gări) ce riscă băeţii ? O celulă încălzită, mese copioase, săli de sport, televiziune... până în ziua când un alt "comando" va lua cine ştie câţi ostateci pentru a le negocia eliberarea. Ia să ştie ei că la capătul unei acţiuni ucigaşe îi aşteaptă un ştreang legănat de vânt sub croncănit de ciori (pedeapsa tâlharilor de odinioară), sau că vor fi tăiaţi în rondele şi expediaţi pachet şefilor lor (sistem KGB), le va mai da oare mâna să verse sânge nevinovat ? Cred că ar renunţa la cei zece mii de dolari şi s´ar mulţumi cu alocaţia de şomaj !

Cum a fost oare cu putinţă să se ajungă la această situaţie intolerabilă, la acest presaj dezolant, la această abdicare totală a unui Occident încă puternic dar măcinat de o vădită vocaţie sinucigaşe ?

Numai şi numai datorită Minciunii, care exercită de decenii o acţiune sistematică şi generalizată de spălare a creierului. Deschideţi un manual de şcoală francez şi-l veţi vedea pe Lenin prezentat ca eliberator al proletariatului - astăzi în 1986 !!!

Dezinformarea şi informaţia tendenţioasă au luat o astfel de amploare încât ai certitudinea că *toate sforile şi pârghiile mass-mediei Occidentale sunt mânuite de Kremlin.*

Acum citeva luni s´a anunţat cu surle şi famfare apariţia unei cărţi "Le KGB en France" scoasă de un obscur stângist Thiery Volton, fost ziarist la "Liberation", cotidian pro-terorist. Autorul bine adăpat la surse marxisto-troţkiste întoarce problemele exact pe dos. Făcând apel la cunoscuta tehnică diversionistă de a învălmăşi date reale printre născociri şi viceversa, autorul îşi atinge perfect scopul : acela de a creea confuzia generală.

Mi-a fost suficient sa citesc capitolul referitor la România ca să mă opresc şi să arunc maculatura la gunoi. Se merge atât de departe cu infamia încât toată rezistenţa anticomunistă este acoperită cu noroi. Toţi românii de dreapta din Occident sunt fie agenţi de influenţă, fie informatori direcţi, plătiţi de Bucureşti. Toţi cei care vorbesc de drepturile milenare ale românilor în Transilvania, fac jocul Bucureştiului în schimb toţi foştii comunişti, toţi disidenţii de tendinţă troţkistă, ba chiar foştii ofiţeri de Securitate trecuţi în Vest, reprezintă adevărata rezistenţă română ! Câtă neruşinare !!!

Amintesc în treacăt că "Stindardul" (nu se precizează dacă e vorba de cel vechi sau de cel actual) este desemnat ca ziar stipendiat de Bucureşti.

Redacţia noastră nu a dat nicio ripostă în faţa acestei infamii, căci a considerat mai prejos de demnitatea sa să se amestece într´o astfel de cloacă. (urmare pag. 16)

ANTICOMUNISMUL

(continuare din pag. 15)

O recentă emisiune a televiziunei franceze asupra Africii, mi-a amintit anii adolescenţei, când conacele şi gospodăriile ţăranilor fruntaşi erau jefuite de bandele de derbedei mânaţi de câte un agitator isteric. Era vorba în această emisiune de "tinerele state" Zimbawe şi Mozambic, unde poporul şi-a luat soarta în propriile-i mâini şi deposedându-i pe colonialiştii albi, exploatatori, de bunurile ce de drept îi aparţineau, pornea acum animat de entuziasm revoluţionar la constituirea primelor gospodării agricole socialiste. Scene de jaf şi nebunie colectivă. Un comentator emfatic trăgea concluzia că numai socialismul va putea regla problema foametei pe continentul Africa.. S'a văzut ce bine a reglat-o în Etiopia lui Maughistu !

Şi puterile occidentale, în numele aşa zisei libertăţi de expresie, tolerează toate aceste manifestări subintelectuale şi scelerate.

Adevăraţii anticomunişti sunt trataţi cu dispreţ, adevăratele valori sunt batjocorite şi lumea liberă continuă să-şi sape groapa cu propriile-i mâini.

Ultra-democraţii, social-democraţii, liberal democraţii, supra-democraţii şi sub-democraţii nu s'au obosit niciodată să înţeleagă fenomenul comunist.

Câţi dintre aceştia cunosc semnificaţia teribilului termen "Aparat de Partid", care nu-i decât o formidabilă maşină de ucis, o ghilotină foarte sofisticată, care nu retează numai capete, retează conştiinţe, amputează omul de spiritualitate şi de demnitate.

Pentru cei care au înţeles toate acestea îi putem enumera, aducându-le tot odată omagiile noastre, pe preşedintele american Ronald Reagan, pe premierul britanic Margareth Thacher şi pe preşedintele Frontului Naţional, Jean Marie Le Pen.

Combaterea satanismului bolşevic nu este cu putinţă de pe ori ce fel de poziţii. Toţi cei care se milogesc pentru aplicarea "Drepturilor Omului" şi primesc drept cadou eliberarea unui Scharanski, pentru ca apoi să urle ca lupii împotriva Africei de Sud, nu sunt anticomunişti. Pe aceştia nu se poate conta în marea bătălie pentru salvarea umanităţii. Comunismul nu poate fi combătut decât de pe poziţii naţionaliste dovadă formidabilul riviriment american realizat de Reagan, cunoscut sub numele de "Revoluţie Conservatoare", care a smuls cel mai mare popor al lumii din marasmul în care îl împinseseră succesivele guvernări liberalo-stângiste, rivirimeni care i-a redat încrederea în viitor şi demnitatea de mare naţiune.

Naţionalismul este o formă de trăire, democraţia este o formă de guvernământ, care are datoria să slujească şi să apere ideia naţională. Naţionalismul singur e în stare de a sudа conştiinţele tuturor celor de o limbă şi de un sânge.

Naţionalismul singur e în stare de a-i uni pe toţi aceştia în hotărârea de a apăra valorile culturii şi ale Spiritualităţii comune, mormintele eroilor şi glia, sfânta glie strămoşească.

Naţionalismul dă omului tărie, curaj şi demnitate, îl apropie de semenii lui şi în acest fel generează adevăratul progres, opus scandalosului progresism degenerescent.

Naţionalismul e tare prin sine însuşi, şi nu are nevoie de cârje şi proptele pentru că izvoreşte din Adevăr.

Progresiştii care combat naţionalismul distrug elementul Naţiune, o transformă în gloată şi gloata e sortită sclaviei.

Revirimente s'au mai produs în Istorie şi se vor mai produce. Naţiunile încep să se mişte în ciuda spălării creerului la care au fost supuse timp îndelungat.

Găsesc salutară formula lui Jean Marie Le Pen : constituirea unei Europe a Patriilor.

În faţa unei comunităţi de naţiuni conştiente, fiecare de menirea sa, mândre de trecutul lor, hotărâte să-şi apere valorile, la temelia cărora stă Adevărul, asltul comunismului devine neputincios.

Va veni o zi când acesta se va măcina şi va dispare înghiţit de propriul său putregai pe care îl secretase pentru a-i otrăvi pe ceilalţi.

Bătălia e în toi !

Să fim uniţi ! Izbânda e de partea noastră !

Vladimir Boutmy de Katzman

VETURIA GLIGA, O TOVARAŞE HOAŢĂ ?

S'a întâmplat la Londra. O doamnă "bine" pătrunde într-un magazin defilează prin faţa rafturilor pline. Aruncă priviri de expertă, pipăie ţesăturile, încearcă un parfum. La secţia "industriale" pipăie tăişul unei foarfeci care costa 5 lire. Se pare că este ceeace caută. Cu un gest de pick-pocket o strecoară în geantă şi cu pas agale, dă să părăsească magazinul.

Necaz mare! Detectivul instituţiei, au şi capitaliştii când şi când vigilenţa lor, o înhaţă şi o dă pe mâna poliţiei londoneze.

Acolo "doamna bine" nu mai are încotro ; trebuie să se legitimeze : ea este tovarăşa Veturia Gliga, soţia ambasadorului Republicii Socialiste România în Marea Britanie .

Evident, în mintea sa, tovarăşa nu a furat ; ea este victima unei provocări capitaliste, a opulenţei provocatoare capitaliste, care a împins-o la un act necesar. A-ţi însuşi bunurile hoţilor exploatatori capitalişti nu însemnează decât un act de reparaţie în folosul clasei muncitoare. Act pe care în fond, tovarăşa l-a îndeplinit, din păcate, fără succesul scontat.

Altă dată îi dorim mai mult noroc.

Vladimir Sârbu

împăcarea judeo-creştină

Este problema numărul unu a istoriei contemporane.

Ne referim la o reconciliere - după un divorţ vechi de două mii de ani - o reconciliere completă şi complexă, filozofică, istorică, sociologică, sentimentală şi mai presus de toate, politică.

O reconciliere cinstită, absolut loială, absolut echitabilă, desăvârşit realistă.

De această resudare spiritual-teleologică (nu teologică) depinde viitorul culturii mediteraneene greco-latine cu altoiul ei iudaic şi creştin în speţă, viitorul culturii celei mai avansate şi mai umaniste din lume, cultura europeană, cultura atlantică.

Dacă vom înţelege şi acţiona în acest sens suntem salvaţi. Dacă nu, lumea treia în frunte cu leninismul siberian ne vor copleşi şi pe noi şi pe evrei şi patrimoniul unei culturi care de peste trei milenii este în serviciul spiritualizării omului.

După două mii de ani de suferinţe fizice şi morale, de pogromuri şi umilinţe, iată s'a impus concluzia pentru orice conştiinţă umană civilizată de a milita activ pentru renaşterea, apărarea şi consolidarea căminului naţional evreu.

Anticipată de profeţi, deplânsă de Isus Hristos, înfăptuită de Împăratul Titus în anul 70, distrugerea Templului Ierusalimului şi declanşarea celei mai mari diaspore din istorie a provocat de-a-lungul secolelor convulsii şi crize a căror amploare şi semnificaţii de amănunt şi de perspectivă, sunt încă departe de a fi lămurite într-un autentic spirit ştiinţific istoric.

De la ghetourile medievale până la cuptoarele naziste se află scrisă cea mai lungă şi mai înfiorătoare tragedie umană.

În protoistoria acestei tragedii gravitează un fir mistic-transcedental în care din perspectiva raţiunii umane moderne este greu - în anume momente istorice - să mai distingi victimele de călăi şi să mai discerni cu acuitate cauzele de efecte, festa lor înlănţuire.

Pe parcursul a doua mii de ani lucrurile au devenit şi mai confuze.

Discriminarea naţională a fost concepută şi practicată prima oară de evrei. Vezi pilda bunului Samaritean (ca prim exemplu citabil).

Dublicitatea în viaţa de comunitate a fost concepută şi practicată tot de evrei. Vezi întrebarea din Noul Testament : "se cade să plătim bir Cezarului?".

Misiunea transcedentală de "popor ales" şi o pretinsă alianţă cu Dumnezeu i-a făcut să se socoată în mijlocul tuturor comunităţilor "supra oameni".

Legea iubirii creştine i-a lăsat indiferenţi iar ideea Invierii au respins-o pe baza unui pragmatism menit să le dea permanent raţiunea supravieţuirii dacă nu şi pe cea a dominării.

De aici tendinţa relativizării şi a reducerii la ridicol a oricărei năzuinţe de mistică naţională.

Relaţiile evreimii cu Divinitatea sunt de esenţă eminamente practică.

Relaţiile creştinilor cu Divinitatea sunt de esenţă mistică şi transcedentală.

Paradisul evreesc este eminamente terestru. Aici este sursa succesului şi a decepţiilor lor.

Evident, aici ne referim la ideile rabinatului o mare şcoală de înţelepciune practică şi nu la cele ale evreului de rând care s'a mutat genetic în decurs de generaţii, pe dimensiunea şi sensul acestora.

Evreul de rând este un om ca toţi oamenii şi trebuie respectat şi tratat ca atare. Oroarea holocaustului hitlerist, cel mai mare de la Titus încoace, trebuie înfierată cu toată hotărârea. O atare acţiune dezonorează pe veci pe cei care au provocat-o.

Acum, în era atomică şi a ordinatoarelor ideile ancestrale cu vechime milenară trebuie să fie radical revizuite pentru a efectiva reconcilierea dintre creştini şi evrei.

În perspectiva mileniului trei şi a unificării treptate a lumii, creştinii şi evreii ca expresie a două *mentalităţi* istorice şi a unei civilizaţii trebuie *să* se *prezinte neapărat* uniţi pentru a *nu* coborî stindardul *progresului spiritual uman pe care îl poartă din* generaţie în generaţie de aproape treizeci de secole dinaintea fanatismului ateu şi musulman.

Dacă dialectica a fost inventată de greci şi sistematizată de Hegel ea a fost trăită istoric de evrei şi profetizată ca atare, pe plan politic şi economic de Marx.

Odată cu apariţia marxismului în istorie, evreii păreau a-şi fi găsit pe profetul lor modern prin universalismul concepţiei sale, prin inevitabila dublicitate intrinsecă a acestuia, prin recunoaşterea deschisă a avangărzii (nomenclatura) în care s'au visat totdeuna evreii.

Conflictul dintre Stalin -Trotzki a pus capăt acestui vis şi evreimea internaţională a trebuit să-şi reconsidere radical orientarea.

Orice dictatură duce inevitabil la intoleranţă. Acesta-i adevărul de bază pe care trebuie să-l combată acum şi creştinii şi evreii din toată lumea.

Democraţia reală, multipartinică şi poliideologică rămâne formula pe care trebuie să construim viitorul.

Pe această bază trebuie să înceapă reconcilierea iudeo-creştină.

Tânărul stat Israel este o floare a democraţiei occidentale refăcută într-o mare de dictaturi sau semi-dictaturi arabe şi orientale.

El trebuie apărat cu străşnicie de întreaga omenire liberă.

Discriminarea naţională şi de rasă este absurdă şi antiştiinţifică. Total anacronică.

Discriminarea culturală şi spirituală este o realitate care se impune omului şi istoriei precum diversitatea speciilor.

Creştinii şi evreii aparţin aceleaşi matrice culturală şi stau în această

cosmică dispută ideologică și politică contemporană, în aceeași tabără.

Evreii trebuie să înțeleagă, în primul rând acest adevăr vădit.

Ei trebuie să colaboreze loial cu America și Europa și nu să discrimineze exaltând permanent numai interesele lor specifice, adeseori greșit înțelese. Precum în cazul Kurt Waldheim. Precum în cazul vizitei Președintelui Reagan la Cimitirul din Pittsburg.

Ei trebuie să înțeleagă că, din nefericire, au existat nu numai Auschwitz, Dachau, Maidanek, ci și Katin, genocidul din Ucrainadin 1933, deportările din Basarabia și țările Baltice, exterminarea tătarilor din Crimeia, există în prezentul Afganistan, Cambodgia, Etiopia etc.

Cine se agită pentru ele și ce se face efectiv pentru salvarea acestor popoare supuse exterminării ?

Când Israelul primește un miliard și jumătate de dolari ajutor economic și militar, cine se agită pentru respingerea celor o sută de milioane de dolari pentru Nicaragua ceruți de Președintele Reagan ? Această diferența de tratament nu inseamnă discriminare ? Cine o provoacă, cine o promovează și în ce scop ?

Omenirea are nevoie de o epocă, o istorie nouă bazată pe adevăr. Strict numai de adevăr, de întregul adevăr. Fără nici o *dublicitate, fără nici o complicitate ocultă. De adevărul privit în* perspectivă istorică și în dinamica lui prezentă.

Katinul, Ucraina, tătarii, cazacii, procesele staliniste, epurările, Ungaria 1956, Cehoslovacia 1968, Germania 1953 și zidul Berlinului nu sunt echivalentele unor holocausturi mai mari sau mai mici ? Cum și cât se agită Occidentul pentru salvarea lor ? Toată lumea liberă este pe baricade pentru apărarea poporului și statului Israel. Da, cauza poporului evreu, cauza statului Israel este cauza întregii omeniri civilizate.

Dar și toată evreimea mondială, în special Centrala Evreilor de la New York, să se alinieze deschis cauzelor popoarelor subjugate de sovietici.

Este și trebuie să fie o directă legătură între securitatea și prosperitatea statului Israel și eliberarea popoarelor captive din Răsărit.

Este și trebuie să fie o directă legătură între dreptatea istorică cuvenită poporului evreu și dreptatea și libertatea popoarelor căzute în captivitatea dictaturilor marxiste. A face o altă ierarhizare inseamnă o revenire la discriminări ancestrale.

Împăcarea ideologică completă între evrei și neevrei este cheia de boltă a păcii mondiale.

Evoluția istorică, culturală, tehnică și spirituală a acestui nefericit secol, ne dă dreptul să o pretindem.

Constantin Macri

TREIZECI DE ANI DE LA PROCESUL EROILOR ROMANI DE LA LEGAȚIA R.P.R. DIN BERNA ÎN LUPTA CONTRA EXPANSIUNII COMUNISTE (11 IUNIE - 21 IUNIE 1956)

"Nu ne-a mai rămas decât viața s'o pierdem" a fost strigătul de disperare adresat Lumii Libere de cei patru tineri exilați români, în noaptea de 14 spre 15 Februarie, când au ocupat Legația R.P.R. din Berna.

Gestul lor eroic a avut un ecou extraordinar de mare și semnificativ în opinia publică mondială, liberă.

În timp ce Lumea Liberă își manifesta admirația și solidaritatea dând acestor tineri toată aprobarea, lagărul comunist ataca furios și veninos emigrația română precum și pe anglo-americani și întreg Occidentul.

Agențiile de presă, ziarele și posturile de radio din Lumea Liberă au anunțat în ziua de 15 Februarie, ocuparea Legației R.P.R.-ului din Berna de către șapte exilați români, arătând în același timp o simpatie aproape unanimă pentru poporul român și tragedia pe care o trăiește. Apoi timp de o săptămână, ziarele și posturile de radio au dezbătut pe larg acest eveniment precum și reacțiunea Moscovei și a țărilor din lagărul comunist.

Procesul celor patru patrioți români de la Berna a început la 11 Iunie 1956 și a durat 10 zile.

În acest timp destul de lung, din Februarie 1955, până în Iunie când a început procesul, mesagii de solidarizare, de încurajare și ajutore au sosit de pretutindeni. In America, Uniunea și Liga Românilor au lansat o listă de subscribție și au constituit comitete pentru apărarea vitejilor români de la Berna. La fel în Anglia, Franța, Spania, Italia, Turcia și Grecia. Este locul să subliniem cu deosebită admirație comportarea elvețienilor originari din România care, cu mare entuziasm, s'au declarat solidari și mândri de acțiunea tinerilor de la Berna și au considerat că ei au făcut un serviciu de neprețuit României.

Majoritatea reprezentanților opiniei publice din Lumea Liberă au redat cu simpatie un tablou fidel al faptelor petrecute, însoțite de solidarizarea lor și condamnând acțiunile criminale comuniste împotriva Lumii Libere.

Actul de acuzare, de un deosebit interes, cuprindea 34 de pagini. Scris în limba franceză și germană el a fost distribuit la toți cei ce aveau legitimația specială pentru a asista la proces.

Dela dreapta la stânga : Dnii. Beldeanu, Chirilă, Ochiu și Stan Codrescu

Date biografice pentru cei patru tineri care au contribuit la acțiunea de la Legația R.P.R. din Berna ; ele dau detalii și consideră această acțiune ca una din cele mai importante din istoricul exilului românesc.

Audierea martorilor apărării.

Mărturiile lui Teodor Ciochină, care are ambele picioare amputate. El a fost adus pe brațe de doi polițiști și a impresionat puternic atât publicul cât și complexul de judecată.

Depoziția fostului ministru de externe Grigore Gafencu, făcută în limba franceză, a produs o puternică impresie, după care Maestrul apărării, D-l Florio a spus că apărarea n'ar mai avea nimic de adăugat.

Pledoariile avocaților acuzării și apărării urmate de ultimul cuvânt al acuzaților, în care Beldeanu, vorbind în limba germană, în numele camarazilor săi, cu lacrimi în ochi a declarat : suntem de acord să fim predați autorităților R.P.R. de către autoritățile elvețiene, dacă guvernul de la București va obține autorizația de la Moscova ca să elibereze din pușcării pe : Episcopul unit Suciu, Ilie Lazăr, Anton Mureșanu, și Constantin Brătianu.

Verdictul a fost : Ovidiu Beldeanu, patru ani de recluziune, pierderea drepturilor civile și publice și expulzarea de pe teritoriul elvețian pe timp de opt ani ; Stan Codrescu trei ani și șase luni ; Ion Chirilă, doi ani și șase luni ; Dumitru Ochiu la un an și patru luni, dar cum el se găsea în prevenție de 16 luni, a fost pus în libertate.

Timp de zece zile cât a durat procesul, cetățenii din Berna, sobri și ponderați, aclamau și aplaudau de fiecare dată când acuzații intrau și ieșeau din Tribunal. In tot acest timp România a fost în atenția lumii întregi.

Procesul va rămâne unul din cele mai răsunătoare evenimente din timpul exilului românesc.

Mircea Petru
Fost Comandor Aviator
Ofițer de Stat Major

MANIFESTAȚIE ANTICOMUNISTĂ la TORONTO

La 23 August 1986 a avut loc la Toronto o puternică manifestație anti-comunistă și împotriva imperialismului colonial al Rusiei Sovietice.

Trei mii de persoane cu steagurile naționale îndoliate ale țărilor înrobite din Europa de Est, din Africa și din Asia, cu panouri mari și placarde, au demonstrat în fața Primăriei din Toronto. S'au împărțit manifeste anticomuniste în mai multe limbi de circulație mondială.

S'a oficiat un serviciu religios de către un sobor de preoți în frunte cu episcopul bisericii ucrainiene din Canada.

Ca invitați de onoare și vorbitori principali au fost : onorabilul Arthur Eggleton, primarul orașului Toronto și reprezentanți ai guvernului federal din Ottava și ai guvernului provinciei Ontario, precum și delegații ale grupurilor etnice naționale din Canada. S'au citit mesagiile de înfierare a Rusiei comuniste primite de la Excelența Sa Dr. Brian Mulroney, primul ministru al Canadei și de la onorabilul Dr. David Peterson, premierul provinciei Ontario. Mesagiul premierului Ontario a fost citit de către onorabilul Prof. Univ. Dr. Tony Ruprecht, român canadian, ministrul culturii în guvernul provinciei Ontario. Presa canadiană, posturile de radio și televiziune, au publicat ample și evocatoare reportaje asupra acestei mari manifestații.

Manifestații similare au avut loc în toate orașele principale din Canada și Statele Unite.

H. Matei Hojbotă

interviul majestăţii sale regelui

Bruxelles, 20 August. Acest interviu cu Regele Mihai I al României a apărut în ziarul "La Libre Belgique" din 20 August 1986 şi a fost luat de către corespondentul special al acestei publicaţii la Geneva.

I.- Majestatea Voastră a păstrat o tăcere aproape absolută dela începutul exilului, din Ianuarie 1948. Care au fost motivele ?

R.- Constituţia Regatului Român, una dintre cele mai liberale chiar din Europa de astăzi, încredinţează guvernului responsabilitatea declaraţiilor publice ale Monarhului. Ca, de pildă, în Marea Britanie. In condiţiile în care circumstanţele au privat România de un guvern legal constituit, am preferat să mă abţin dela orice luare de poziţie oficială. Totuşi, la sosirea mea în exil, am găsit de cuviinţă că trebuie să informez opinia publică asupra faptului că abdicarea mea era nulă şi neavenită, deoarece îmi fusese smulsă prin constrângere.

I.- Cărui fapt îi datorăm, astăzi, onoarea acestei convorbiri ?

R.- Tragedia trăită de Ţara mea a atins paroxismul şi socotesc că e de datoria mea să rup această tăcere. De aproape 40 de ani, poporul român nu mai are dreptul să-şi spună cuvântul. Elita sa politică a fost torturată şi ucisă, apoi o parte din intelectualitate şi o mulţime de ţărani şi muncitori. In acest climat de teroare, naţiunea însăşi este de-acum înainte în pericol de moarte, atât spiritual moral şi fizic.

I.- Ce reproşează Majestatea Voastră regimului actual ?

R.- Regimul actual substituie adevărului minciuna, şi îşi intitulează eşecurile "progrese". Nimic din ce a întreprins, atât în politica externă cât şi în politica internă, n´a fost în folosul Ţării şi al locuitorilor săi, ci numai în folosul conducătorilor şi a puterii străine care le garantează stăpânirea - o stăpânire absolută. Ruina economică a acestei Ţări, odinioară grânarul Europei şi astăzi cea mai săracă din vechiul continent, demonstrează cu claritate că avantajele obţinute în Occident prin manevrele de politică "independentă" a Bucureştiului n´au fost destinate României şi nici poporului său. Mizeria materială a concetăţenilor mei depăşeşte orice închipuire. Şi totuşi, se plâng mai puţin de aceasta decât de mizeria morală şi spirituală la care regimul îi sileşte cu neruşinare.

I.- In acea parte a Europei, alte state împărtăşesc aceeaşi soartă. De ce reacţionează românii mai puţin decât vecinii lor ?

R.- Să vorbim mai întâi despre regim. Peste tot - s´a vădit voit sau , mai degrabă, esenţialmente incompetent. Şi aceasta deoarece nu urmăreşte să amelioreze soarta celor pe care-i administrează, singurul său ţel fiind acela de a-i transforma în instrumente docile pentru realizarea unor interese sräine. Nu trebuie să uităm situaţia geografică a României, ´strânsă´n cleşte din toate părţile numai de duşmani. Să nu uităm şi faptul că Românii au fost, dela început, cei mai ostili dictaturii în general şi dictaturii comuniste în special ; şi aceasta din două motive : în primul rând, românii sunt latini - şi deci oameni raţionali - şi, în al doilea rând, prin reforma agrară din 1920 - făgăduită de bunicul meu şi realizată de parlament - împroprietărirea i-a făcut refractari colectivizării pământurilor lor şi naţionalizării de orice fel. Totuşi rezistenţa românească a încetat în 1956, descurajată de atitudinea Occidentului faţă de revoluţia din Ungaria. Să mai adăugăm şi faptul că biserica ortodoxă este dependentă de stăpânirea care uzează şi abuzează cu atât mai mult de represiune cu cât îşi cunoaşte totala impopularitate.

I.- Oare decepţia de acum treizeci de ani a românilor faţă de Apus mai este tot atât de puternică ?

R.- Mai mult ca niciodată. Pentrucă, între timp, s´a mai consumat drama Cehoslovaciei şi tragedia Poloniei şi, mai presus de toate, fiindcă Occidentul, acceptând imaginea unei Românii "independente" a consolidat poziţia stăpânirii comuniste din Ţară. Şi, bineînţeles că Românii sunt decepţionaţi şi descurajaţi constatând că interesele conducătorilor lor "pe care nu ei i-au ales şi de care au oroare" li se dă mai multă satisfacţie decât acelora care reprezintă propriile lor năzuinţe.

I.- Partidul comunist şi familia Ceauşescu reprezintă oare pentru România cea mai tragică dintre soluţii ?

R.- Orice regim care se întemeiază pe un partid unic, reprezintă pentru o ţară "cea mai tragică dintre soluţii". Şi aceasta este cu atât mai valabil pentru România care, în puţinii ani - între independenţa sa cucerită după înfrângerea turcilor la 1877 şi ultimul război mondial - a dovedit cât este de ataşată de valorile europene.

I.- Majestatea Voastră are de gând să se reîntoarcă la conducerea Ţării în ziua eliberării ei ?

R.- Nădăjduiesc să mă întorc cât mai repede cu putinţă în Ţara mea. Instaurarea republicii, populară mai întâi şi apoi socialistă, s´a făcut fără a fi consultat poporul : ea a fost impusă de către o putere străină. In binecuvântata zi a eliberării, va trebui restabilită vechia situaţie şi să se treacă cât mai repede la atât de greaua acţiune a reconstruirei Ţării. Şi abea după aceea, poporul român va hotărî dacă vrea sau nu să păstreze dinastia, chemată odinioară nu numai de către parlament ci şi prin vot naţional.

I.- Care ar fi priorităţile unei astfel de reconstruiri ?

R.- Am toată încrederea în capacităţile poporului nostru. Dar ne va trebui timp pentru a putea scoate Ţara din impas. Cel mai greu va fi, cred eu, să redăm oamenilor încrederea în ei înşişi pe care au pierdut-o ne mai fiind liberi şi ne mai putându-se realiza. Redresarea morală va fi deci cea dintâi dintre priorităţi în această Ţară în care oamenii nu mai au niciun drept în afară de acela de a tăcea şi în care, pentru a putea supravieţui, corupţia şi delaţiunea sunt ultimile soluţii ale disperării. Străbunul meu, Carol I, primul Rege al României, a fost pus în faţa unor probleme asemănătoare şi le-a rezolvat, în ciuda faptului că dominaţia turcească durase 500 de ani. Să nădăjduim că actualul regim nu va avea o asemenea longevitate...

I.- Redresarea morală şi spirituală de care vorbiţi va fi de lungă durată ; redresarea economică va cere un efort similar ?

R.- In democraţie, totul merge mână´n mână. Pământul va redeveni proprietatea celor care îl lucrează şi, de vor dori-o, agricultorii, îşi vor putea crea cooperative pentru a-şi uşura achiziţionarea materialelor de care vor avea nevoie. Industriile rentabile vor fi desnaţionalizate. In România, focul mocneşte sub cenuşe : sunt ferm convins că, la momentul oportun, se vor ivi oameni de valoare. Ei vor decide care este cea mai potrivită strategie de adoptat în lupta pentru reconstruirea Ţării. Voi fi alături de ei. Când vorbesc de Democraţie, înţeleg prin aceasta libertate şi justiţie. Ceeace doresc, mai înainte de orice, este ca ura acumulată să nu se transforme într´o baie de sânge. Oricum, în România nu există riscul unei dezorientări deoarece ea are un Şef de Stat legitim gata să se reîntoarcă în Ţară.

I.- O ultimă întrebare, Majestatea Voastră este sigură că, după 40 de ani de absenţă, românii nu v´au uitat ?

R.- Da, dacă trebuie să mă orientez după semnele pe care le primesc : vizitele şi mai cu seamă scrisorile care-mi parvin din Ţară, pe căi neoficiale cu toate riscurile şi care sunt adesea din partea tinerilor. Manualele şcolare mistifică cei 80 de ani din Istoria României care au precedat regimul actual, dar tineretul îşi întreabă părinţii cum se trăia înainte şi cine era pe vremea aceea la cârma Ţării. Şi astfel află de existenţa dinastiei şi a mea.

Nota redacţiei :

Interviul Suveranului României marchează cu claritate hotărîrea Sa de a se alătura luptei exilului pentru eliberarea Ţării şi demonstreaza că Majestatea Sa este în deplină cunştiinţa de cauză asupra tragediei României de astăzi. Regele Ţării marchează şi decepţia tuturor românilor pentru faptul că actualii guvernaţi ai Ţării sunt ajutaţi de către Occident în detrimentul poporului român.
Acest interviu al Majestăţii Sale Regelui, este foarte bine venit în dezorientarea care domneşte în Exil.

SINDROMUL TRANSILVAN

De câtava vreme şi-a făcut apariţia în Exil ceva ce s´ar voi o nouă "şcoală de gândire" ce încearcă să lanseze - cu privire la Transilvania - o teorie a cărei logică se aseamănă întocmai cu cea a fostului guvern socialist francez în materie de delicvenţă : vinovăţia nu aparţine comiţătorilor de crime sau delicte - ci victimilor lor, responsabile de a sta în calea realizării unor "impulsuri naturale".

Până acuma această răsturnare a datelor fundamentale ale problemei, bazată pe principii etico-juridice cu totul speciase, făcea parte din paradoxurile unui grup restrâns, ale cărui idei ţin de obiceiu de un "wishful thinking" foarte lăudabil dar total desprins de realitäţi. Ceeace însă ne duce la preocupări serioase, este faptul că această teorie este reluată de un profesor de istorie, pe deasupra român, şi difuzată de către "ziarul românesc cu cea mai mare circulaţie din Lumea Liberă" - Cuvântul Românesc (Nr. 117, Ianuarie 1986)

Autorul articolului - intitulat "Sindromul Transilvan" - Dl. Matei Cazacu, un "om de meserie" dar un exilat recent, se limitează a repeta nişte argumente care de fapt constituie doar o reacţie la propaganda Bucureştilor în chestiunea Transilvaniei, propagandă recentă deoarece datează abea din anii 70. Că Dl. Matei Cazacu este prea nou în Occident spre a cunoaşte caracterul permanent, conţinutul şi continuitatea logisticei propagandei maghiare, - este lesne de înţeles ; dar că un profesor de istorie dornic de a se face cunoscut (judecând după frecvenţa intervenţiilor sale la Europa Liberă şi în coloanele presei Exilului) se limitează a repeta argumente falaţioase, analize eronate, şi a trage aceleaşi concluzii lipsite de fundament, asta ne vine mult mai greu să pricepem. Cu atât mai mult, cu cât această lipsă de independenţă în judecată este deopotrivă contrarie căutării Adevărului şi dăunătoare Cauzei Româneşti. Ceeace ne pare şi mai grav, este că difuzarea acestei "teorii" converge sinergetic cu acţiunile de defăimare şi de culpabilizare a Neamului Românesc.

Inainte de a trece la diagnosticarea adevăratului "sindrom transilvan" vom arunca o privire critică la articolul Dlui Matei Cazacu.

Dl.Cazacu afirmă că :-"In mod paradoxal, Rusia sovietică este astăzi, principalul garant al unității României și al apartenenței Transilvaniei la România. Nu trebuie uitat că în primăvara anului 1945 Armata roșie a predat Ardealul de Nord României numai după ce la București fusese instalat guvernul comunist al lui Petru Groza." Este evident că, astăzi, unitatea statelor mici este de domeniul bunului plac al celor două supraputeri ; România știe din 1939 aceasta. Insă nu astfel se pune problema. In primul rând, Transilvania de Nord nu a fost eliberată de către Armata roșie - ceeace ar putea da de înțeles fraza Dlui Cazacu - ci de către Armata română, pe care sovieticii nu au ajuns-o din urmă decât după conturnarea Carpaților prin Sud, în timpul bătăliei depe Valea Someșului. Apoi, Ardealul de Nord nu a trecut sub control sovietic decât la sfârșitul lunii Octombrie 1944, când Armata roșie a izgonit administrația română ce o înlocuise pe cea maghiară, pe care rușii au restaurat-o.

Așa dar garanta unității teritoriale a României este incondiționalitatea vasalului dela București față de suzeran (URSS) - vasalitate continualmente supralicitată de către colegul vasal dela Budapesta (și vice-versa) căci principiul suveranității limitate conținut de doctrina zisă Brejniev interzice statelor satelite să iasă din orbita sovietică - dar nu garantează ordinea teritorială dinlăuntrul zonei sovietice de control.

Un argument falațios, rezultând clar din inversarea relației cauză-efect, este cel al "efortului" (României) de a crea alianțe militare (...) împotriva Ungariei, Bulgariei și URSS". Să ignore oare Dl.M. Cazacu

SVPPLEX LIBELLVS VALACHORVM TRANSSILVANIÆ IVRA TRIBVS RECEPTIS NATIONIBVS COMMVNIA POSTLIMINIO SIBI ADSERI POSTVLANTIVM.

CVM NOTIS HISTORICO - CRITICIS I. C. E. CIVIS TRANSSILVANI.

CLAVDIOPOLI.

Sumptibus et Typis Martini Hochmeister, Caes. Reg. Dicast. Typographi & pr. Bibliopolae. MDCCXCI.

Demersul solemn — *Supplex Libellus Valachorum* — adresat la 1791 de românii transilvăneni, Impăratului Leopold al II-lea, cuprinde revendicarea esențială ca națiunea română din Imperiul habsburgic să fie repusă în folosința tuturor drepturilor sale civile și politice (C.P.C.S.).

faptul că aceste alianțe militare datează din anii 30, adică tocmai din vremea când revizionismul a început să ia forme acute (terorism și agresiune) ? N'o fi știind oare profesorul de istorie că principalele două puteri revizioniste, Germania și Rusia sovietică constituiseră deja, încă dela Rapallo, o alianță militară (secretă și "de facto") datorită căreia Reichswer-ul republicii dela Weimar, teoreticamente limitat de către anglo-franco-americani la 100.000 de oameni, întreținea forțe încă o dată atât de numeroase, experimenta materialul de război ce-i era interzis de către tratatul dela Versailles a poseda și participa la manevre alături de Armata roșie, pregătind în taină ceeace avea să devină Wehrmachtul și Luftwaffe ? Mica Antantă a precedat cu abea un an asasinarea regelui Alexandru al Jugoslaviei, omorât de un terorist aparținând unei mișcări în dublul serviciu al principalelor state revizioniste - protectorul din totdeuna al Slavilor și al III-lea Reich, și a fost semnată cu 7 luni înainte ca I.G.Duca să fie împușcat la Sinaia de către legionari - de care este inutil să reamintim în ce direcție își îndreptau opțiunile politice. Viitorul imediat avea să dovedească justețea temerilor ce duseseră la constituirea de alianțe menite să garanteze ordinea teritorială iscată din primul război mondial, agresorii fiind tocmai statele revizioniste - printre care și Ungaria, care s'a năpustit asupra tuturor vecinilor, anexând chiar Rutenia, care nu-i aparținuse niciodată.

Merită subliniat aici faptul că, deși i s''au făcut oferte de către Berlin, România a refuzat categoric să pună în cauză frontierele cu Jugoslavia, respingând rectificarea ce i-ar fi dat Banatul până la Dunăre - adică așa cum îi fusese promis de către Aliați în 1916.

Cât privește raporturile cu vecinii, ele au fost caracterizate printr'o politică de iluzii, bazate pe dorința sinceră de a se creea legături amicale. In cazul specific al relațiilor cu Ungaria, care ne preocupă aici, vom reaminti doar îndelungatele tratative ce s'au dus pentru a încerca să se pună bazele unei uniri personale - de tipul dublei monarhii habsburgice - între cele două state danubiene înecate în masa slavă, amiralul Horthy propunând regilor României (Ferdinand, Mihai și Carol) coroana Sfântului Ștefan în schimbul unui condominium în Transilvania. Brusca apropiere a Ungariei de Germania, care a urmat imediat după venirea lui Hitler la putere, a pus capăt discuțiilor din jurul acestui proiect.

Cum și o trecere cu tăcerea poate lua valoare de argument, și cum firul conducător al articolului cu pricina este tendința de a-i culpabiliza pe Români, ni se pare curios că Dl Cazacu a omis tocmai Ungaria acolo unde înșira numele statelor comuniste care au expulzat în masă minoritățile alogene - și mă refer la cazul specific al celor 250.000 de Germani dați afară de către Maghiari în primii ani de după al 2-lea război mondial (astăzi nu mai există minoritate germană în Ungaria). Lafel de curios ni se pare faptul că autorul articolului din Cuvântul Românesc atribuie acest procedeu statelor comuniste, el fiind practicat în mod curent de către democrațiile occidentale : spre pildă, Belgia și Danemarca au expulzat în masă minoritatea germană la sfârșitul primului război mondial, cum a făcut și Polonia - această metodă fiind mai apoi adoptată de către Turci și Greci.

Cel mai falațios dintre argumente este totodată cel mai ridicol căci este contrazis de realitatea cotidiană. A afirma că "creerea Comunității economice europene și libertatea circulației oamenilor și a ideilor în Europa occidentală au rezolvat complect problema frontierelor (sic)", și "că nimeni nu mai ridică problema Alsaciei Fi a Lorenei, nici a Nisei și Savoiei etc.." ține de cea mai pernicioasă formă de "*wishful thinking*", deoarece totul concordă spre dovedirea contrariului. Mai întâiu, relațiile dintre statele vest-europene sunt, "grosso-modo", aceleaș ca ale României antebelice cu vecinii ei : bazate pe respectarea principiilor de drept și a regulelor ce cârmuiesc raporturile lor mutuale. Chestiunile de frontieră nu sunt discutate pentrucă statele lezate se află în poziții lafel de inextricabile ca și în ajunul ultimului război mondial : invinse, culpabilizate, în mod continuu chemate la ordine, Germania, Italia și Austria sunt obligate să-și disimuleze cele mai legitime pretenții - cum ar fi, de exemplu, reunificarea germană, libertatea de a-și alege partenerii comerciali, etc., și forțate să reprime curentele de opinie și mișcările politice - sistematic taxate de fascism, neo-nazism, etc. - care îndrăznesc să formuleze revendicări teritoriale. Revendicări ce slavă Domnului! Se manifestă zilnic.

Irlandezii vor alipirea cu statul Eire ; Tirolezii din Italia pun bombe și deraiază trenuri ca să facă cunoscută dorința lor de unitate cu Tirolul austriac ; Bascii practică un terorism constant ce face zilnic victime; Flamanzii se luptă împotriva Valonilor ș.a.m.d. Spre a se face Europa, trebuie unitate spirituală, un țel transcedental comun - ca cel al ecumenismului medieval, valori care să consacreze necesitatea de a subordona interesele - care nu-s decât un derivat al instinctelor - față de solidaritatea ce rezultă din crezul într'un destin comun. Și ceeace s'ar putea să fie factorul catalizator al acestei transformări a cărdășiei comerciale în comunitate de destin este frica de Rusia sovietică și conștiința că nu Statele Unite - tot mai întoarse către interesele ei continentale și pacifice - vor împiedeca finlandizarea, și apoi rusificarea Europei.

Să venim acum la "Sindromul Transilvan". Dacă am păstrat expresia Dlui Cazacu este că - deși dânsul se înșală și de diagnostic și asupra persoanei bolnavului - într'adevăr există o psihoză a Transilvaniei.

Iată ce ne spune despre acest "sindrom" profesorul Cazacu : "sindromul transilvan (...) constă într'o vastă operație de dezinformare dusă de partidul comunist și de Securitate ori de câte ori lucrurile merg prost în țară". (...) "Astăzi, cu excepția câtorva naivi sau oameni de rea credință, imensa majoritate a Românilor a înțeles că sindromul transilvan nu este altceva decât unul dintre simptomurile crizei tot mai acute prin care trece regimul dela București, simptomul falimentului patent al politicii socialismului dinastic".

După noi, "sindromul transilvan" este o maladie mult mai veche, fiind o manifestare specifică a unui rău ce cuprinde și sindromurile sloven și slovac, și sindromurile Burgenlandului și al Croației, un rău din familia psihozelor generate de frustrare, un rău ce-și are originea la Saint-Germain și la Trianon (1919-1920), un rău a cărei expresie revelatoare

(urmare pag. 20)

SINDROMUL TRANSILVAN

(continuare din pag 19)

este cunoscutul "Nem ! Nem ! Soho !" (Nu ! Nu ! Niciodată", sloganul revizionist).

In primul rând este firesc ca frustrarea să-l alieneze pe cel frustrat şi nu pe beneficiarul frustrării, adică pe Român, pe Jugoslav sau pe Cehoslovac. Iar frustrarea ungurească este o constantă ce caracterizează deopotrivă pe Maghiarii din exil şi pe cei din dărătul Cortinii de Fier.

Colaborarea făţişă dintre exilul maghiar şi guvernul instaurat la Budapesta de tancurile lui Hrusciov - atunci când este vorba de chestiunile teritoriale, deci de "sindromul transilvan", este un fapt cu mult anterior preocupărilor simetrice ale propagandei dela Bucureşti.

Deobiceiu însă această colaborare nu exte explicită, ea rezultând din acelaş mod de a-şi manifesta "sindromul transilvan" : exilul maghiar susţine poziţii absolut identice cu cele ale Budapestei în chestiunea teritoriilor pierdute - diferenţa constând doar în felul de a le revendica şi în mijloacele de a le redobândi...(Cf.H.Bogdan, "Histoire de Hongrie" Ed. PUF, collection "Que sais-je ?").

Poziţia guvernului dela Budapesta a fost afişată public, cu mare pompă, destul de recent. In 1978 Statele Unite ale Americii au hotărât să restituie Ungariei coroana Sfântului Ştefan, capturată în Bavaria unde Salassy fugise cu ea la sosirea Ruşilor. Ori, toate ceremoniile ocazionate de restituirea acestui obiect totodată mitic şi legendar sunt o manifestare indiscutabilă de paranoia - formă paroxistică a "sindromului transilvan". Exploatarea acestei nostalgii a trecutului de către orânduirea dela Budapesta face obiectul unei deosebit de îngrijite şi de savante regizări, la care participă toate instituţiile statului condus de Janoş Kadar. Acest fapt a fost foarte bine sezisat de către autorii documentului Vest-german de lung metraj transmis de Televiziunea R.F. germane în jurul Crăciunului 1983. Filmul arăta, între altele, rolul centralei sindicatelor maghiare în "menţinerea tradiţiilor populare din provinciile pierdute", adică în iniţierea tineretului la dansurile, cântecele şi obiceiurile din Transilvania, Slovacia etc.. Astfel, putem vedea cum sârba, ("vlaşca" pe sârbeşte), doinele, ţarina dela Abrud sau haţegana - ca şi fotele sau iile româneşti - erau prezentate ca aparţinând "folklorului maghiar". Această impostură este cu atât mai ridicolă cu cât Ungurii sunt tributari unor structuri culturale de cu totul altă natură decât cele ale trunchiului indo-european.

Desigur că în Ungaria lui Kadar se trăieşte mai bine decât în România lui Ceauşescu - şi asta este adevărat pentru toate naţionalităţile conlocuitoare. Acest trai mai bun cuprinde şi avantajele unei dictaturi mai laxiste, cum ar fi libertatea de a călători în străinătate. Acolo însă unde "specialiştii" în jurul cărora gravitează Dl M. Cazacu se înşeală (poate în mod voit ?), este capitolul drepturilor "diferenţiale" (sau "relative") : niciodată minorităţile naţionale nu s´au bucurat în Ungaria de drepturile relative acordate acestor minorităţi de către diferitele regimuri şi guverne dela Bucureşti, cum niciodată ele nu au beneficiat de toleranţa de care s´au bucurat - şi continuă să se bucure în România Cf.Nagy-Talavera, "The Green Shirts & the Others", Hoover Institute Press). Chiar şi astăzi, când populaţia maghiară din România este supusă aceleiaşi represiuni demente ca şi cea română (nu a fost tot mereu astfel !), ea are : şcoli primare, licee şi şcoli medii, universitate, teatru, operă, ziare şi reviste, în limba maternă, factori care în mod de nediscutat contribuie la menţinerea identităţii naţionale. In schimb, deşi existenţa ei este recunoscută (90.000 de suflete după anuarul statistic al R.P.Ungaria din 1969), minoritatea română din Ungaria nu are statut de minoritate şi nu beneficiază de niciun mijloc de apărare a identităţii naţionale.

Nimeni în România nu suferă de "sindromul transilvan". Spre deosebire de Unguri, noi nu avem nevoie de "probe", "dovezi" sau "martori" pentru a dovedi că Transilvania este a noastră. Insăşi fiinţa noastră, propria noastră limbă, cultura, folklorul, obiceiurile şi tradiţiile noastre, totul în noi şi tot ce-i al nostru ţine de prezenţa noastră neîntreruptă pe aceste meleaguri. Continuitatea noastră, caracterul imemorial al legăturii noastre cu pământul românesc - iată cauzele "sindromului" de care suferă însă Ungurii noii veniţi, ultimii asiatici care au sălăşiuit la Dunărea de jos.

In ceeace priveşte diferendul nostru cu vecinii noştri unguri ar fi de dorit ca în ei să se trezească instinctul de conservare, care le va revela necesitatea de a se´nţelege cu Românii, ca pe o exigenţă biologică : fără aceasta suntem cu toţii sortiţi pieirii în noianul oceanului slav ce ne´nconjoară !

In concluzie,în momentul de faţă a agita probleme de frontieră, atâta vreme cât şi unii şi alţii suntem pe punctul de a fi înghiţiţi complect de către ruşi, este o totală inconştienţă. Toate popoarele subjugate de către ruşi, trebuie să lase laoparte toate neînţelegerile din trecut, pentru timpul în care vor fi libere. Astăzi nu există decât o singură problemă ; liberarea ţărilor noastre şi toate popoarele din răsăritul Europei trebuie să fie unite în lupta anti-comunistă.

Istoricii îşi pot face publicitate şi altfel decât prin manifestări politicamente iresponsabile - scriind, ca Dl Matei Cazacu articole care furnizează argumente propagandei adversarilor din totdeauna a Românilor. Atunci când va fi vorba de a dovedi că România a dus o politică de "asimilare forţată" a Ungurilor, va fi citat "Sindromul Transilvan" din "Cuvântul Românesc" fără a se reaminti că acest articol se referă în mod precis şi exclusiv la denunţarea metodelor practice de către un anumit regim impus Bucureştilor de către o putere străină.

Dl Matei Cazacu nu a adus niciun serviciu Luptei anti-comuniste, în schimb a furnizat argumente adversarilor noştri împotriva noastră, pe care aceştia nu vor întârzia să le speculeze şi astfel obiectivul principal ; supravieţuirea, popoarelor noastre este conştient, sau inconştient sabotată.

Ion Varlam

adevărul asupra lui dracula

Articolul de faţă îşi propune o modestă contribuţie la stabilirea adevărului cu privire la o scandaloasă mistificare ce dăinuie de prea multă vreme.

Este vorba de ridiculizarea şi defăimarea pe scară internaţională a doi dintre cei mai viteji domnitori români : Vlad Dracul şi fiul său Vlad Ţepeş, care au devenit în conştiinţa publică mondială prototipi ai vampirismului.

O nefastă ideie, alimentată de o nesăţioasă aviditate de a câştiga cât mai mulţi bani, l-a incitat pe scriitorul irlandez Bram Stocker - membru al unei societăţi oculte - să fabrice un "best-seller" care să satisfacă din plin curiozitatea maladivă a unei pături de oameni pe care au pasionat-o întotdeuna întâmplările supranaturale. Izvoare de inspiraţie avea desigur destule, la alegere, întrucât folclorul fiecărui popor este înzestrat cu o bogată colecţie de fantome, de care nu duceau lipsă mai cu seamă castelele înceţoşatei Irlande natale. Dar lumea din ce în ce mai civilizată şi din ce în ce mai blazată avea nevoie de senzaţii mai tari. Fantomele începeau să se demonetizeze. Lui Bram Stocker îi rebuia un vampir pe care să-l lanseze pe piaţa mondială. R.T.Mc Nally este de părere că două întâmplări contemporane au aţâţat mai cu seamă imaginaţia scriitorului : "The terror of Jack Ripper from August to November 1888 and the Oscar Wilde scandal in London society may also Dracula´s character." E o ipoteză. Dar ea nu justifică alegerea ca erou principal a unuia dintre cei doi voievozi români sau a amândourora contopiţi în unul singur ! Mai verosimilă ar fi opinia lui G.Giraudo : " E verosimile che Stocker avuta da fonte imprecisabile qualche incerta notizia sul voevoda valacco, abbia confuso, o volontariamente contaminate queste notizie, con figure letterarie di vampiri, creando cosi la nuova

figura del " conte (!) Dracula ".

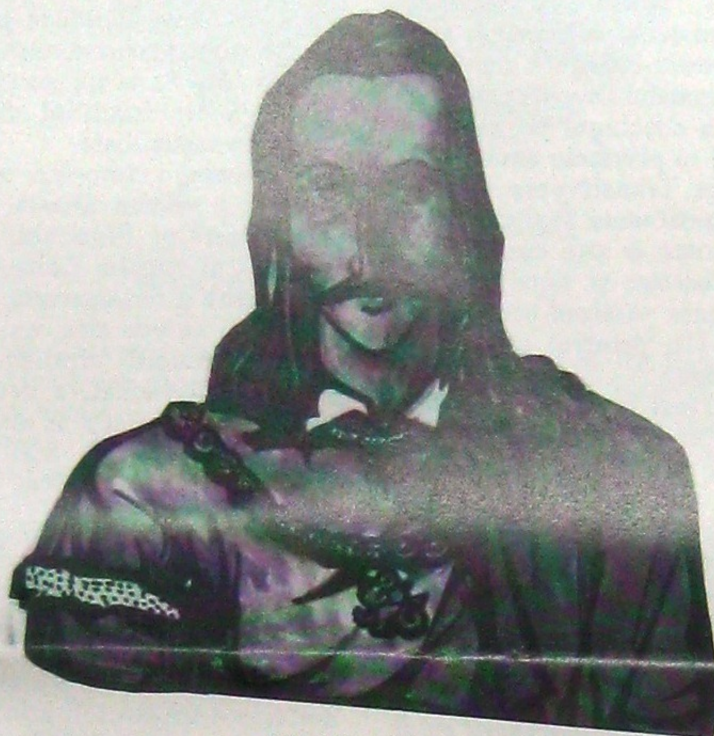
Această ipoteză ne-ar putea face să presupunem că Bram Stocker a cunoscut unele scrieri din secolul al XV-lea, deoarece faima vitejiei lui Vlad Ţepeş a depăşit hotarele Ţării Româneşti, apărând încă din timpul vieţii lui în Naraţiunile germane cărora li s'a adăugat poemul lui Michael Beheim "Despre o figură pe nume Dracul Vodă", tipărită în 1488 la Nürenberg şi până în 1530 la Bamberg, Ausburg, Strasburg, Leipzig, Hamburg şi Lübeck în Povestirile slavone "Skazania o Drakule voevode" şi în relatările din cronica lui Anton Bonfini. Radu Florescu şi R.T.Mc Nally consideră broşurile germane - a căror circulaţie a fost "largely confined to the immediate period before and after Dracula's death" - ca fiind "the first best-sellers in history". Dar toate aceste izvoare nu vorbesc de fantome sau vampiri, ci de strălucitele fapte de arme ale "unui mare stăpânitor" şi nici nu îndreptăţeau confuzia care s'a creat mai târziu între cele două mari personalităţi din istoria românilor, aşa cum atestă acelaşi G.Giraudo :"...la forma Dracula e un patronimico derivato dal soprannome del padre di Vlad Ţepeş" ajungând la concluzia că : "qualunque sia l'origine dell'epiteto Dracul, e comunque esso sia stato successivamente intenso, il fatto che esso si sia transmesso dal padre al figlio ci pare fuor di dubbio".

Veţi spune că sunt doar supoziţii. Da, dar ele demonstrează că numeroşi istorici şi oameni de ştiinţă s'au străduit să afle ce l-a făcut pe Bram Stocker să-şi arunce zarurile tocmai dincolo de Carpaţi. A fost pe semne ghinionul nostru. Şi astfel, în 1897, a apărut romanul "Dracula" care nu numai că a fost citit cu mult nesaţ dar s'a răspândit cu iuţeala şi uşurinţa cu care se propagă tot ceeace este rău şi nociv. De când sunt aici am văzut câteva filme despre Dracula şi am rămas cumplit de prost impresionată de această sălbatică denaturare. Mi s'ar putea răspunde, pe drept cuvânt : "De ce să te mire o astfel de aberaţie, când mass-media occidentală nu numai că nu cunoaşte nimic din istoria patriei noastre ci o mai şi confundă cu alte ţări din răsăritul Europei, întrebând cu seninătate dacă Bucureştiul este capitala Ungariei sau a Bulgariei". Trist pentru noi, dar nu mai puţin adevărat. În înspăimântătoare lor lipsă de cultură generală, actualele generaţii de aici confundă un popor latin cu unul slav sau finic, ignorându-le până şi delimitările geografice. Şi atunci cum să nu fi rămas stupefiată când, nu de mult, o cunoştinţă recentă m'a întrebat dacă e adevărat că în România lumea îşi unge clanţele dela uşi cu usturoi ca să nu intre vampirii noaptea ! Era doar o dovadă că omul se "cultivase" vizionând mai multe versiuni cinematografice cu Dracula. Se pare că în America există şi un club "Dracula" cu destui adepţi ! Ce să răspunzi la asemenea aberaţii ? Ar trebui să le ţii la fiecare un curs de istorie şi asta nu-i interesează. Societăţii moderne nu-i trebuie cultură şi mai cu seamă cultură generală. Îi trebuie numai bani. Dar să ne întrebăm mai bine dacă din partea noastră s'a întreprins ceva pentru a contracara răspândirea acestei ruşinoase confuzii ?

În 1976, cu ocazia împlinirii a 500 de ani dela moartea lui Vlad Ţepeş, s'au publicat la Bucureşti câteva lucrări întru desminţirea tristei faime a domnitorului român, dar cred că lucrul trebuia făcut nu numai între graniţile ţării, ci la nivel de congres internaţional de istorie cu publicarea unor referate în toate limbile de circulaţie internaţională. Cu conferinţe ţinute sporadic şi unele articole nu se poate dărâma o convingere puternic acreditată de un secol, pretutindeni şi atât de răspândită în vremea noastră prin presă, radio, cinematografie şi televiziune. Pasionat de legendele cu vampiri, şi de Dracula îndeosebi, un reporter italian s'a dus, în 1968, în Transilvania să-i caute urmele. Spre dezamăgirea lui însă toate peregrinările au dus doar la descoperirea unei cruci - între Vatra Dornei şi Bistriţa - pe care scria : "Doamne, apără-mă de Dracul." Înlocuindu-l pe Dracul cu Dracula el a scris la întoarcere că : "...la già citata croce è l'unica traciada lui trovata della soprawivenza in Transilvania di credenze popolari relative ai vampiri." Faptul a fost comentat şi de G.Giraudo care considera inscripţia : "...l'unica prova, per quanto indiretta, e, comunque, assai dubbia, di un supposto legame tra i due gruppi di tradizioni, quelle relative ai vampiri e a Vlad Ţepeş - Dracula."

Să trecem însă succint în revistă câteva date istorice absolut necesare cititorilor neavizaţi, pentru a se putea înţelege scopul acestei scrieri.

Marele Voevod român Mircea cel Bătrân a domnit în Ţara Românească dela 23 Septembrie 1386 până la 31 Ianuarie 1418. Va fi avut mulţi fii principele de viţă basarabă, dar istoria nu i-a înregistrat decât pe cei patru care i-au urmat, pe rând, la domnie : Mihail I, Alexandru Aldea, Radu - poreclit Praznaglava ("chelul") şi Vlad Dracul care a ocârmuit între anii 1436 - 1447. Mihail I era singurul fiu legitim. Dar legislaţia de atunci dădea drept de succesiune la tron şi celor nelegitimi. Urmând exemplul multor altor principi contemporani, care-şi trimeteau feciorii să înveţe în Apus mânuirea armelor, Mircea s'a supus şi el modei. Dintr'o epistolă a împăratului Sigismund de Luxemburg aflăm că Vlad, fiul natural al lui Mircea, se găsea la curtea acestuia, la Nürenberg, încă din anul 1395 pentru a primi o educaţie asemănătoare cu a altor vlăstare de monarhi. Odată cu deprinderea artelor cavalereşti, Vlad a învăţat acolo a scrie şi a citi, mai întâi în limba universală a evului mediu - latina - şi apoi slavona, maghiara, greaca şi turca. În 1423 a plecat în Polonia, iar în 1424 se afla la Constantinopol spre a primi sprijin dela Împăratul Ioan al VIII-lea Paleologul întru căpătarea tronului Ţării Româneşti. Între anii 1425 - 1430 s'a căsătorit cu sora Domnului Moldovei Iliaş şi a avut trei fii legitimi : Mircea, Vlad (viitorul Vlad Ţepeş) şi Radu (care avea să domnească sub numele de Radu cel Frumos şi a cărui fiică, Maria, avea să fie soţia lui Ştefan cel Mare).

Vlad Dracul

În ziua de 8 Februarie a anului 1431, în piaţa Nürenbergului - oraşul dietelor Imperiale - se adunau cetăţeni îmbrăcaţi în costume festive, aşteptând, să se termine ceremonia care avea loc în marea catedrală a oraşului. Wideke, cronicarul biograf al lui Sigismund, povesteşte că eroul solemnităţii din acea zi era Principele Vlad, fiul Domnului Mircea. Recent întors în Germania, Vlad era primit în rândurile Ordinului Dragonului în acea dimineaţă. Ordinul fusese întemeiat de Împăratul Sigismund şi soţia sa Barbara şi avea drept scop lupta împotriva ereziilor creştine şi a mahomedanismului. Având un caracter închis, nu erau primiţi decât oameni de vază, monarhi şi nobili care se angajau să se ajute între ei şi să ocrotească văduvele şi orfanii celor morţi. Până la acea dată făceau parte din ordin, printre alţii : Împăratul însuşi, Vladislav de Jagelle - regele Poloniei, Vitovd - marele duce al Lituaniei, Alfons al V-lea - regele Aragonului şi Neapolului şi despotul sârb Ştefan Lazarevici.

Ceremonia însemna deci pentru Vlad şi recunoaşterea egalităţii lui cu o serie de monarhi europeni. Un Cavaler al Ordinului Dragonului purta un colan de care atârna medalionul pe care era gravat un dragon încolăcit în cerc, cu coada răsucită în jurul gâtului şi cu spatele sfâşiat în lung. Deasupra era o cruce, simbol al victoriei mântuirii, şi, săpate pe ea - în lung - cuvintele : "Pius et Justus" (Credincios şi drept). Cavalerul purta deasemeni două mantii una peste alta : pe dedesupt una roşie - simbol al jertfei - iar pe deasupra una verde - culoarea dragonului -. Depunând jurământul de credinţă, Vlad a făgăduit să-i ajute pe călugării Franciscani în acţiunea lor de misionarism la Dunărea de Jos. Şi Windeke confirmă că tot atunci Vlad a fost încoronat de către împărat, în catedrală, ca Domn al Ţării Româneşti, în prezenţa unei delegaţii de boieri români care i-a înmânat un sceptru, jurându-i, la rândul lor, credinţă şi supunere. Îndată după aceea, Vlad, cu familia şi boierii săi, au plecat spre Ţară. S'a oprit însă în Transilvania, la Sighişoara. Popasul pe care-l socotea doar vremelnic pentru a-şi aduna oastea necesară pătrunderii în Ţara Românească, s'a dovedit a fi un răstimp de cinci ani, căci abea în Decembrie 1436, a urcat în Scaunul Ţării, în capitala care era pe atunci Târgovişte. La Sighişoara - casa unde a locuit poate fi vizitată şi astăzi - îşi alcătuise deja o Curte din boierii pribegi şi, de acolo, a condus feudele transilvane ale Almaşului şi Făgăraşului (posesiuni ale Ţării Româneşti de pe vremea străbunului său Basarab cel Mare Întemeietorul) dăruite lui de către Împăratul Sigismund. Vlad a pus emblema Dragonului pe sigiliul său folosit la 8 August 1437 în două emisiuni monetare şi la împodobirea bisericii episcopale Adormirea Maicii Domnului din Curtea de Argeş.

Şi de-aici încep şi legenda şi confuziile. Dragonul, aşa cum era reprezentat pe efigie, era cunoscut în popor mai degrabă ca balaur cu aripi (Draco volans), simbolizând răul şi deci pe Satana. Balaurul, aducător de spaimă în toate basmele populare, nu putea fi generat decât de flăcările Iadului. Pronunţia cuvântului Dragon, a degenerat în limbajul celor mulţi în Dracon. De aici şi până la Dracu, ţinând seama şi de considerentele de mai sus, nu era decât un pas. Şi românii l-au botezat pe Voievodul lor Vlad Dracul.

În lucrarea sa "Tableau historique, géographique et politique de la Moldavie et de la Valachie" - publicată în 1821 la Paris - W. Wilkinson scrie : "Dracula, en langage valaque, signifie Diable. Les Valaques avaient coutume, à cette époque comme ils ont encore à présent, de donner ce surnom à toutes les

(urmare pag. 22)

ADEVARUL ASUPRA LUI DRACULA

(continuare din pag. 21)

personnes qui se font distinguer par leur courage, leurs actions cruelles ou leur habilité."

Porecla avea deci un sens mai mult laudativ aşa cum a susţinut şi M. Kogălniceanu (Histoire de Valachie). Vlad Dracul a fost un cârmuitor drept şi un viteaz apărător al neamului său.

Walerand de Wawrin, care a participat - alături de voievodul român - la expediţia anti-otomană de pe Dunăre din 1445, spune că era "moult famé de vaillance et de sagesse" (mult vestit prin vitejie şi înţelepciune). Sunt calificative pe care le găsim şi la cronicarul oficial unguresc Bonifacius. Şambelanul Impăratului bizantin afirmă că armata lui Vlad Dracul era alcătuită din 15.000 de călăreţi "dintre cei mai redutabili soldaţi care sunt pe lume".

Domnia lui Vlad Dracul a luat sfârşit prin prinderea lui în cursul unei lupte care a avut loc în prima jumătate a lunii Decembrie 1447, la satul Bălteni din judeţul /Ifov. A fost decapitat pe câmpul de bătaie.

Fiul său Vlad, care a domnit intre anii 1448 - 1476 (cu două intreruperi, in cadrul uneia dintre ele se situează captivitatea de patru ani in Ungaria), a rămas cunoscut în istorie sub numele de Vlad Ţepeş. Vajnic luptător impotriva Turcilor, işi luase obiceiul să-i tragă in ţeapă pe cei care cădeau prizonieri. Contemporanii au susţinut că această cruzime a lui Ţepeş nu era nemotivată ci "era pusă in slujba unui scop : intronarea dreptăţii". Pentru Europa Centrală şi de Sud-Est a acelor vremi, Ţepeş a fost "un mare prinţ care a luptat impotriva anarhiei feudale şi modelul unui monarh autoritar". Aidoma tatălui său, a murit şi el pe câmpul de luptă şi tot decapitat. A fost ucis de Turci cu ajutorul trădării boiereşti. S´a scris mult despre cruzimea lui Ţepeş dar oare această cruzime nu trebuia privită în raport cu epoca în care a trăit şi cu scopurile urmărite ? Să nu uităm că Evul Mediu a fost o epocă de cruzimi pretutindeni, din Asia până´n Apusul Europei. Vlad Ţepeş a fost contemporan cu regele Ludovic al XI-lea al Franţei, cu Ivan al III-lea al Rusiei (supranumit Ivan cel Groaznic) şi cu Richard al III-lea al Angliei - ca să nu-i citez decât pe aceştia - care aplicau duşmanilor pedepse tot atât de crunte. Şi Giraudo are perfectă dreptate când afirmă că : "...il problema non è di stabilire quali dei piccoli e grandi sovrani europei del XV al XVIII sec. abbia dato maggiori prove di ingiustizia o crudeltà", deoarece acestea erau moravurile timpului şi legile războiului. Nu se ajunsese încă la rafinatele metode de distrugere in masă a vinovaţilor şi a nevinovaţilor care rămân privilegiul erei atomice.

Vlad Ţepeş nu a fost deci o excepţie şi nu pentru metodele de pedepsire pe care le-a folosit i s´a aplicat porecla de Dracula, ci numai pentru că a moştenit-o dela părintele său. Dar astăzi nici măcar nu se mai face o demarcaţie intre cei doi Voievozi. Occidentul i-a amestecat în aceiaşi denumire de Dracula uitând cu mare uşurinţă sau, pur şi simplu, ignorând complect că datorită şi luptelor duse până la sacrificiul suprem de aceşti doi mari principi români, Europa de Apus a putut să se dezvolte în linişte, ferită de năvălirea tăvălugului otoman. Ba mai mult decât atât, i-a stigmatizat, sortindu-i oprobiului opiniei publice mondiale, afişând în uriaşe reclame sordide chipul cu rânjet de lup al vampirului gata să se repeadă să sugă sângele oricărei prăzi ce-i cade în mână.

Cei doi monarhi români medievali, care au apărat creştinătatea cu sabia în mână, au - în veacul nostru-o singură identitate : strigoiul contelui Dracula care iese nopţile din coşciugul ce zace de sute de ani în pivniţele unui castel părăsit din Transilvania (de ce tocmai Transilvania ?) şi cutreieră Europa (poate şi alte continente) intră pe ferestre şi suge sângele tânăr al unor victime bine alese dinainte (!) printre cele mai frumoase fete.

Cum a fost cu putinţă acest transfer şi cum pot tolera istoricii români ca acest scandalos mit să dăinuie în continuare ? Mai ales în această perioadă atât de nenorocită din istoria poporului român, ale cărui suferinţe sunt şi aşa prea puţin cunoscute de către cei care se înfruptă cu deliciu de orori imaginare ce ii sunt atribuite indirect prin personajul Dracula.

Dreapta noastră indignare nu-şi poate găsi o mai potrivită exprimare decât în strigătul de revoltă al versurilor eminesciene :

" Cum nu vii tu Ţepeş doamne, ca punând mâna pe ei, /
Să-i imparţi in două cete : în smintiţi şi în mişei. /
Şi în două temniţi large cu de-a sila să-i aduni, /
Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni ! "

Virginia Şerbănescu

DIN PRESA STRAINA

Ziarul Franckfurter Zeitung ne informează : La Bucureşti, domnul Ion Gugan, electrician, în vârstă de 50 de ani, şi-a pus pe automobilul său o placardă pe care scria :"Nu te mai vrem călăule". Circulând pe străzi cu această placardă a fost arestat. El nu a fost judecat pentru insultă adusă conducătorului statului, ceeace se pedepseşte cu de la 6 luni la 2 ani inchisoare ci, pentru incercare de a distruge ordinea in Stat, şi a fost condamnat la 10 ani inchisoare. Ziarul ne anunţă că acest caz a fost preluat de către Amnesty International.

terorismul internaţional

In decurs de numai 15 zile, la Istambul, Karachi, Santiago, Pretoria, Paris şi Bonn, terorismul a făcut ravagii.

Cu numai câteva zile înaintea deslănţuirii terorii, Kadhafi a dat semnalul începerii noului val de teroare. El şi-a permis a-l trata pe preşedintele Reagan drept "omorâtor de copii, câine turbat, agent al Sionismului, nazist, nebun, canceros, idiot, bătrân, actor de mâna a doua, incapabil de a citi o carte". El ameninţă cu duzini de mii de combatanţi, care vor lansa operaţiuni anti-americane peste tot in lume, adăugând că se va deplasa din Libia şi va conduce personal această armată anti-imperialistă.

Vom lăsa la urmă atacul de la Sinagoga din Istambul, fiind cel mai odios dintre toate.

La Santiago, teroriştii au pus o bombă sub tribuna oficială, unde se afla generalul Pinochet, primul ministru al statului Chile, bombă descoperită şi dezamorsată la timp. La numai câteva zile, un alt atac terorist comunist, vizându-l tot pe generalul Pinochet, a avut drept rezultat cinci morţi şi mai mulţi răniţi. A doua zi, 800.000 de oameni au manifestat pentru generalul Pinochet, dar acest lucru nu a fost consemnat nici de televiziune, nici de presa occidentală !

La Karachi, *in Pachistan*, patru terorişti, după ce au pus stăpânire pe un avion american, s´au deslănţuit trăgând în plin în nişte pasageri nevinovaţi, omorând 18 oameni şi rănind peste 100.

La Pretoria, membrii organizaţiilor teroriste SWAPO şi L´ANC, inarmate de ruşi şi încurajate materialmente de Marea Finanţă, seamănă aproape zilnic teroarea impotriva guvernului Botha. Prelatul Tutu (premiul Nobel pentru pace), încurajează cu toate forţele sale organizaţiile teroriste.

La Paris, o bombă de plastic, care ar fi făcut un carnagiu, a fost dezamorsată la timp. Tot la Paris, la Hotel de Ville de Paris, o altă bombă a provocat moartea unui om şi rănirea altor 18. Dar terorismul în Franţa a luat nişte proporţii neînchipuite, atentatele fiind aproape zilnice.

Emblema KGB- din archiva J. Ulrich

La Bonn, o bombă de plastic a explodat făcând mulţi răniţi şi provocând mari pagube materiale.

In sfârşit, la Istambul, teroriştii intră intr´o Sinagogă şi cu arme automate omoară 23 de credincioşi, 4 scăpând răniţi deoarece au făcut pe morţii. Este poate cea mai odioasă crimă din istoria terorismului. Oroarea, laşitatea atacului, crima odioasă, intrec cu mult orice imaginaţie, ori cât ar fi ea de bolnavă.

Serviciile de informaţii israeliene au depistat imediat pe marele terorist Abou Nidal, ca iniţiator al acestui masacru.

Acest asasin a fost făcut scăpat de curând din mâinile americanilor, de către Siguranţa italiană !!!

In tot acest timp, creştinii sunt masacraţi în Liban şi în Filipine, fără ca nimeni să protesteze.

Ambasadorul Israelului la Paris, Ovadia Soffer, a afirmat cu claritate că toate actele de terorism din trecutul apropiat, *sunt inspirate de acelaşi creer, Siria, Libia şi Iranul neconstituind decât unelte de execuţie. Din motive politice, ambasadorul nu a numit direct Uniunea Sovietică, dar faptul este* de la sine înţeles.

Suntem convinşi că Israelul va plăti cu vârf şi îndesat crima de la Istambul, ceeace nu va constitui o răzbunare, ci un act de justiţie şi de dreptate. Tot este bine că în această lume de haos, lumea occidentală, se mai găseşte un stat democratic care ştie ce vrea şi care apărându-se pe el, apără în acelaşi timp civilizaţia. Să nu uităm însă că democraţia israelită, este o democraţie naţionalistă care-şi apără valorile eterne : Dumnezeu, Patria, Libertatea şi Familia. Este singurul popor căruia Marea Finanţă Apatridă îi permite acest lucru.

Dar ce face preşedintele Reagan, care, după ce a pedepsit Libia în Aprilie curent, a declarat că nu va lăsa nepedepsit niciun atac asupra vreunui cetăţean american, indiferent unde se va produce, atâta timp cât va fi el la Casa Albă. Aşteptăm cu viu interes şi cu nerăbdare ca Preşedintele american să-şi ţină cuvântul.

In ceeace priveşte Statele europene, leaderii lor deşi se consultă tot timpul asupra măsurilor ce trebuiesc luate, din păcate nu credem că vor acţiona cu eficacitate.

Trei măsuri ar putea da de gândit teroriştilor :

- O acţiune in comun a tuturor statelor democratice in Libia şi Siria, precum şi un control eficient militar asupra Libanului.
- Incetarea imediată a tuturor relaţiilor politice şi economice cu Libia, Siria şi Iran.
- Pedeapsa cu moartea pentru orice act de teroare.

Aceste măsuri ar constitui şi un avertisment indirect pentru Uniunea Sovietică.

I.P.

basarabia şi bucovina

NICOLAE LUPAN :

Faci parte Basarabie, dintr-un edificiu ridicat cărămidă cu cărămidă de-a lungul secolelor de o pleiadă întreagă de români cu trup şi suflet.

Avram Iancu şi Octavian Goga în ţara de peste păduri, Hurmuzăcheştii şi Iancu Flondor în vesela grădină a Bucovinei, Zamfir Arbure, Panteleimon Halippa, Anton Crihan şi Ion Pascăluţa în ţinutul între Nistru şi Prut, ca să vorbim doar de câţiva dintre promotorii spirituali ai integrităţii neamului nostru.

Intocmai ca şi Ienăchiţă Văcărescu ce lasă cu limbă de moarte urmaşilor săi ca moştenire "creşterea limbii româneşti ş-a patriei cinstire", aceste mărgăritare româneşti insuflau compatrioţilor lor dragostea de glie şi limbă, în afara cărora este imposibilă supravieţuirea unui popor ca neam.

Deci, datori sântem să înţelegem şi noi, toţi românii de pretutindeni, acest sfânt adevăr şi să ne păstrăm din generaţie în generaţie limba, datinile şi obiceiurile moştenite din bătrâni. Căci, zicea Samuil Micu, "Din obiceiuri se adeverează, cum că românii, sunt rămăşiţele romanilor celor vechi de Traian în *Dachia aşezaţi*".

Din cartea "Plânsul Basarabiei".

Chişinău : Catedrala de altădată batjocorită în sală de expoziţii cu steag roşu în loc de cruce.

FOLCLORUL ROMANESC - ANTIPOD AL RUSIFICARII

Ornat cu un cap de capră şi panglici multicolore, cimpoiul este prezent la toate manifestările de ordin folcloric, stârnind veselia spectatorilor prin exibiţiile pe care le face. Executat dintr'un tub de lemn prevăzut cu găuri, caracteristic pentru întreaga muzică populară basarabeană, fluierul, începând cu cel mai simplu, care este tilinca şi terminând cu cavalul, este cel mai răspândit instrument muzical naţional. In toate satele au existat şi există ansambluri de fluire. Ca şi peste Prut interpreţii instrumentişti se chiamă lăutari. Ca şi peste Prut ţambalagii dela sate cântă la ţambale mici pe care le poartă agăţate de gât, iar cei dela oraşe, ţambale perfecţionate, numite concertistice.

Cutreerând câmpiile şi dealurile în urma oilor şi vacilor, basarabeanul - ca şi munteanul sau olteanul - ciopleşte şi pune unul lângă altul tuburi de lemn, formând un fascicol uşor concav, numit nai. Desconsiderat şi părăsit aproape cu totul în primii ani de putere sovietică, naiul este folosit astăzi tot mai des în orchestrele de muzică folclorică.

Din cele mai vechi timpuri folclorul oral şi cel scris, în ţinuturile dintre Nistru şi Prut, au mers laolaltă, complectându-se şi îmbogăţindu-se reciproc.

Cea mai elocventă dovadă este "Mioriţa" în care se cântă înfrăţirea omului cu natura şi seninătatea lui în faţa morţii.

Ca şi în România, una dintre cele mai frecvente specii ale creaţiei orale basarabene este doina.

Manifestări artistice de o excepţională valoare sunt dansurile. La basarabeni ele se divizează în cele mai diferite tipuri : mixte, de virtuozitate bărbătească, vesele şi de ceremonial. Mai frecvente decât altele sunt hora şi sârba.

In nordul Basarabiei este foarte des întâlnit jocul bărbătesc "Ţărăneasca". Dar cel mai popular dans, mai ales în ultimii ani, este Periniţa. Periniţa Românească !.. Care ţine veşnic treaz sentimentul românesc, în ciuda opintelilor cazaciocului, de care lumea nu face altceva decât că râde.

ESTE COMUNISMUL FASCIST SAU NU ?

Sub conducerea lui Lenin, partidul bolşevic nu este pe departe partidul cel mai mare al Rusiei. El este însă singurul care ştie ce vrea şi are un plan de bătaie bine stabilit.

In toamna târzie a anului 1917 comuniştii se hotărăsc la o rebeliune înarmată pe care o câştigă şi preiau puterea pe 24-25 Octombrie (6-7 Noiembrie) in Petrograd. La aceeaşi dată apare proclamaţia lui Lenin "Către cetăţenii Rusiei" şi astfel este instaurat primul guvern bolşevic la conducerea ţării. Nu durează mult şi, în luptele ce se desfăşoară în Moscova, la 2 Noiembrie, cade Kremlinul în mâinile soldaţilor răsvrătiţi şi adepţi ai bolşevismului.

Cu parola revoluţionară a lui Lenin "Toată puterea Sovietelor", preiau bolşevicii, începând cu sfârşitul lunii Octombrie 1917 până în Martie 1918, întreaga putere de "Stat" pe tot cuprinsul ţării. Cu ocazia celui de-al VII-lea Congres, la care au participat 29 de delegaţi, între 6 şi 8 Martie 1918 în Petrograd, s´a hotărât denumirea de "Partidul Comunist al Rusiei".

Lenin vedea foarte bine necesitatea unei acţiuni organizate a clasei muncitoare şi o putea cu atât mai bine deosebi de ieşirile în stradă ale proletariatului.

Strategia lui genială prevede acest mod şi din această cauză o preconizează intenţionat, spre a se destrăma puterea "Proletariatului sdrenţuit", în lupta contra ţarismului latifundiarilor, a proprietăţii cetăţeneşti şi a ţărănimii înstărite. Această ieşire pe stradă a plebei, era mai puţin proletară. Le plăcea mai întâi de toate, devastarea magazinelor, caselor înstărite, muzeelor, incendierea bisericilor şi mânăstirilor, asasinarea miilor de latifundiari, ţărani şi cetăţeni, negustori şi muncitori, etc.

Totuşi trebuia şi Lenin să vadă că acel "Proletar sdrenţuit" a întrecut măsurile aşteptate şi prin crimă şi devastare a depăşit planul visat în proporţii înfricoşetoare.

Prin cuvântul lui Lenin, "răpeşte ce ţi s´a răpit" sau "pradă ce ţi s'a răpit", proletariatul însuşindu-şi tălmăcirea aşa cum fiecare şi-o dorea, a dus la un val de banditism înjositor pe întregul teritoriu rusesc. Bandiţii care îşi spun: "proletari", "bolşevici sau anarhişti", fură şi incendiază, violează, maltratează şi omoară, după bunul lor plac.

In Noiembrie 1917, la propunerea lui Dsiersjinskijs s´a înfiinţat o comisie specială pentru ducerea luptei contra contrarevoluţionarilor. După primele reuşite la nivel local, Sfatul Comisarilor Poporului, acceptă - la propunerea lui Lenin, în ziua de 20 Decembrie 1917 - înfiinţarea unei comisii speciale sub conducerea lui Felix Edmundovici Dsiersjinskijs. Comisia este numită WETSCHEKA, astăzi KGB-ul.

Chiar şi "Moto-ul" care fusese întrebuinţat în lozincile de alegeri extras din "Manifestul Comunist" : "Proletari din toate ţările, uniţi-vă" a fost preluat de către conducerea primului guvern al "Dictaturii Proletariatului" şi introdus în prima Stemă a statului sovietic rus.

Noua "Stemă" este aprobată prin iscălitura noilor stăpâni, ca Lenin, Stalin, Troţki şi Dsiersjinskijs, în Martie 1918 şi constituie mândria noilor stăpâni. Noua Stemă sovietică nu este numai rezultatul ideii artistului N.A. Andrejew, atât de simbolică, ci mai ales a directivei politice exprimată în mandatul de executare ordonat de cei patru prea puternici. Se remarcă o mare superficialitate în noua Stemă sovietică rusă, deoarece a fost introdusă în mod foarte expresiv ameninţarea simbolică fascistă a Dictaturii Proletare, cu legăturile de nuiele legate, în mijlocul cărora se găseşte toporul Se vede foarte bine răsăritul soarelui în care se încrucişează secera şi ciocanul, semnele clasei muncitoare şi ţărănimii. Spre a fi şi mai popular, au introdus "Moto-ul": "Proletari din toate ţările uniţi-vă".

Acest atât de semnificativ detaliu este înconjurat de o coroană de grâu, în care apare (pe-atunci) o stea cu patru colţuri şi scris cu litere chirilice mari - RSFSR - Republica Socialistă Federativă Sovietică Rusă.

Lenin a fost cu siguranţă fascinat de istoria Romei antice, de răscoala gladiatorilor, urmărirea creştinilor, exploatarea robilor, stăpânirea şi dictatura totalitară, de unde a avut multe de învăţat, în afara teoriei

(urmare pag. 24)

КОНСТИТУЦИЯ

РОССИЙСКОЙ СОЦИАЛИСТИЧЕСКОЙ ФЕДЕРАТИВНОЙ СОВЕТСКОЙ РЕСПУБЛИКИ

1918

(continuare din pag. 23)

marxiste. Ideile primite și învățate atunci, le-a prelucrat, apoi le-a dat viață prezentându-le ca pe o concepție personală.

Care este explicația faptului că în prima Stemă comunistă bolșevică rusă - acceptată de Lenin și &., și impusă apoi oficial de administrația conducătoare - au fost integrate FASCIILE ROMANE adoptate mai târziu și de Musolini și de adepții mișcării socialiste italiene ?

In Octombrie 1917, micul grup de comuniști-bolșevici, la momentul oportun a pus mâna pe puterea statală. Ei au început prin a teroriza masele și continuă s´o facă până în zilele noastre.

Prima Stemă de stat comunistă-bolșevică rusă, a fost prezentată oficial, înscrisă și aplicată în Constituția RSFSR în Martie 1918 cu ocazia celei de-a 5-a sesiune a tuturor sovietelor din întreaga Rusie.

Sovietul Suprem, aprobă prin decret în Aprilie 1918, hotărârea luată cu privire la prima Stemă de stat a RSFSR-ului și totodată se aprobă propunerea ca trupele Armatei Roșii să aibă drept "Emblemă" o stea cu 5 colțuri roșie. La 18 Iunie 1918, I.V.Lenin, consființește hotărârile luate în Aprilie pentru prima Stemă de stat și Emblemă a Armatei Roșii.

La 10 Iulie 1918, este prezentată delegațiilor, prima "Constituție" a RSFSR-ului, pe a cărei copertă domină Stema de Stat a RSFSR-ului, unde se pot foarte bine distinge Fasciile Romei Antice.

De unde concluzia clară : Prima țară fascistă din lume a fost Uniunea Sovietică !

In fond, inspirația și componența artistică, redau foarte bine conceptele politice bine gândite și urmărite, schimbând prin simbolurí heraldice, fosta emblemă țaristă a Romanovilor.

In locul coroanei - un potir - furat de la Iacobinii francezi ; capacul cu flacăra vejnică - și el furat de la Iacobinii italieni ; iar în locul celor două capete de vulturi agresivi, două fascii cu securea, furate și ele din simbolurile Romei Antice, acum drept noul simbol al "Dictaturii Proletariatului". Steaua cu patru colțuri, poate fi direcția Revoluției Internaționale, în toate cele patru puncte cardinale. Steaua cu cinci colțuri și roșie de mai târziu, constituia avertismentul pentru întreaga omenire, din cele cinci continente.

Acel "III" din Stemă, poate avea două semnificații : 1.- Preluarea puterii definitive, după manipularea sistematică a alegerilor la al III-lea Congres al tuturor rușilor și 2.- pentru a-și legitima pe plan Internațional victoria, Lenin a socotit urgentă înființarea celei de a III-a Internaționale, care trebuia să aibe loc în Martie 1918. Din motive pe care nu le cunoaștem ea a avut loc în Martie 1919, cu participarea delegaților invitați din 30 de țări. A fost desființată oficial la 15 Mai 1943, de către Stalin.

Astăzi ca și atunci, sovieticii induc omenirea în eroare și mint. Astfel în "Enciclopedia Sovietică" din 1930, volumul 18, pagina 463, la stemele sovietice, nu se pomenește nici un cuvânt despre existența fascilor, nici chiar în descrierea primei Steme a RSFSR-ului ! De ce ?

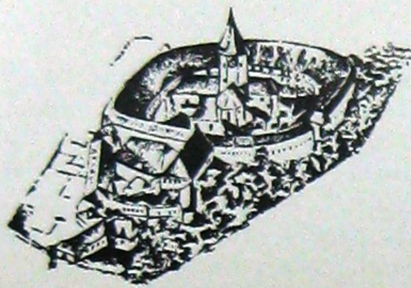
In Marea Enciclopedie Sovietică din 1963 (Hrusciov), apărută la Moscova, în tabela a III-a, se reproduc Stemele tuturor Republicelor Sovietice care s´au unit în RSFSR și-au constituit Uniunea Sovietică între 1918 și 1937. Nici urmă de Stema cu fascii, în schimb oricine, care nu este cu ei, sau este împotriva lor, este un "Fascist" !!!

Un lucru este sigur, primii fasciști oficiali și purtători ai semnului "Heraldic" sunt sovieticii comuniști bolșevici cu Centrala lor din Moscova.

Munchen - 23.09.1986

Un mic rezumat din manuscrisul "Strigătul Golgotei Răsăritene" de

Johann Urwich

VIITORUL

Viitorul pe care ni-l pregătim nouă și copiilor noștri depinde de fiecare dintre noi. De fiecare în parte, oricât de modestă ne-ar fi activitatea sau rolul nostru în societate.

Cu cât vom pricepe mai adânc importanța și rolul hotărâtor al valorilor culturii atlantice și le vom apăra în chip mai militant cu atât vom pregăti mai sigur, întregii omeniri un viitor mai fericit.

Cu alt prilej și în alte părți am analizat și definit, pe cât cu putință, mai clar, aceste valori ale culturii atlantice.

Ele sunt inconfundabile, sunt născute dintr´o geneză de peste douăzeci de secole, începând de la profeți, trecând prin Socrate, Aristotel și Platon, întreaga galerie de scriitori și legislatori latini, toată scolastica medievală flancată de utopiștii și de fondatorii științei moderne, secolul luminilor și realizând la 1776 prima democrație modernă din lume, gestată de o mistică și profundă meditație biblică.

Pe această bază trebuie să stăm neclintiți.

Pe această bază educațională trebuie să ne creștem copii.

Nu disprețuim alte culturi, popoare sau civilizații dar socotim ferm și profund convinși că spiritualitatea atlantică servește cel mai bine pe om. Pe omul de pretutindeni.

Să ne gândim numai la exemplul iranian și irakian.

Să ne gândim la exemplul libanez sau sovieto-afgan. Acest din urmă exemplu este teribil și multiplu semnificativ. Este un genocid tipic neobservat de ecologiști și pacifiștii din toată lumea. Oare de ce ?

Aceasta-i întrebarea tragică a politicii deceniului nouă din secolul douăzeci.

Viitorul se va întreba și răspunde. Ce fel de oameni politici au trăit în această epocă când la peste patruzeci de ani de la înfrângerea inamicului, e vorba de Germania, aliații învingători nu au fost în stare să încheie un tratat de pace cu țara învinsă, țara unui mare popor ?

In ce protocol și în ce acord se prevede ca țara fostului inamic să fie ruptă în două ?

Nu e nimeni în stare să ne dea un răspuns la această întrebare ?

Viitorul se va cutremura de groază la evocarea completă și reală a evenimentelor din Noiembrie 1956 din Ungaria.

Ce justificare se va putea aduce în fața generațiilor viitoare la invadarea Cehoslovaciei din August 1968 de către coloanele motorizate a cinci armate străine ?

Ce au făcut contemporanii, șefi de state, în fața acestei nemaipomenite sfidări a dreptului internațional ?

Ce "sancțiuni" fie chiar economice au fost luate împotriva agresorilor ?

Se cer, *"sancțiuni economice severe" împotriva Africei de Sud.* S´au preconizat ele vreodată împotriva URSS-ului din 1979 încoace de când masacrează, otrăvește și hăituește un brav popor ? Ce vor spune la aceasta istoricii viitorului ?

Douăzeci și două milioane de români sunt înfometați, umiliți, li se demolează altarele și cea mai mare națiune din lume acordă torționarilor ei facilități economice sub forma "clauzei națiunii celei mai favorizate". Cum va privi această viitorul ? Vom păși într-un București aliniat cu blocuri ca într-un cimitir militar, dar prin foșnetul puținilor arbori scăpați de urgia buldozerului se va auzi plânsul înăbușit al zecilor de mii de oameni aruncați în stradă cu bagaje și mobilier abandonat.

Ce va zice viitorul despre contemporanii noștri cu funcții de răspundere care asistă nepăsători la zvârcolirile poporului polonez, setos să-și câștige libertatea și demnitatea ?

Soarta păcii este legată de soarta popoarelor captive din răsăritul european.

Aceasta trebuie să fie primul punct pe ordinea de zi a întâlnirilor Reagan-Gorbaciov.

Ce rost are să discuți despre reducerea încordării și a înarmărilor când Marele Imperiu marxist nu-și ia piciorul de pe grumazul unor popoare aruncate împotriva voinței lor, într´o captivitate ideologică, economică și militară totală ?

Omenirea liberă civilizată nu simte niciun fel de răspundere pentru această tragedie care durează de peste patru decenii ?

Marele popor american, pragmaticul popor englez, nobilul popor francez, puternicul popor german, italienii, spaniolii, toți, absolut toți să rămână impasibili la această formidabilă Injustiție istorică ?

Nu putem crede și sperăm că Viitorul ne-o va dovedi.

Viitorul ne apaține pentrucă niciodată abuzul și nedreptatea n´au triumfat decât temporar.

Viitorul înseamnă tineretul. El va descoperi, mai devreme sau mai târziu, și la Berlin ca și la Moscova, că niște cârtițe bătrâne îl țin în lanțul unor minciuni convenționale. Că pe deasupra frontierelor trebuiesc redescoperite noblețea și sfințenia vieții omenești și a libertății ei.

Se profilează în viitor ziua când ne vom uita înapoi cu mânie și ne va fi scârbă de prostia, lașitatea și incompetența leaderilor.

Viitorul se naște și gestează în masele populare care la capătul tuturor dezamăgirilor vor striga să le audă și soarele : dați-vă la oparte impostorilor, vremea păcii și a frăției adevărate o vom instaura noi.

Romulus Odobeșteanu

MANIFESTAȚIE ANTICOMUNISTĂ LA TORONTO

La 23 August 1986 a avut loc, la Toronto, o puternică manifestație anticomunistă și împotriva Imperialismului colonial al Rusiei Sovietice.

Trei mii de persoane, cu steagurile naționale îndoliate ale țărilor înrobite din Europa de Est, din Africa și din Asia, cu panouri mari și pnacarte, au demonstrat în fața Primăriei din Toronto. S´au împărțit manifeste anticomuniste în mai multe limbi de circulație mondială.

S´a oficiat un serviciu religios de către un sobor de preoți în frunte cu Episcopul bisericii ucrainiene din Canada.

Ca invitați de onoare și vorbitori principali au fost :

Onorabilul Arthur Eggleton, primarul orașului Toronto și reprezentanți ai guvernului Provinciei Ontario, precum și delegații grupurilor etnice naționale din Canada. S´au citit mesagiile de înfierare a Rusiei comuniste primite de la Excelența Sa Dr. Brian Mulroney, primul ministru al Canadei și de la Onorabilul Dr. David Peterson, premierul Provinciei Ontario. Mesagiul premierului Ontario a fost citit de către Onorabilul Prof. Univ. Dr. Tony Ruprecht, român canadian, ministrul Culturii în guvernul Provinciei Ontario. Presa canadiană, posturile de radio și de televiziune, au publicat ample și evocatoare reportaje asupra acestei mari manifestații.

Manifestații similare au avut loc în toate orașele principale din Canada și Statele Unite.

Corespondent : H. Matei Hojbota

cronica "europei libere"

In trei emisiuni succesive, postul de radio dedicat populației din România, a informat pe ascultătorii săi despre "Contribuția evreilor la cultura română".

Intreaga suflare românească, mai ales în aceste zile de toamnă tristă, a așteptat cu nerăbdare și enorm interes desbaterea acestui subiect, cel mai arzător dintre toate.

Dl. Vl. Georgescu, directorul departamentului românesc, ca istoric de renume mondial, a apelat la alt istoric, de aceiași dimensiune, Dl. Mircea Ioanid (a nu se confunda cu Mircea Ioanid foarte distins și apreciat redactor al "E.L.") istoric evreu de origine română, care după ce-i trece în revistă pe toți creatorii de cultură românească identificați de D-sa. ca fiind total sau parțial de origine evreiască, naufragiază inevitabil, în câteva considerații care ofensează bunul simț, buna credință și întinsul memorial al suferințelor românești în 42 de ani de domnie mixtă, comunistă et Co.

Dacă ar ști contribuabilul american pentru ce își dă dolarul său ca să fie complet informat ascultătorul român ?

Acest istoric cu numele ales de Mircea Ioanid, adus la microfon chiar de director, debitează blând numita gogomănie că personagiul Spiridon Biserică intitulată "Mielul Turbat" ar fi un autentic reprezentant al unei anumite părți *din societatea românească și că* dramaturgul oficial al regimului comunist care a fost Aurel Baranga, l-a creionat cu desăvârșită măiestrie artistică.

Cum poate răbda "eterul" acum in 1986, o asemenea batjocoritoare mistificare ?

"Mielul Turbat" ca și "Opinia Publică" ca și "Rețeta Fericirii" sunt dialoguri ansamblate la cererea "Agipropului" C.C. - P.C.R. nule total din punct de vedere literar și artistic.

Autorul lui "Ninge peste Ucraina", carte de reportaj și amintiri scrisă cu autentică sensibilitate de acelaș Aurel Baranga, eșuează lamentabil când se apucă de dramaturgie. Succesul repurtat cu "Siciliana" farsă lejeră datorită unei memorabile creații a lui Dem. Rădulescu actor comic de mari resurse, îl îndeamnă pe scriitor să fabrice aproape an de an câte o "piesă" care piruetează talmudic între critică și omagiu, concluzia finală fiind, la toate, că totuși regimul P.C.R. deși nu e perfect, e perfectibil și că, ne place, nu ne place, acesta este mersul ireversibil al Istoriei. Cu acest ciocan dat în moalele capului pleca spectatorul după vizionarea pieselor lui A. Baranga.

Spiridon Biserică la care face referire istoricul, deși interpretat de marele actor care a fost Vasiliu Birlic, a fost un personagiu lamentabil prin falsitatea situației și artificialul nodului conflictual.

Ultima piesă jucată a lui A. Baranga a fost "Viața unei femei" interpretată de consoarta D-lui A. Baranga, actrița Marcela Rusu, nu face altceva decât să arate poziția de "Deus ex machina" a D-lui N. Ceaușescu în viața politică românească după moartea lui Gh. Gheorghiu Dej.

A. Baranga a murit cu nodul în gât, scârbit de propria sa autoprostituare.

Trebuie să menționăm că aderăm din plin la afirmația că Leon Alcalay a fost un mare editor și că prin "Biblioteca pentru toți" a adus mari servicii culturii românești. Ii cinstim și noi cu această ocazie, amintirea.

In continuare animat de aceleași preocupări de a informa prompt pe ascultătorii din România, Dl. Gelu Ionescu în emisiunea sa din 12 Sept. a.c. ne prezintă în amănunt "Dicționarul neconvențional al scriitorilor evrei de limbă română" al domnului Mirodan care trăiește acum în Israel unde și-a editat și opera. Dl. Al Mirodan după ce ne-a învățat prin piesa sa "Ziariștii" (personagiul principal, Cerchez, interpretat la premieră de Radu Beligan "Artist al Poporului") care este puterea cunoscătoare a presei comuniste și mai apoi prin "Șeful Sectorului Suflete", care este baza morală a comunistului autentic, s'a supărat și a plecat în Israel.

Era dreptul D-sale și nu avem nimic de obiectat.

Avem de obiectat despre "monocultură" (predilecția în orice caz) făcută de "E.L." conform exemplelor de mai sus.

Avem de obiectat despre citarea necritică a unor scriitori ca Maria Bănuș și mai ales Marcel Breslașu care a servit stalinismul românesc cu o cerbicie care azi înfioară.

Avem de obiectat că Dl. Gelu Ionescu într'o emisiune "culturnică" nu are un cuvânt critic cu privire la "opera" poetică cel puțin a celor doi impostori de mai sus. Spațiul este prea restrâns aici pentru a analiza în amănunt cât de jos a coborât conștiința morală a acestor pretinși scriitori. Dl. Gelu Ionescu încheie cu afirmația enormă că se poate vorbi de o "cultură româno-israelită" creiată de scriitorii citați de Dicționarul D-lui Al. Mirodan.

D-na Monica Lovinescu în emisiunile din 12 și 18 Sept. c. recenzând cartea lui Andrei Pleșu "Ochiul și lucrurile" a ținut 30 de minute microfonul fără să spună nimic. Ce a spus într'o frază se anulează prin ce a spus în următoarea. Se cultivă paradoxul pentru paradox.

Sugerăm colectivului redacțional al "E.L." să asculte caseta cu emisiunea D-nei M.L. și să-și răspundă sincer dacă a înțeles ceva, sau cel puțin incotro bate.

In rest, toate în regulă.

C. Macri

SCRISOARE DIN ȚARA

Stimate domnule redactor șef Ion Pantazi,

Salut călduros apariția ziarului Stindardul românilor în noua lui serie, îndrumată de dv., după dispariția regretatului Ion V. Emilian. Prin bunăvoința unui prieten care călătorește în occident, am avut posibilitatea să citesc nr. 2-3 din decembrie 1985 și m'am convins că este una din cele mai serioase publicații ale compatrioților noștri din exil. Atât prin obiectivitate, cât și prin clarviziunea de a aborda problemele esențiale ale națiunii noastre, împotriva răstălmăcirilor care au învrăjbit generații întregi, nu numai în țară, ci și în străinătate.

Articolul dv. care inaugurează numărul, Linia ziarului..., poate fi considerat un model de program de acțiune spirituală și practică, într'o lume agitată de atâtea interese contradictorii. In mod deosebit, m'a bucurat curajul dv. de a menține trează atenția cititorilor față de manevrele subterane de ieri și de azi ale masoneriei, cu o luciditate care vă face cinste. Recunosc în această intervenție tradițiile cunoscute ale familiei Pantazi, tăria ei de a se sacrifica pe altarul unui ideal național. La rândul lui, articolul domnului Nicolae Baciu, "Sabotarea tratativelor de armistițiu", aduce o binefăcătoare lumină asupra unor chestiuni învăluită de mulți în cețuri, în încercarea de a se disculpa de trădare și de a se scutura de vinovăția care le-a apăsat și încă le mai apasă conștiința. In aceeași linie se înscrie și răspunsul domnului Mircea Petru la recenziile cărții - In serviciul mareșalului - .

Faptul că mă adresez dv. se cuvine explicat. Sunt avocat de profesie și mă aflu în pragul pensionării. Și eu, ca și părinții mei, am suferit destule în țară. Când apele s'au mai liniștit cât de cât, m'am dedicat studiilor de istorie, realizând în timpul liber cercetări asupra unor fapte controversate, fără să mă gândesc dacă cele scrise de mine vor vedea vreodată sau nu lumina tiparului. Paradoxal, spusele Europei Libere le-am privit mereu cu maximă circumspecție și am fost plăcut surprins să constat că Stindardul românilor confirmă câteva dintre intuițiile mele mai vechi. Dealtfel, în România se vorbește destul de deschis despre duplicitatea domnului Vlad Georgescu și a colaboratorilor săi, cei mai mulți dintre ei având un trecut suspect, ca niște inși care s'au bucurat de numeroase avantaje într'o tinerețe dedicată consolidării comunismului în România. Nu întâmplător, nu m'am adresat niciodată postului de radio Europa Liberă, deși aș fi avut ocazia s'o fac.

Lectura ziarului dv. mi-a reamintit interviul luat de Max Bănuș domnului Vlad Georgescu și am alcătuit o scrisoare deschisă pentru directorul emisiunilor românești de la Europa Liberă, în ideia că mi se va oferi prilejul să v'o trimit, împreună cu un articol mai vechi referitor la unele acte imputate lui Gheorghe Alexianu. Ocazia nu s'a ivit când credeam și am auzit între timp și interviul acordat de fostul rege Mihai aceluiași domn Vlad Georgescu despre care, deasemenea, aș avea un cuvânt de spus. Intrucât cineva de încredere se pregătește să plece în occident, profit de împrejurare și îi încredințez corespondența pentru dv. și pentru Stindardul românilor, trecând peste orice risc.

Sper să nu vă inoportunez și, totodată, sper ca rândurile mele să vă trezească interesul și să vă fie utile. Bineînțeles, aș fi bucuros să le faceți publice în Stindardul românilor. In această eventualitate, sunt de acord cu orice modificare adusă titlurilor sau textului, bazându-mă pe experiența și cunoștințele dv., dovedite în cele ce le-am citit, ca și prin viața dv. deasupra oricărui dubiu.

Atunci când va fi posibil să călătoresc în Germania, și sper că va fi, voi lua legătura cu dv. și sunt convins că vom avea de discutat pe marginea a multe subiecte comune preocupărilor noastre. Până atunci, din motive de înțeles, vă rog să acceptați acest pseudonim...

Cu încredere și admirație,

M. Pădureanu

Redăm "Scrisoarea deschisă domnului Vlad Georgescu.

In numărul viitor, vom reproduce "Actele imputate lui Gheorghe Alexianu".

In ceeace privește "Interviul fostului Rege Mihai", cu regret trebue să-i spunem d-lui Pădureanu, că din interese naționale românești, în momentul de față, nu poate fi publicat.

Redacția

SCRISOARE DESCHISA CATRE DOMNUL VLAD GEORGESCU

In țara noastră, hăituită de-a lungul veacurilor de atâtea primejdii, cred că vă amintiți, a fost și rămâne o cinste o zicală ca multe altele : "Prudența este mama înțelepciunii". Din păcate, după ce am ascultat interviul acordat de dv. lui Max Bănuș, m'am simțit dator să adaug proverbului o concluzie proprie : "Prudența, mama înțelepciunii, în anumite împrejurări, poate deveni și o bunică a lașității". Ca să fiu cât mai clar, vă asigur că am apreciat reticența extremă cu care ați răspuns la întrebările nu odată perfide, fiind conștient că aveți înainte nu un prieten, ci un adversar. Și, în același timp, mă întreb : câtă lașitate impregnează prudența dv., sesizabilă de la mare distanță ? Și câtă dezertare de la adevărurile dintotdeauna ale poporului românesc vă impune actuala dv. funcție de director al

(urmare pag. 26)

(continuare din pag. 25)

emisiunilor româneşti ale Europei Libere ? In sfârşit mă întreb : v'aşi putea pretinde mai mult curaj ?

In scurta autobiografie etalată în interviu, îmi amintiţi printre cei ce au contribuit la formarea dv. şi pe defunctul academician Oţetea. Probabil de la el aţi învăţat că istoria este o parte a politicii şi că, prin istorie, cu puţin simţ politic, se pot întemeia cariere frumoase şi fructuoase. In 1945, sub ocupaţie sovietică, Oţetea s'a numărat printre primii istorici români grăbiţi să falsifice, deopotrivă în scopuri politice şi în interes personal, conţinutul real al relaţiilor ruso-române din anii răscoalei lui Tudor Vladimirescu. Fireşte, rezervându-şi prin asta un loc de onoare în fotoliile unei academii pricopsită peste noapte doar cu inimi de slugi. Pe urmele lui, la începutul deceniului şase, într'o carte girată de muzeul româno-rus şi sub o prefaţă semnată de Scarlat Callimachi, - pe care cu certitudine tot dv. aţi scris-o, - v'aţi învrednicit să trucaţi mai adânc aceeaşi perioadă de frământări şi nelinişte din trecutul acestei ţări. Stigmatul acelei binecuvântări ruşinoase a "prinţului roşu", sub care aţi îndrăznit ceea ce nu se cuvenea, nu vă terorizează în somn?

La Bucureşti, istoricii fac prin istorie politică şi, de dragul unei politici, trec sub tăcere multe adevăruri. La München, şi dv. faceţi prin istorie politică şi, tot de dragul unei anumite politici, treceţi sub tăcere alte multe adevăruri. Spre bucuria aproape sadică a interlocutorului Max Bănuş care, o fi el mai scurt la minte, dar înţelege că destinul dv. pe tărâmul acestei profesii s'a încheiat înainte de a se înfiripa cât de cât într'o realizare notabilă. Nu întâmplător, sărind de la una la alta, Max Bănş vă invită maliţios pe un drum înfundat, spre a vă menaja de o activitate care uzează. Ceea ce, intr`un fel, trebuie s'o recunosc, chiar vă aşează într'o lumină prielnică : înseamnă că nu sunteţi până la capăt de-al lor, de-al foştilor cominternişti, de-al foştilor comisari de bolşevizare a României, deveniţi peste noapte "comunişti români autentici", căpătuiţi apoi cu demnităţi cunoscute, şi în presă, şi în propagandă, şi în Securitate, şi în Procuratură, şi eşuaţi azi la München sau aiure, cu hainele ideologice întoarse pe dos şi cu limba răscroită pentru un langaj de altă factură. Cu toate acestea, câte ceva din vechiul vocabular al subalternilor dv. tot transpare la suprafaţă. Pentru Max Bănuş, dv. sunteţi "director al colectivului nostru...". Frumos cuvânt, nu-i aşa ?... Cât se poate de evocator, cât se poate de autohton şi aşa mai departe...

Aş vrea să mă înţelegeţi cât se poate de limpede, domnule Vlad Georgescu : lipsa noastră de perspective, dramatică şi reală, nu se află în nici un fel de relaţie cu gustul fripturii din restaurantele bavareze. Întâmplător în iulie 1944, aflându-se în serviciu comandat în capitala Germaniei, fratele meu mai vîrstnic a încercat să mănânce ceva la celebrul restaurant Adlon şi a constatat personal cam cu ce fel de zoaie se hrăneau berlinezii. Tot atunci, la Bucureşti, sub necruţătorul bombardament aliat, friptura era mai gustoasă decât oricând, în orice restaurant ai fi poposit. Şi credeţi că atunci românii aveau perspective mai vesele şi mai vaste decât acum ? Ar fi cazul să fim serioşi, nu-i aşa ?

Invitându-vă să trageţi turta pe spuza lui şi a celor de-o teapă cu el, Max Bănuş vă întreabă tranşant : "Care sunt calităţile pe care le apreciezi, după trei ani, ca director, la colaboratorii tăi ?" Şi mi se pare semnificativ faptul că dv., ocolind cu tact un răspuns aşteptat, vă aşezaţi interlocutorul înaintea unui deziderat : rostiţi exact ca pe malurile Dâmboviţei o frază sforăitoare despre angajare, slujirea ţării şi neamului, despre rezolvarea situaţiei din România, dar în fond nu spuneţi nimic.

Eschiva dv. merită a fi semnalată, ca un reflex al unor scrupule certe, ca un semn al adevărului că nu trăiţi în climatul spre care aţi năzuit. Şi nici între oameni care v'ar încânta cu prezenţa lor. De aceea, îmi îngădui să vă întreb : de ce n'a contribuit Max Bănuş la rezolvarea situaţiei din România atunci când se afla în ţară ? Cum ar putea sluji Max Bănuş, dezinteresat, un neam şi o ţară pe care le-a trădat cu mult înainte de a trăda comunismul ? Comunismul pe care azi îl blamează şi din slujirea căruia, ieri, a tras destule foloase ? Ca să nu mai lungesc vorba, sunt convins că singurul "scop direct" al colaboratorilor dv. a fost şi rămâne o chiflă mai albă şi o friptură mai aromată, sau la Bucureşti, sau la München, de fapt oriunde s'ar putea procura.

In aceeaşi ordine a ideilor, m'a înduioşat, pur şi simplu, afirmaţia dv. că puteţi exprima şi un punct de vedere contrar gesturilor curente de politică externă promovate de Statele Unite. Ar fi fost mai cuminte dacă treceaţi sub tăcere acest aspect delicat al dilemelor cu care vă confruntaţi. Max Bănuş, ca specialist al "împăcatului caprei cu varza", cu state mai vechi de serviciu în practica compromisului, a reuşit să vă atragă pe un teren evident minat. Şi va obligat să acordaţi un răspuns naiv, ridicol, unui ins uns cu toate alifiile cunoscute. Cum s'ar spune, v'a luat la mijloc şi nu puţini dintre ascultătorii interviului dv., constatându-vă naivitatea flagrantă, sau numai mimată, în virtutea poziţiei ingrate în care aţi fost plasat, au ajuns să-i dea dreptate lui Max Bănuş : "poate că nu ar fi rea ideea ca, la câţiva ani, să se schimbe directorul ..."

Şi cam aici aş fi vrut să ajung şi eu, domnule Vlad Georgescu : naivitatea dv., inscenată sau veritabilă, inconsecvenţele dv. de ieri sau de azi, imposibilitatea dv. de a impune, atât celor ce vă finanţează, cât şi celor ce vă sunt subalterni, o conduită de sprijinire reală şi autentică a intereselor româneşti, a celor permanente, nu a celor conjuncturale, sunt realităţi care alimentează cu un procent însemnat lipsa noastră actuală de perspective.

Niciodată în emisiunile dv. nu se întrezăresc speranţe. Jocul în care v'aţi angajat, sesizându-i tâlcul sau nu, trebuie să aive o miză, păgubitoare şi dubioasă pentru români. Şi nu sunt eu în măsură să o descifrez şi s'o arăt cu degetul. Dar pot să mă întreb : de ce vă foloseşte libertatea mult trâmbiţată, dacă nu vă ajută să vedeţi mai departe şi mai adânc ?

Totuşi, nutresc convingerea că, mai devreme sau mai târziu, cineva va izbuti să creeze o breşe în cortina acestei piese ciudate. Atunci vom sta altfel de vorbă. Din vara lui 1940 până în toamna lui 1944, şi de atunci până în zilele noastre, sfori subţiri, uneori foarte greu sesizabile, sunt trase şi manevrate de aceleaşi mâini criminale. Cine are răbdarea să le prindă sub lupă, pricepe din ce mâini au crescut, însă dv. vă faceţi "că plouă" ! De-a dreptul imperturbabil, vă ocupaţi de istoria ideilor politice româneşti, din Evul Mediu până în 1878. Când vă apropiaţi de zilele noastre, tuşiţi semnificativ. Chiar şi aşa, reticent şi prudent, ca primul director care, în afara redacţiei, are şi o altă activitate, se pare că staţi în gâtul colaboratorilor dv., a celor ce nu au vreo altă activitate în afara redacţiei.

In consecinţă, îmi permit să vă adresez un avertisment : la timpul potrivit, prezenţa unui român la conducerea emisiunilor româneşti ale Europei Libere a reprezentat un precedent dătător de speranţe. La fel, dezertarea dv. creează un precedent, ale cărui urmări rămâne să le apreciaţi singur.

M.Pădureanu

FRAGMENT DINTR'O SCRISOARE

Despre România pot spune că totul este pierdut. Din ce-a fost odată, n'a mai rămas nimic, decât politica domnului Nicu, care n'are de gând să mai dea în primire. S'au înfiinţat micro-cantine, iar blocurile noi construite, sunt fără bucătării. Toată lumea la gamelă. Aşa vede el comunismul şi România multilateral dezvoltată.

Unt, lapte, carne, pâine, ouă, făină, zahăr şi ulei pe cartelă. De exemplu pentru o lună, de persoană se dau :

1/2 pachet unt, 2 kg. carne (nu totdeuna), 300 gr. pâine pe zi, 10 ouă pe lună, 1 kg. făină pe lună, 1 kg. zahăr, 3/4 ulei. Cam atât, să nu cumva să-i crească românului colesterolul.

Pe întreprinderi s'a aplicat formula acordului global, toţi o apă şi un pământ. Lunar se fac reduceri de posturi, deci automat de personal, iar dacă în trei luni nu găseşti alt loc de muncă, te încadrezi în articolul 153 - viaţă parazitară - şi eşti condamnat la 1 an şi 6 luni închisoare la locul de muncă. Locul de muncă este la noul canal Bucureşti-Giurgiu, pe care "iubitul nostru cârmaci" şi-l pregăteşte pentru când îşi va cumpăra miraculosul Iacht.

Despre locuitorii de la sate : în fiecare an trebuie să predea statului 300 ouă, dacă vor să-şi primească raţia de alimente, care este de persoană, jumătate din cantitatea de mai sus.

Programul la T.V. este de 2 ore de la 20 până la 22, bine înţeles numai imnuri închinate "iubitului conducător, tatăl nostru", aşa se spune, (l-au uitat pe Dumnezeu).

La Sibiu s'a scris pe garduri şi vitrine cu vopsea albă : "Jos Ceauşescu", iar la Deva au scris pe şosea. Lumea se revoltă, dar nu mult timp, deoarece s'au mărit salariile la Securitate. Un colonel are 12.000 lei şi este normal să-şi facă meseria, iar închisorile sunt pline. Ţi-e frică şi să vorbeşti, că nu şti cu cine ai de-a face.

Corespondent anonim

ABSENŢA ROMANEASCA

La 9 kilometri Nord-Vest de Sevilla, în Spania, se află cea mai veche fundaţie romană din Peninsula Iberică, *Itálica. Acolo s'a* născut *Marcus Ulpius Traianus, cel* care avea să ajungă împărat al Romei şi să cucerească Dacia, în *urma a două războaie împotriva lui Decebal.*

Prin colonizarea Daciei lua naştere poporul român.

In amfiteatrul roman al vechei fundaţii Itálica, se organizează anual - în luna Iulie - un Festival internaţional cu spectacole din diferite sectoare ale vieţii artistice-culturale. Nicăeri mai bine ca acolo, cred, şi-ar fi avut rostul prezenţa noastră cu o echipă de dans, o grupare orchestrală, un ansamblu coral, etc. Dar, românii au fost absenţi. In schimb, printre participanţi s'a numărat anul acesta, o orchestră de cameră maghiară.

N'avem dreptul, deci, să ne plângem că alţii se bucură de mai multă trecere şi că noi nu suntem cunoscuţi în Occident, unde dacă spui că eşti român - ţi se vorbeşte imediat de Budapesta.

Dacă chiar vechii ataşaţi culturali de pe lângă Ambasadele române au fost inexistenţi pe terenul care le corespundea, este de datoria Organizaţiilor româneşti din străinătate să se intereseze mai mult de acest sector şi să caute să umple astfel de lacune.

Marcel Nicolau

La "INTERNATIONALES BERATUNGSZENTRUM", doamna Waltraud Roth dă informaţii în probleme şcolare în limba română. - Miercurea între orele 9 - 12, Joia între orele 9 - 17. Telefon : 2.33.68.75 - Goetherstr. 53 - 8000 Munchen 2.

ZIUA ŢARILOR "CAPTIVE" ÎN GERMANIA FEDERALĂ.

Diferite grupuri din exil, cu drapele, pancarte şi transparente şi-au făcut apariţia în Münstern Platz din Bonn, încă din primele ore ale zilei de 19 Iulie 1986.

În această zi s'a hotărât să fie comemorată, "Ziua Ţărilor Captive", paralel cu "Săptămâna Ţărilor Captive", din USA, precum şi aniversarea a 33 de ani de la prima - răscoală-grevă politică - din istoria URSS-ului, ce a început la 19 Iulie 1953 şi la care au participat direct toate naţionalităţile aflate în lagărele cu "Regim special" din Workuta - URSS.

Organizaţiile româneşti din Germania Federală s'au unit şi au chemat, printr'o circulară, toate reprezentanţele din Exil să participe la demonstraţia contra Imperialismului Comunist Fascist Sovietic.

Au răspuns la apel, venind cu mic şi mare, tineri şi bătrâni din peste 20 de naţiuni, organizaţii anticomuniste, foşti deţinuţi politici din URSS, observatori veniţidin diferite ţări Vest-Europene.

Au fost prezenţi : polonezi, români, unguri, cehi, bulgari, ruşi, ruşi albi, ucraineni, germani din ambele Germanii, lituanieni, letoni, estoni, etc.

Din partea deţinuţilor politici din ţările blocului comunist şi URSS, au participat numai ca observatori, câte o persoană venită din Franţa, Belgia şi Luxemburg. Foştii deţinuţi politici din Workuta, Jaruksk şi Magadan s'au alăturat instantaneu celor care demonstrau.

Prezenţa cea mai ciudată a fost aceea a unui grec, care a demonstrat cu drapelul grecesc cu crucea în vârf, pentru a aminti asasinarea a peste 48 de mii de greci în lagărele Mării de Azov, unde fuseseră izolaţi de lumea exterioară după ce luptaseră în munţii Gramos pentru o Grecie pe placul Moscovei cu preşedintele Marcos şi şeful guvernului Zahariades.

La ora 11, demonstranţii au defilat încolonaţi, în frunte cu preoţi români şi unul bulgar, urmaţi de grupul român ca "ţară organizatorică" după care toate celelalte grupări în ordine alfabetică. Încheerea a fost făcută de o grupă pan-europeană, o delegaţie destul de numeroasă a organizaţiei "Causa Deutschland" precum şi o delegaţie de afgani din grupul conservativ.

După parcurgerea traseului stabilit de către oficialităţile oraşului Bonn, într'o ordine perfectă, toată lumea s'a adunat în Piaţa Münster de lângă Catedrala oraşului.

Meetingul a fost deschis cu aria "Corului de sclavi" din Nabucodonosor de Verdi, melodie care a atras mai mulţi trecători şi i-a îndemnat să participe la meeting. A urmat cuvântarea Preşedintelui Comitetului de organizare, Johann Urwich, fost deţinut politic în URSS şi România timp de peste 25 de ani. El a fost şi unul dintre cei 5 conducători ai răscoalei-grevă de la Workuta ca reprezentant al cetăţenilor nesovietici.

Au urmat reprezentanţii Poloniei, Ungariei, Bulgariei, României, Rusiei, precum şi germani din DDR. Meetingul s'a încheiat la orele 12 cu aceeaşi melodie.

Au fost de faţă corespondenţi ai presei diferitelor naţiuni, trimişi ai posturilor de radio Europa Liberă şi Deutsche Welle. Au fost deasemenea 4 grupuri care au filmat integrul "Meeting", precum şi demonstraţia prin oraş.

Un merit deosebit pentru reuşita acestui eveniment istoric european l-a avut Dl. Dr. Florin Mătrecu şi grupul care l-a ajutat.

În după amiaza aceleiaşi zile, a avut loc o conferinţă de presă, la Hotelul Bristol din localitate, la care au participat jurnalişti acreditaţi la Bonn precum şi corespondenţii diferitelor grupări naţionale din Exil.

Fiecare reprezentant a răspuns întrebărilor puse din partea publicului, dând lămuririle necesare şi au mulţumit organizatorilor grupului român, pentru ideia, organizarea şi unitatea românilor veniţi din toate colţurile Germaniei, cu toate marile sacrificii materiale legate de deplasare.

Toţi participanţii au promis ca în anul viitor şi următorii ani vor reveni aducându-şi prietenii şi cunoscuţii, pentru a demonstra astfel că sunt alături de cei ce suferă în Patria dragă, în Patria străbunilor.

Să ne vedem cu bine în 1987.

Corespondent

CHEMARE CĂTRE EXILUL ROMÂNESC

Românii participanţi la Săptămâna Câmpului Românesc de la Hamilton, Ontario Canada, luând în discuţie tragedia naţională creată de regimul comunist şi carenţele organizatorice, de reprezentare şi de influenţă a intereselor naţionale româneşti de pe lângă forurile şi organizaţiile oficiale din ţările de exil, consideră că sunt necesare măsuri concrete, urgente şi efective de redresare a acestor situaţii. Pentru acest scop propunem următoarele :

1.- Reîntoarcerea la valorile tradiţionale creştine şi naţionale româneşti.

2.- Creerea şi susţinerea de către tot exilul românesc a unei misiuni de reprezentare şi de promovare a intereselor naţionale pe lângă organizaţiile guvernamentale şi neguvernamentale şi în special pe lângă cele ale Statelor Unite ale Americii, de la Washington, D.C.

În acest context, vedem în Pr.Prof.Gheorghe Calciu-Dumitreasa, (prezent la săptămâna Câmpului Românesc) ca una dintre personalităţile marcante pentru stimularea creerii acestei misiuni.

Pentru un cât mai bun succes al acestei misiuni, solicităm sprijinul spiritual, moral şi financiar al tuturor persoanelor, organizaţiilor şi instituţiilor româneşti din exil.

3.- Sugerăm organizarea primei adunări mondiale a Românilor din Exil în vara anului 1988, când se comemorează aniversarea a 70 de ani de la Marea Unire, adunare care să aivă caraterul unei întâlniri naţionale, culturale şi artistice.

Având speranţa că apelul nostru îşi va găsi un ecou pozitiv în conştiinţele vii româneşti, aşteptăm ralierea la această chemare.

Orice adeziune, sugestie şi contribuţie imediată la apelul nostru se pot face pentru început pe adresa : Asociaţia Culturală Română - Box 4217 Station "D", Hamilton, Ontario, Canada L8V 4L6

Semnează, - Adunarea Ad-hoc a Românilor participanţi la Săptămâna Câmpului Românesc dela Hamilton, Ontario, Canada.

2 August, 1986. Urmează 97 de semnături.

INVITAŢIE

Am plăcerea să vă invit la Bellinzona, la o conferinţă românească, care va avea loc în zilele de vineri / sâmbătă, 24 / 25 Octombrie 1986. Conferinţa va fi condusă de Părintele Gheorghe Calciu şi va fi organizată în colaborare cu Organizaţia Catolică "Communione - Liberazione". Va avea ca temă păstrarea identităţii româneşti în procesul de integrare în străinătate, la generaţiile tinere şi foarte tinere.

În scrisoarea alăturată, sunt dezbătute mai amănunţit problemele şi intenţiile propuse pentru această întâlnire. În spatele organizării ei nu este ascunsă intenţia de a crea o nouă societatae românească, ci dimpotrivă, dorim să discutăm probleme şi ţeluri comune, care să înlesnească fuzionarea multor organisme existente.

Preda Mihăilescu

Rötelstrasse 125 - 8037 Zürich - Schweiz. - Tel. 01 / 363.3772

După purtătorul de cuvânt, al exilului Afgan, Dl. Rabbany. se lucrează în prezent la formarea unui guvern afgan în exil.

Statele Unite sunt favorabile formării unui guvern, dar ţările europene şovăie, pentru a nu-şi îngreuna tranzacţiile comerciale şi pentru a nu supăra URSS-ul !

Se pare însă că mai sunt şi alte greutăţi, de data aceasta din partea afganilor !

În Afganistan, luptă împotriva cotropitorilor sovietici, 7 Grupuri distincte. Intelectualitatea afgană se teme ca în cazul alungării definitive a sovieticilor, să nu fie instaurat în Afganistan un regim asemănător celui din Iran.

Cuba a devenit cea mai mare ţară din lume, deoarece are capitala la Havana, conducerea la Moscova, trupele în Angola şi poporul refugiat în USA !!!

COMUNICAT

Foştii condamnaţi şi deţinuţi politici români din Elveţia, s´au întrunit la Geneva la 20 Septembrie 1986, pentru a 3-a oară în acest an.

După rostirea obişnuitei rugăciuni, s´a păstrat un minut de reculegere pentru cei morţi în închisorile comuniste în lupta pentru libertate.

S´a intrat în ordinea de zi şi după aprobarea sumarului şedinţei precedente, s´au citit scrisorile şi cererile de aderare la Grupul nostru a unui număr de 8 foşti condamnaţi politici din afara Elveţiei. Aceştia sunt personalităţi care din fragedă tinereţe n´au acceptat jugul robiei ruso-comuniste ; au executat mulţi ani de puşcărie dintre care unul a îndurat 21 ani plus 2 ani de domiciliu forţat ; cei mai mulţi au rezistat presiunilor de "reeducare" şi după ieşirea din închisori, au reuşit cu preţul unor mari eforturi să ajungă în Occident. Aici s´au încadrat în lupta împotriva odioasei dictaturi comuniste şi acţionează în permanenţă, fie în asociaţii ale exilului, fie independent, contribuind fiecare prin publicaţii, articole de ziare sau reviste, prin creerea unor prilejuri de adunare cum este cea de la Soultzmatt, sau participarea la alte reuniuni de altă natură, să trezească şi să unească elementele dinamice, conştiente şi sincere ale exilului românesc pentru demascarea impostorilor comunişti în scopul uşurării calvarului intregului popor şi alertarea conducătorilor şi opiniei publice occidentale democratice.

După analiza fiecărei cereri, Adunarea, având în vedere că solicitanţii prin activitatea lor trecută şi actuală nu sunt mânaţi decât de interesele mari ale neamului românesc, că n´au nicio ambiţie egoistă şi că-şi însuşesc obiectivele noastre bazate pe : Unire, Solidaritate, Democraţie şi Frăţie ca în închisori, a hotărât în unanimitate :

a.- Să primească în rândurile sale pe domnii : Grigore Caraza - SUA, Dan Cernavodeanu - Franţa, Cicerone Ioaniţoiu - Franţa, Constantin Mareş, Ion Pantazi, Alexandru Pascadi, Radu Roşeanu, - toţi domiciliaţi în RFG, şi pe Remus Radina - Franţa.

b.- Să mulţumească acestora pentru încrederea acordată şi să-şi exprime convingerea că unirea şi colaborarea noastră vor fi un îndemn şi pentru alţi deţinuţi politici din alte ţări (continente).

Din raportul activităţilor de la ultima şedinţă din 17 Mai a.c. prezentat de Dumitru Ionescu, se reţine :

Intâlnirea de la 10 Iunie la Zurich cu reprezentanţii lui Solidarity International, sub a căror auspicii se efectuează al 2-lea turneu de conferinţe în Europa al Părintelui Gh. Calciu Dumitreasa ;

Participarea la 14 Iunie la măreaţa comemorare de la Soultzmatt, care va fi o dată importantă a exilului nostru ;

Cu ocazia zilei Naţiunilor Captive, la 20 Iulie, am organizat la placa lui Wilson dela fostul Palat al Societăţii Naţiunilor o adunare spre a marca această zi ;

24 Iulie, o delegaţie a Grupului a avut întâlnire cu reprezentantul asociaţiei elveţiene, Chaine du Bonheur ;

La 1 Septembrie, am participat la Muri-Berna, ca invitaţi, la Conferinţa europeană pentru drepturile omului şi autodeterminarea popoarelor, organizată de Institutul Elveţian de Studii Europene.

După aprobarea acestor activităţi s'a decis continuarea operei de asistenţă a foştilor şi actualilor deţinuţi politici ca şi a persoanelor persecutate de Securitate pentru convingerile lor politice şi religioase.

Cu privire la măsurile organizatorice de viitor, s´a hotărât ca toţi membrii să reflecteze asupra unei eventuale forme juridice de organizare, devenită necesară prin participarea membrilor din afara Elveţiei şi din raporturile ce le avem cu autorităţile, instituţiile şi asociaţiile elveţiene, inerente activităţii noastre.

In încheiere facem un călduros apel la toţi refugiaţii care au rămas români şi în special la foştii deţinuţi politici, să ne unim şi să trezim prin cuvânt şi fapte, responsabilitatea tuturor faţă de fraţii noştri din ţară, acum în pragul iernii care vine deoarece din informaţiile căpătate situaţia devine din ce în ce mai rea.

Dumitru Ionescu -
Geneva

SE CAUTA UN BUNIC

Publicăm traducerea în limba română a articolului "OPA ZUM ANSTEHEN GESUCHT" apărut la 9.08.1986, la rubrica "Rumänien" din ziarul Bayernkurier.

Faptul că în regimul comunist din Jugoslavia nu există o dezvoltare tipic socialistă nu deranjează pe nimeni, nici chiar pe Jugoslavi. Dar dacă se face o comparaţie cu ţara vecină, România, se ajunge la concluzia că locuitorii Jugoslaviei, faţă de cei din "Imperiul lui Ceauşescu", trăiesc într´un adevărat paradis. Nu de mult, un corespondent al ziarului cotidian "Vjesnik" din Zagreb, a relatat despre situaţia din România, socotind-o ca pe cea mai săracă ţară din Europa.

In iarna trecută, autorităţile au permis în locuinţele particulare o temperatură de maximum 12 grade, economisirea energiei şi a banilor însemnând "devize". Cozile din faţa magazinelor, mai ales a celor alimentare, devin din ce în ce mai lungi. Aprovizionarea cu alimentele de bază este catastrofală, scrie mai departe reporterul ziarului"Vjesnik". Zahărul şi uleiul sunt raţionalizate, carnea nu se poate procura decât cu cumplite sacrificii, făină nu se găseşte. "Grânarul Europei", trebuie astăzi să flămânzească. Restaurantele sunt deschise numai până la orele 21,30, programele de televiziune doar între orele 20 şi 22, în majoritate cu propagandă politică. Pe străzile oraşelor şi satelor este beznă, seara şi noaptea. Cu toate acestea se comunică din când în când, reuşite şi recorduri în producţie, în timp ce ţara e aproape de infarct. Natural, această situaţie are o justificare. Pentru a putea obţine bani din fondurile internaţionale şi pentru a rămâne mai departe în posesia "Clauzei naţiunii celei mai favorizate", România trebuie să facă un "tratament drastic". Acum 5 ani, şeful statului, Ceauşescu, a ordonat o grăbire a plăţii datoriilor externe ale ţării. Totul a fost calculat în acest scop şi jertfa nu a fost zadarnică. Din 1981 şi până acum, jumătate din datorii au putut fi rezolvate.

Dar este oare un principiu socialist acela ca o ţară pentru a-şi repara vechile greşeli financiare să ajungă în sărăcie ? Fireşte că RFG-ul este interesat în această tragică rezolvare de datorii, deoarece în urma tratativelor româno-germane din 1984, republica federală a pus la dispoziţia României 630.000.000 DM. Bonn-ul se străduie să ajute !!!

România are cel mai scăzut standard de viaţă din Europa. Benzină nu se poate obţine, cu toate că România are petrol. Şi producţia agrară, de care România era odată mândră, a fost greu încercată pentru plătirea datoriilor. Pentru că maşinile şi produsele de energie trebuiesc economisite, bătrânul şi bunul CAL a ajuns din nou la modă. De unde concluzia că "Verzii" noştri, care se revoltă contra maşinilor şi a motorizării - în general spus - ar trebui să se simtă bine pe câmpiile româneşti, unde acum sute de mii de aşa zişi "voluntari" sunt obligaţi să strângă recolta.

In oraşe se stă la cozi chiar pentru pâine şi ouă. Când se găseşte ceva se cumpără cât se poate de mult cantitativ, chiar dacă nu este necesar în casă, deoarece ele se vor schimba pe alte alimente pe care prietenii le-au procurat la alte cozi.

Se impune o concluzie : Occidentul cunoaşte, în amănunte, dezastrul din România, şi continuă să-i acorde lui Ceauşescu împrumuturi considerabile care, pentru a putea fi rambursate, duc la înfometarea şi îngenunchierea Ţării.

Orice alte comentarii sunt de prisos.

Redacţia

A LUPTA ÎN UNIRE CU RUŞII ESTE UN ACT DE SINUCIDERE. UN POPOR ESTE O COMOARA DE PUTERI...ŞI ORICE LUPTA ÎN UNIRE CU SLAVII ESTE O RISIPA DE PUTERI...RUSIA NICIODATA NU SE SIMTE LEGATA PRIN CUVINTE, ÎN DOSUL CARORA NU SUNT DESTULE BAIONETE.

MIHAIL EMINESCU

DRAGI CITITORI,

Un ziar românesc în exil nu poate supravieţui numai depunându-se mult suflet şi multă muncă, îi mai trebuiesc şi fonduri !

Ajutaţi "Stindardul românilor" prin abonamente de susţinere, iar cei mai strâmtoraţi, prin simple abonamente. Incepând din Ianuarie 1987, costul unui abonament pentru Europa va fi de 50 DM., pentru Statele Unite şi Canada de 35 Dolari americani, pentru America de Sud, 40 Dolari, iar pentru Australia, 45 Dolari.

Contribuţiile pot fi trimise la : BAYERISCHE VEREINBANK BANKLEITZAHL: 700 202 70 - CONTO 33811152 pe numele : ION PANTAZI - "STINDARDUL ROMANILOR".

PRIN MANDAT POŞTAL pe adresa : ION PANTAZI - GMUNDERSTR. 28 - 8000 MÜNCHEN 70 -

PRIN CEC în scrisoare închisă pe aceeaşi adresă.

Românii din Franţa sunt rugaţi a-şi trimite contribuţiile pe adresa : VLADIMIR BOUTMY DE KATZMAN - 12 bis, Pl. HENRI BERGSON - 75008 - PARIS.

Vă rugăm să vă reînoiţi abonamentele !

Cu DUMNEZEU INAINTE STINDARDUL ROMANILOR !

Direcţia ziarului "Stindardul românilor", îşi anunţă cititorii că începând din Octombrie 1986, are o EDITURA proprie. Acest lucru a fost posibil prin cumpărarea, în rate, a unui computer. Rugăm cititorii să subscrie pentru achitarea ratelor.

Totodată vă anunţăm că prima carte ce va apare în Editura "Stindardul Românilor" va fi : "AM TRECUT PRIN IAD" vol.I de Ion Pantazi, şi va apare la sfârşitul lunii Februarie 1987.

Volumul I va cuprinde : amintiri din război, din închisoare, fapte şi întâmplări din viaţa unor oameni politici şi conducători militari, momente politice văzute din culise precum şi analizarea lor în timpuri diferite, figuri de oameni ce nu trebuiesc uitate.

Costul unui volum va fi de 70 DM inclusiv expediţia. Cei ce vor achita acest prim volum până la 1 Ianuarie 1987, vor beneficia de o reducere de 10%.

REDACŢIA ZIARULUI
"STINDARDUL ROMANILOR"
Redactor Şef : Ion Pantazi;
Redactori : Vladimir Boutmy de Katzman, Constantin Macri, Mircea Petru, Vladimir Sârbu, Virginia Şerbănescu, Ovidiu Vuia;
Traducători : Katharina Prager - engleză - germană, Virginia Şerbănescu - franceză;
Corecturi în text şi stilizări : Virginia Şerbănescu;
Corecturi în computer, punere în pagină şi grafică : Ioana Pantazi;
Paginaţie şi expediţie : Mihai şi Radu Pantazi.

ECOUTE, EUROPE !

Ecoute, Europe, vieux continent,
Il m'arrive de penser souvent
Que tu ignore assurément
Que, si tu règnes incontestablement,
Sur ce monde qui à son escient,
Se déchire furieusement,
C'est grace à ce peuple d'Orient,
Ce peuple harcelé impitoyablement,
Et qui, malgré son sort déchirant,
Pleure toujours en souriant.

Ce peuple qui fut le dernier enfant
Que mit au monde ce géant,
L'Empire Romain expirant,
Ce peuple, dépositaire vaillant
D'un passé glorieux et touchant,
Ce peuple qui veille farouchement
Que ne s'éteigne le vacillement
Du flambeau que Rome, en guerroyant,
Alluma pour éclairer dorénavant
L'histoire qui se trainait agonisant.

Si tu respires aujourd'hui aisément,
Si tes chefs d'oeuvres sont encore vivants,
C'est que, amoncelés en murs frémissants,
Nos martyrs arretèrent les barbares en tombant.

Si des centaines d'années,
Pour ne pas etre incessamment aux abois,
Ta civilisation fut épargnée,
Europe, c'est à mon peuple que tu le dois.

Virginia Şerbănescu (Andrei Ozana)

DIE BERNER KONFERENZ

Den 1. und 2. September 1986 fand in der Schweiz (Bern-Muri) eine sehr interessante Konferenz statt, die von der Europäischen Konferenz für Menschenrechte und vom Schweizerischen Ost-Institut veranstaltet wurde.

An dieser Konferenz nahmen ca. 300 Personen teil. Unter den Gästen waren auch die Botschfter aus Luxemburg und aus Vereinigten Staaten, sowie Delegierte aus Frankreich (Herr Blot, Abgeordneter der RPR-Chirac Partei), aus Großbritannien. Die Bundesrepublik beteiligte sich mit einer beträchtlichen Delegation, der folgende Persönlichkeiten angehörten : Prof. Dr. Oberländer (CSU) - Minister in der Adenauer-Regierung und Kurt Jäger Vize-Präsident des Bundestags und bayerischer Minister. Die hervorragendste Persönlichkeit war Graf Hans Huyn, der unter anderem folgendes sagte : "Das Abkommen in Yalta muß so eingehalten werden wie es abgefaßt wurde, d.h. alle Völker sollen das Recht auf Selbstbestimmung haben. Keinesfalls darf der von Churchill gekritzelte und von Stalin genehmigte Zettel gelten. Seit 40 Jahren werden mit der Sowjetunion Zweigespräche geführt und Konferenzen abgehalten, ohne jedoch zu einem positiven Ergebnis zu gelangen. Andererseits aber, trugen und tragen die Handelsabkommen dazu bei, daß die Sowjetunion ihren Weg zur Weltvorherrschaft unbeirrt weitergeht. Die UdSSR muß gezwungen werden das Abkommen von Yalta anzuerkennen."

Prof. Rohrmoser betonte, daß die UdSSR seit Lenin ständig versucht der ganzen Welt ihre Ideologie aufzuzwingen. Er fügte noch hinzu, daß die kritische Lage in der sich die Bundesrepublik heute befindet der Tatsache zuzuschreiben ist, daß man seit 40 Jahren Deutschland die Schuld für alles gipt und weil jedwede nationalistische Regung verboten ist.

Dr.med. Siegfried Ernst verlangte bei dieser Gelegenheit, daß man nicht mehr über National-Sozialismus, Faschismus und Rassenhaß sprechen sollte, so wie es heute in Südafrika gemacht wird, denn diese Lösungen dienen ausschließlich der UdSSR, zur Weiterführung ihrer Politik.

Herbert Hertlein, aus München, Vorsitzender des Vereins "Bund und Freiheit", sprach über die Lage in den Ostblockländern und berichtete kurz auch über Rumänien.

Exposés über Polen, Tschechoslowakei, Ungarn, und Bulgarien wurden vorgetragen, aber leider beteiligte sich kein Vertreter Rumäniens an dieser Konferenz. Es wurde nur ein Bericht von Cicerone Ioanitzoiu (Rumänischer Nationalrat) gelesen, der sich mit den Konzentrationslagern und der allgemeinen Lage im Rumänien von heute befaßte.

Elisabeta Popescu

TERRORISMUS AUF INTERNATIONALER EBENE

Verheerende Terroranschläge fanden in nur 15 Tagen in Istambul, Karachi, Santiago, Pretoria, Paris und Bonn statt.

Einige Tage vor Beginn der Schreckenstaten, verkündigte Kadhafi die neue Welle von Terroranschlägen. Dabei wagte er Präsident Reagan einen Kindermörder, Idioten, tolwütigen Hund, Agenten des Zionismus, einen Nazi, einen wahnsinnigen Krebskranken, einen alten, zweitrangigen Schauspieler, der nicht einmal instande ist ein Buch zu lesen, zu nennen. Er drohte mit Angriffen von hunderttausenden von Aufständischen, die überall in der Welt gegen die Amerikaner kämpfen werden und sagte gleichzeitig, daß er persönlich an die Spitze dieses anti-imperialistischen Heeres treten wird.

Auf den Angriff auf die Synagoge in Istambul werde ich erst am Ende meines Artikels zurückkommen, da dieser Terroranschlag der verdammenswerteste war.

In Pakistan, nämlich in Karachi, nachdem vier Terroristen sich eines amerikanischen Flugzeuges armächtigten, fingen sie an wie verückt ziellos herumzuballern, töteten 18 und verwundeten mehr als 100 unschuldige Fluggäste.

In Santiago ist eine Bombe von Terroristen unter die Haupttribüne gelegt worden, wo General Pinochet, Ministerpräsident von Chile, saß. Die Bombe wurde jedoch rechtzeitig entdeckt und entschärft. Einige Tage später ist ein neuer kommunistischer Anschlag auf General Pinochet verübt worden : fünf Menschen starben und mehrere wurden verwundet. Am nächsten Tag demonstrierten 800.000 Menschen und äusserten somit ihr Einverständnis mit der Politik von General Pinochet, dies wurde jedoch von keinem westlichen Fersehen und auch nicht von der westlichen Presse hervorgehoben !

In Pretoria begehen Anhänger der kommunistischen Organisationen SWAPO und L'ANC, Terroristen die von den Russen bewaffnet und die finanziell von den großen Financiers unterstützt werden, fast täglich Terroranschläge gegen die Botha Regierung. Das Kirchliche Oberhaupt Tutu, Nobel Friedenspreisträger, unterstützt auch mit allen Mitteln die Terrororganisationen aus Südafrika.

In Paris ist eine Plastikbombe rechtzeitig entschärft worden, ansonsten hätte ein Gemetzl stattgefunden. Im Hotel de Ville von Paris explodierte eine andere Bombe : sie tötete einen Menschen und verwundete weitere 18.

In Frankreich gibt es fast täglich Bombenaschläge und die Terrorwelle erreichte noch nie gesehene Höhepunkte.

In Bonn explodierte eine Plastikbombe : viele Verwundete und große materielle Schäden waren die Folgen dieses Terroranschlags.

Und nun zu Istambul : die Terroristen stürmen eine Synagoge und erschießen 23 Gläubige. Andere vier konnten sich verwundet retten, weil sie sich tot stellten. Dieser kann vielleicht als einer der niederträchtigsten Terroranschläge betrachtet werden. Diese Schreckenstat, die Feigheit der begangenen Morde überschreitet jede Vorstellung. Nicht einmal eine kranke Phantasie könnte so etwas erfinden. Die israelischen Geheimagenten haben sofort herausgefunden wer dieses schreckliche Gemetzl veranlaßt hatte : Abou Nidal, der gefährliche Terrorist.

Dieser Mörder ist aus den Händen der Amerikaner entronnen und dies ist der italienischen Geheimpolizei zu verdanken !!!

Währenddessen werden die Christen im Libanon und in den Philippinen niedergemetzelt, ohne daß jemand Protest erhebt.

Israels Botschafter in Paris, Herr Ovadia Soffer, betonte deutlich, daß die Terroranschläge der letzten Monate von ein und demselben Menschen vorbereitet worden sind, während Syrien, Libanon und in der Iran nur als Durchführungswerkzeuge fungierten. Politische Gründe hinderten den Botschafter die Sowjetunion direkt zu nennen, aber es versteht sich von selbst, daß alles dort ausgedacht worden ist !

Wir sind überzeugt, daß die Mörder für das Verbrechen in Istambul zahlen werden wie es sich gehört, das wird sich Israel nicht nehmen lassen. Es wird jedoch keine Rache sein, sondern ein Akt der Gerechtigkeit. Wie gut, daß in dieser chaotischen, hektischen westlichen Welt doch noch ein demokratisches Land seinen Willen durchzusetzen weiß, sich verteidigt und gleichzeitig auch die heutige Zivilisation mitverteidigt !

Wir sollten jedoch nicht vergessen, daß die Demokratie Israels eine nationalistische Demokratie ist, die ihre ewiggültigen Werte und Ziele verteidigt : Gott, die Heimat, die Familie. Es ist das einzige Volk das dies macht und die heimatlosen großen Financiers erlauben ihm dies zu tun !

Aber was macht inzwischen Reagan, der Präsident der Vereinigten Staaten, der im April dieses Jahres, nach der Vergeltungsaktion gegen Lybien, erklärt hatte, daß jeder Anschlag gegen einen amerikanischen Staatsbürger, wo immer er auch stattfände, nicht ungesühnt bleiben wird, wenigstens solange er im Weißen Haus weilt ? Wir erwarten mit großem Interesse und mit großer Ungeduld, daß der amerikanische Präsident sein Wort hält!

Was nun die Terroristen anbelangt, so könnten nur die folgenden Maßnahmen sie aufhalten weiterzumachen :

Eine gemeinsame Unternehmung aller demokratischen Staaten gegen Lybien und Syrien, sowie eine wirksame Kontrolle der demokratischen Kräfte in Libanon.

- Eine sofortige Einstellung aller politischen und wirtschaftlichen Beziehungen zu Lybien, Syrien und Iran.
- Die Todesstrafe für jedweden Terroranschlag.

Diese Maßnahmen wären auch eine indirekte Mahnung für die Sowjetunion.

I.P.

"DE CÂTE ORI VREUN AMERICAN PROPUNE A SE ACȚIONA ÎN INTERESELE PROPRIEI SECURITĂȚI, ESTE TRATAT DREPT FASCIST, IMPERIALIST, ÎN TIMP CE LUI STALIN II TREBUIESC STATELE BALTICE, JUMĂTATE DIN POLONIA; BASARABIA, ACCES LA MEDITERANA ȘI TOATĂ LUMEA ESTE DE ACORD A-L GASI UN TIP DELICIOS, FRANC, DECHIS, CARE ȘTIE CE VREA" !

Din memoriile lui James Forrestal, fost Secretar la marină.

THE INTERNATIONAL TERRORISM

In only 15 days, terrorism made havoc in Istambul, Karachi, Santiago, Pretoria, Paris und Bonn.

Only a couple of days before terrorism stardet again, Khadafi gave the signal for the begenning of the new terror wave.

He was so bold as to call President Reagan a children murderer, a mad dog, a Zionist agent, a Nazi, a maniac, a man suffering from cancer, an idiot, an old, second-rate actor, unable even to read a book. He threatened to start an operation launched by hundreds of thousand fighters, ready to fight against the Americans all over the world. To this he added that he will leave Lybia, in order to personally assume the command of this anti-imperialist army.

At the end of this article we will come back to the attack that took place at the synagogue in Istambul, having in view that it was the most odious of all.

In Pakistan, namely in Karachi, four terrorists, after having grabbed an American plane, started to fire wildly, killing 18 innocent passengers andwounding over 100 people.

In Santiago, the terrorists placed a bomb under the official stand, where General Pinochet, Chile's Premier, was seated, yet the bomb was found and defused in due time. Only a couple of days later, a new terrorist attack of the communists, again directed against General Pinochet : this time there were two victims and several people wounded. The next day, 800.000 people demonstrated in favour of General Pinochet, but this manifestation was recorded neither by the television companies, nor by the western press !

In Pretoria, the terrorists of the communist organisations SWAPO and L'ANC, armed by the Russians and financially backed up by the powerful Financiers, launch almost every day terrorist atacks against the Botha government. The South African Prelate Tutu, to whom the Nobel Prize for Peace was awarded, backs up as much as he can the terrorist organisations of the country.

In Paris, a plastic bomb, which would have led to an actual massacre, was defused at the last minute. Also in Paris, at the Hotel de Ville, another bomb killed a man and wounded other 18 people. We should mention here, that terrorism in France reached a climax never thought of, the assaults taking place almost every day.

A plastic bomb exploded in Bonn wounding a lot of people and causing important material damages.

And now, last but not least, let us report on the terrorist attack on a synagogue in Istambul, where the killers shot 23 believers with their automatic weapons, four of them being able to save their lives owing to the fact that they simulated to be dead. It is perhaps the most shocking crime of the history of terrorism. The horror of it, the cowardice of this attack, the hatefulness of this crime goes beyond our fancy, even beyond the fancy of a madman. Nevertheless, the Israelian secret services found out immediately that the initiator of this odious act was the well-known terrorist Abou Nidal. And this killer escaped from the Americans with the help of the Italian secret police !!!

During all this time, Christians are murdered in Lebanon and on the Philippines and nobody protests against these crimes.

The ambassador of Israel in Paris, Mr. Ovadia Soffer, pointed clearly out, that all recent terrorist attacks were inspired by the same brain, Syria, Lebanon and Iran being only the tool which carries out the given orders. The ambassador didn't straightly name the Soviet Union, but it goes without saying whom he meant.

We are sure that Israel will pay back in plenty for this crime in Istambul and it won't be a revenge, but an act of justice, of right and fairness. How lucky we are that in this chaotic western world there still is a democratic State which knows what it has to du and which in defending its rights, defends also our civilisation. Yet, we shouldn't forget that the Israelian democracy is a Nationalist democracy, which defends its eternal values, like : God, fatherland, family. Besides, it is the only nation to which the Stateless bosses of the financial world allow to do this.

Yet, what is President Reagan doing, who, after punishing Lybia in April 86, declared that all attacks on American citizens, wherever they would take place, will be righteously punished, at least as long as he is in command in the White House ? Thus, we can hardly wait to see what the American President will do, how he understands to keep his promise.

In what concerns the European countries, we don't think that efficient measures will be taken by their leaders, although they permanently meet and deliberate on the measures to be taken to this effect.

The terrorists Nould eventually give up their criminal activities if one the following three measures is taken :

- An action in common of all democratic States against Lybia and Syria, as well as an actual, efficient military control on Lebanon.
- Imediate breaking off of all political and economic contacts with Lybia, Syria and Iran.
- Death penalty for any terrorist act.

These measures would be at the same time an indirect warning for the Soviet Union.

I.P.

TRIUMFUL NAȚIONALISMULUI LA PARIS

La sărbătoarea anuală "La fete des Bleu Blanc Rouge", s'au vândut 148.000 de bilete.

Printr'un discurs memorabil, Jean Marie Le Pen și-a anunțat candidatura în alegerile prezidențiale din Mai 1988 : "Voi fi prezent la startul cursei pentru Elysé și dacă Dumnezeu o va voii, voi fi primul la sosire!"

Menționăm pentru compatrioții noștri :

cerând revizuirea dosarelor tuturor refugiaților politici din Franța, președintele Frontului Național a spus : "Nu mă refer la frații noștri din Est, refugiații țărilor captive. Aceștia sunt toți anti-comuniști !"

Marele curent național din Franța își continuă ascensiunea, în ciuda atacurilor din mass-media și a noii legi electorale - Legea Chirac. Acesta a restabilit scrutinul majoritar, care este o adevărată lovitură de forță impusă parlamentului. Legile democrației au fost călcate în picioare pentru a fi zdrobit Frontul Național.

Astfel pentru alegerea unui deputat naționalist, vor fi necesare 1.500.000 de voturi, în timp ce pentru un deputat al lui Chirac, numai 30.000 voturi !

Precum se vede, noua dreaptă este în marș, atât peste Ocean, cât și pe vechiul Continent !

Cu Dumnezeu înainte !

V.B.K.

Nota redacției :

Domnul Jean-Gilles Malliarakis, editor și istoric, este propietarul celei mai complecte librării politice din Paris. Nu este de mirare faptul că stânga teroristă a atacat cu bombe de 8 ori această librărie.

Pentru a distruge naționalismul, este suficient să-i distrugi focarul de cultură.

Dar această librărie a renăscut de fiecare dată ca pasărea Phönix din propria ei cenușe !

Adresa librăriei este :

"La Librairie Francaise"

27 rue de l'Abe Gregoire - 75006 Paris.

Tel. : (1) 42.22.40.33

E păcat să vizitați Parisul, fără a cunoaște această librărie.

Redacția mulțumește cititorilor care au contribuit pentru cumpărarea în rate a computerului.

INTALNIREA DELA REYKJAVIK REAGAN - GORBATCHEV

După informațiile pe care le avem, pentru prima oară, la o întâlnire la vârf a șefilor celor două supra-puteri, un Președinte american a ridicat problema țărilor din răsăritul Europei cerând pentru aceste țări : AUTODETERMINARE ȘI ALEGERI LIBERE !

Tot pentru prima oară în istoria acestor întâlniri, un Președinte american a spus un răspicat "NIET", cererilor sovietice !

Această întâlnire a fost socotită ca un eșec al Președintelui Reagan, de către mass-media manevrată de Marea Finanță Internațională !!!

Noi socotim această întâlnire ca PRIMUL MARE SUCCES OCCIDENTAL.

VA MULȚUMIM DOMNULE REAGAN!

Cei doi Șefi ai supraputerilor USA și URSS, după întâlnirea lor dela Reykjavik.

Redacția anunță pe toți colaboratorii ziarului că pe viitor nu vor mai fi luate în seamă articolele trimise care vor depăși patru pagini bătute la mașină (la interval de două rânduri).

Ion Pantazi

TESTAMENTUL LUI PETRU CEL MARE

"ÎNTREȚINEȚI RUSIA ÎNTR-O STARE DE CONTINUU RĂZBOI, PENTRU A ȚINE SOLDAȚII TOT TIMPUL PREGĂTIȚI. NU-I LASAȚI SASE REPAUZEZE DECÂT PENTRU REFACEREA FINANȚELOR. CAUTAȚI MOMENTUL FAVORABIL ATACULUI. FACEȚI SA SERVEASCA PACEA PENTRU RĂZBOI ȘI RĂZBOIUL PENTRU PACE ÎN INERESUL MĂRIRII ȘI PROSPERITAȚII RUSIEI".

Comuniștii de astăzi, urmează întru totul acest testament. Alternarea războiului rece cu coexistența pașnică, constituie cea mai bună dovadă.